

A. A. Milne

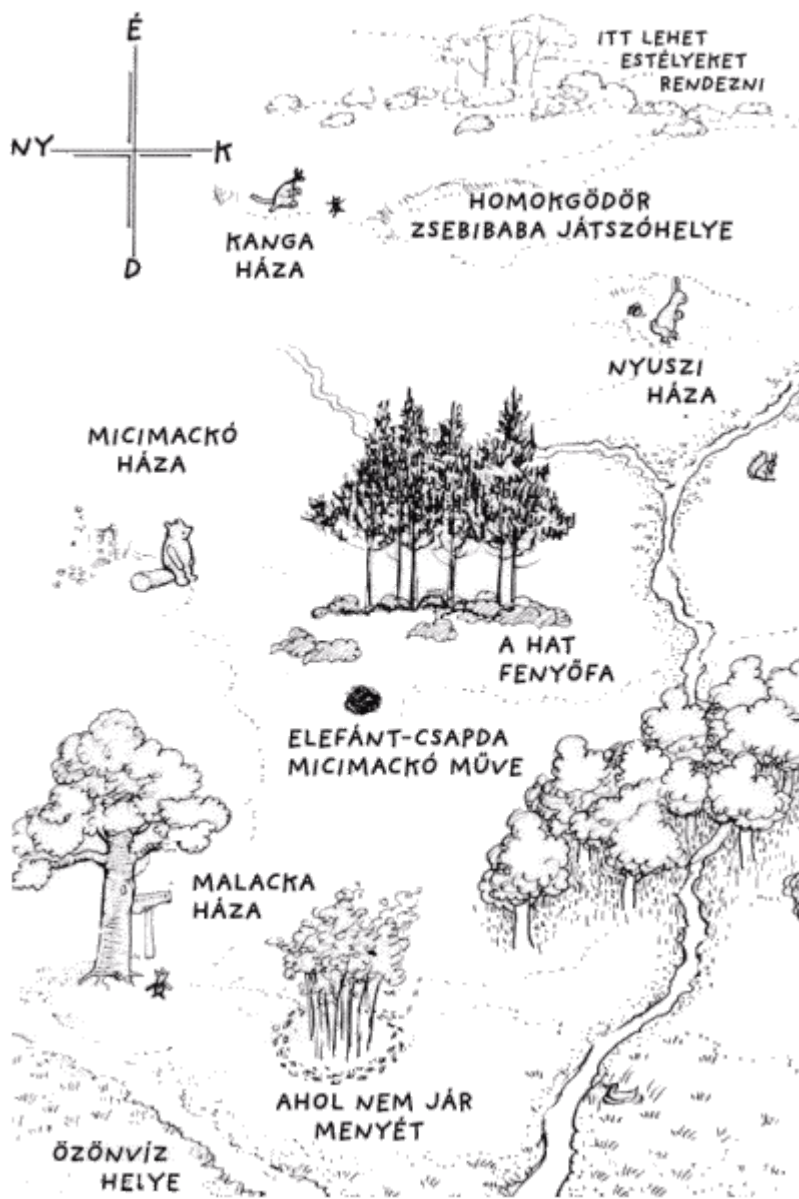
MICIMÁSKÓ

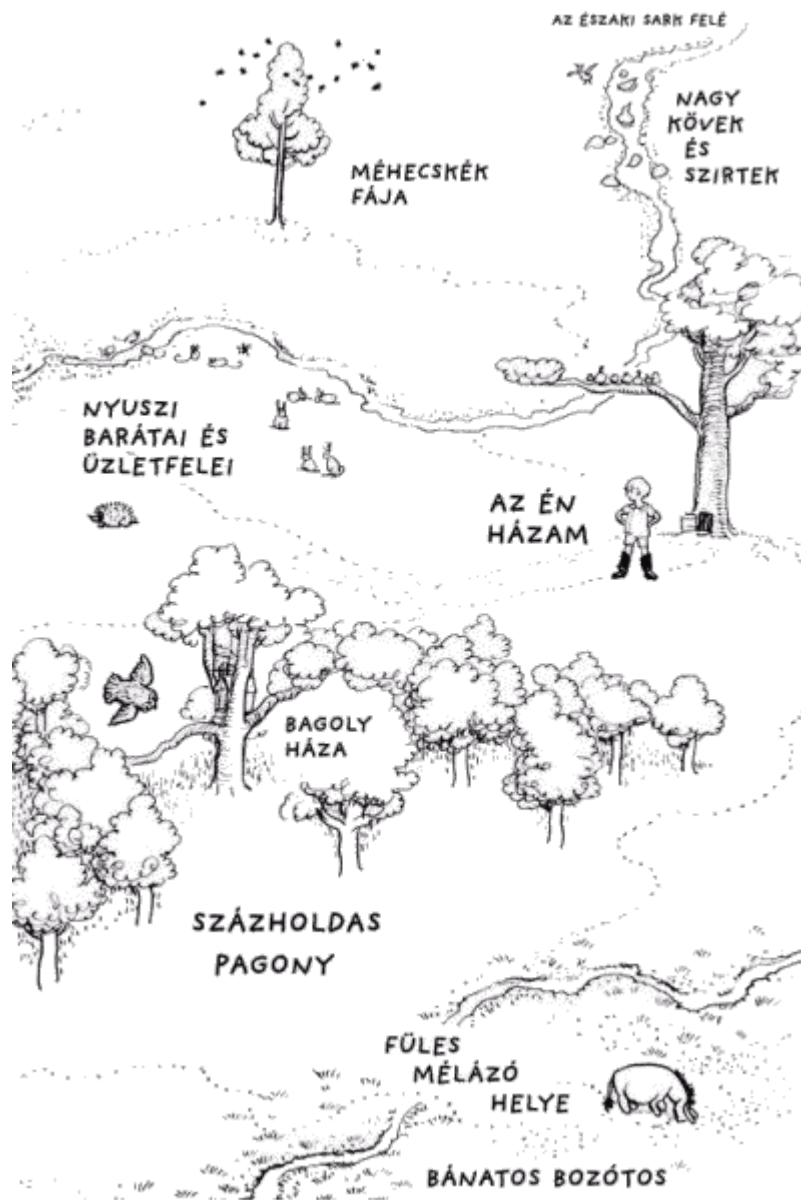
KARINTHY FRIGYES FORDITÁSA

A. A. Milne
MICIMACKÓ
MICIMACKÓ KUCKÓJA

GBR-e-könyv

Winnie-the-Pooh (1926)
The House at Pooh Corner (1928)
Fordította Karinthy Frigyes

MICIMACKÓ

Az olvasóhoz

*Köszöntünk, kéz a kézben
(részemről mondjunk mancsot),
hogy teljesítsük részben
kérésed és parancsod,
mely minket felidézett,
mint mackóvágy a mézet.
Róbert Gida meg én
egy lélek, két legény,
egymást nagyon szeretjük,
és együtt
s evégett
ketten szeretünk téged.*

Első fejezet

amelyben bemutatnak bennünket Micimackónak és a méheknek, mellékesen a könyv is elkezdődik

Íme, Medveczky Medve úr, amint bukácsol lefelé a lépcsőn, kopogtatva feje búbjával, kipp-kopp, minden lépcsőfokon egy koppanás. Előtte Róbert Gida, az ő gazdája. Amennyire Micimackó értelme terjed, meg van győződve róla, hogy ez az egyetlen módja a lépcsőn való közlekedésnek. Néha ugyan kétség fogja el, mintha lehetne másképp is, de ezt csak akkor tudná megfontolni, ha egy pillanatra megállnának a lépcsőn, és módjában volna fontolgatni. Talán akkor se.

Különben is épp most ért le a lépcső aljára, és hajlandó nektek bemutatkozni:

– Micimackó.

Amikor először hallottam a nevét, én is azt kérdeztem, amit ti akartok kérdezni: „Hát nem fiú? Azt hittem, fiú.”

– Én is azt hittem – mondja Róbert Gida.

– De hát akkor nem lehet Mici a neve! Mért hívod Micinek?

– Nem én hívom...

– De hát azt mondtad.

– Mert úgy hívják. Nem érted, hogy úgy hívják?

– De igen, hogyne – mondtam gyorsan, és remélem, hogy ti is befejezitek ezzel a kérdezősködést, mert bővebb magyarázat nem áll rendelkezésre.

Egyébként Micimackó néha játszani szeret, néha pedig leül szemben a kandallóval, és ilyenkor mesélni kell neki.

– Mesélünk? Micimackónak mesélj valami szépet – mondtad te.

– Megpróbálhatom – mondtam én. – Milyen mesét szeret?

– Mesét saját magáról. Ő már egy *ilyen* Mackó.

– Értem.

– De szépet!

– Majd meglássuk – mondtam én.

– Hát lássuk...

Réges-régen, valamikor az ősidőkben, de legalábbis múlt péntek előtt, Micimackó egy erdőben élt, saját kunyhójában, Kovács János név alatt.

(Mi az, hogy Kovács János név alatt? – kérdezi Róbert Gida.

– Ezt úgy kell érteni, hogy ez a név állott az ajtaja fölött aranybetűkkel, és ő ott lakott.

– Micimackó, azt hiszem, nem tudta ezt eddig – mondja Róbert Gida.

– Most már tudom – feleli egy dörmögő hang.

– Akkor talán folytatom – jegyzem meg kissé sértődötten.)

– Egy napon, mikor kint sétált az erdőben, egy tisztásra ért, és a tisztás közepén állt egy jókora tölgy, és a tölgy koronájából hangos döngicsélés és zümmögés ütötte meg a fülét.

Micimackó letelepedett a fa alá; mancsai közé fogta a fejét, és gondolkozni kezdett.

Így kezdte: „Ez a döngicsélés jelent valamit. Olyan nincs, hogy csak döngicsélés van meg zümmögés, és az nem jelent semmit. Ha döngicsélés van meg zümmögés, akkor ez azt jelenti, hogy valaki vagy valami döngicsél, illetve zümmög, és amennyire az én műveltségem futja, az egyetlen elképzelhető ok, ami valakit döngicsélésre, illetve zümmögésre indíthat, abban a tényben leli magyarázatát, hogy az illető egy méhecske.”

Azután még hosszasan gondolkozott, és így fejezte be:

„Ami pedig azt illeti, ha valaki már méh, ezt a minőségét arra szokta felhasználni, hogy mézet készítsen.”

Ezek után felállt, és így szólt:

– A mézkészítésnek pedig egyetlen értelmes okát és célját abban látom, hogy én a mézet megegyem.

És már kapaszkodott is a fára.

És kapaszkodott, és kapaszkodott, és kapaszkodott, és miközben kapaszkodott, egy kis dalt dúdolt csak úgy, saját magának.

Ez a kis dal így hangzott:

*Erdei körökben az a nézet,
hogy a medve szereti a mézet,
ez nem csak afféle szerény*

*vélemény,
ez tény, tény, tény.*

Azután egy kicsit továbbkapaszkodott... megint egy kicsit tovább... és még egy kicsit tovább. De közben egy másik verset költött:

*Ha medvécske volna a méhecske,
fatörzs alján gyűlne a mézecske,
s ha méh volna a medve, amit feltehetek,
nem kéne megmászni ennyi emeletet.*

Tudniillik közben egy kicsit elfáradt, azért lett a vers ilyen bánatos. Már majdnem egészen fönt volt, de amint rálépett az egyik ágra...

Reccs!!!

– Segítség! – suttogta Micimackó, de csak halkan és finoman, hogy ne zavarjon vele senkit, miközben a két méterrel alatta terpeszkedő ág felé zuhant.

– Tulajdonképpen... – mondotta a három méternél lejjebb nyúló ágra pottyanva.

– Véleményem szerint... – magyarázta tovább két bukfenc között, miközben öt méterrel alább került – csak azt akartam mondani...

– Természetesen ebben az esetben... – folytatta udvariasan, miközben rekordsebességgel zuhant keresztül a következő hat darab faág között.

– Feltevésem szerint mindez csak azt jelenti... – határozott végre, elbúcsúzva az utolsó faágtól, hogy további három bukfenc árán végre kecsesen elhelyezkedjék a reketyebokorban – azt jelenti, hogy bizonyos szempontból *nagyon szeretem* a mézet. Egyébként pedig: Segítség!

Kievickélt a bokorból, a tüskéket kikefélte orrából, és ismét átadta magát gondolatainak. Az első, aki eszébe jutott, gazdája volt, Róbert Gida.

(Mármint én? – kérdezte Róbert Gida ámulva, alig mert hinni a fülének.

– *Te bizony!*

Róbert Gida nem felel, de egyszerre nagyobbra meresztí zsebóra-szemeit, és kipirul.)

Így hát Micimackó egyenesen Róbert Gidát kereste fel, aki az erdő másik sarkában lakott egy szép, zöldre festett ajtó mögött.

– Jó reggelt, Róbert Gida! – mondta ő.

– Jó reggelt, Micimackó! – mondtad te.

– Mondd kérlek – jegyezte meg Micimackó könnyedén –, nincs nálad véletlenül valami léggömbféle?

– Mármint léggömb?

– Igen... Ahogy jövök, mondok magamban, ennek a kedves Róbert Gidának biztosan van valami léggömbje vagy efféléje – mondok magamnak –, mert éppen a léggömbökre gondoltam véletlenül meg effélékre.

– És minek az neked? – kérdezted te.

Micimackó körülnézett, hogy nem hallgatóznak-e, mancsát az orrához emelte, és ezt a szót suttogta:

– Méz.

– Hogy kerül össze a méz meg a léggömb? – kérdezted te.

– Köszönöm, jól – felelte Micimackó udvariasan, de határozottan.

Na már most véletlenül úgy esett, hogy te estélyen voltál egy nappal előbb barátodnál, Malackánál, és ott véletlenül léggömböket osztogattak. Te is kaptál egy szép zöld léggömböt, és Nyuszi valamelyik rokona ott felejtett egy nagy kék léggömböt is, és te magaddal hoztad a zöldet is meg a kéket is. Tehát megkérdezted Micimackót, melyiket óhajtja.

Micimackó jól megfogta a fejét, ami nála mindig a megfontolás jele.

– A dolog így áll – mondta végre. – Mézkutató légi útjaim során rájöttem, hogy mi a legfontosabb. A legfontosabb, hogy a méhecskék ne lássák az embert. Mármint, ha a léggömb zöld, azt hiszik, hogy a fához tartozol. És nem vesznek észre. De ha kék a léggömb, azt hiszik, hogy az éghez tartozol, akkor se vesznek észre. Itt tehát az a kérdés, melyik hasonlít jobban.

– De nem gondolod, hogy *téged* észrevesznek a léggömb alatt?

– Talán igen, talán nem – mondta Micimackó rejtélyesen. – Ezeknél a méheknél sohase lehessen tudni. – Pillanatig habozott,

aztán határozott. – Tudod mit, majd igyekszem úgy hatni, mint egy kis fekete felhő. Ez megtéveszti őket.

– Akkor mégis a kék léggömböt ajánlom – mondtad te, és így is lett.

Meg is indultatok a kék léggömbbel, de a biztonság kedvéért puskát is vittél magaddal, Micimackó pedig bemászott egy pocsolyába, jól meghengergőzött benne, míg olyan fekete nem lett, mint a csibor.

Ezután felfújtátok a léggömböt, Micimackó megkapaszkodott, te eleresztetted a zsineget, és Micimackó kecsesen libbent az ég felé, míg el nem érte a fatető színvonalát, jó nyolcméternyi távolságban.

– Remek! – kiabáltad te.

– Mit szólsz?! – kiabált vissza Micimackó – Minek gondolnál alulról nézve?

– Egy olyan Mackó-félének, ami léggömbre kapaszkodik – mondtad te.

– Az lehetetlen – mondta Micimackó kissé aggodalmasan. – Hát nem olyan vagyok, mint Fekete Felhő a kék égboltozaton?

– Nem mondhatnám.

– No jó, alulról és felülről, az más. Aztán meg említettem már, hogy ezeknél a méheknél sohase lehessen tudni...

Sajnos szélcsendes volt az idő. Micimackó nem tudott közelebb jutni a fához. Már látta a mézet, érezte illatát, de nem tudott hozzáférni.

Kis idő múlva leszólt.

– Kedves Róbert Gida! – jelezte hangos suttogással.

– Tessék!

– Attól tartok, a méhek *gyanítanak* valamit.

– Miből gondolod?

– Valami azt súgja nekem, hogy *gyanakszanak*.

– Csak nem gondolják rólad, hogy a mézük után szimatolsz?

– Az is lehetséges. *Nem lehessen tudni ezeknél a méheknél!*

Kis szünet. Aztán Micimackó megint rákezd:

– Kedves Róbert Gida!

– Parancsolj!

– Van nálatok otthon valami esernyőféle?

– Azt hiszem, van.

– Kedves volnál, ha kihoznád, és sétálgatni kezdenél alattam, majd időnként aggódva néznél fel rám, és azt mormognád hangosan magad elé: „Ejnye, ejnye, úgy látszik, esőt kapunk.” Ezzel félre lehetne vezetni a méheket, mert nagyon ravaszak ám.

Te csak mosolyogtál magadban, és azt gondoltad: „Csacsi öreg medvém.” De ezt csak úgy gondoltad, mert alapjában szeretted Micimackót. Így hát hazaugrottál az esernyőért.

– No, itt vagy végre! – kiáltott Micimackó némi fojtott nyugtalansággal a hangjában, ahogy a fa alá értél. – Már kezdtem aggódni. Tudniillik felfedeztem közben, hogy a méhek most már határozottan gyanítanak valamit.

– Nyissam ki az ernyőt? – kérdezted.

– Várjunk. Ravasznak kell lennünk. A legfontosabb, hogy a méhkirálynőt tévesszük meg. Látod onnan alulról a méhkirálynőt?

– Nem.

– Kár. Mármost amíg te lent sétálgatsz az ernyővel, és mondogatod, hogy: „Ejnye, ejnye esőt kapunk.”, addig én itt fönt megpróbálok valami felhődalt költeni, már amilyet egy kis Fekete Felhő énekelne az én helyemben... Vigyázz, kész, mehet!

Így hát, amíg te fel és alá sétáltál, erősen kételkedve az egész hadicsel sikerében, Micimackó a következő dalt énekelte:

*Megmondták a költők régen,
legjobb kis felhőnek lenni az égen,
szemem ezért ragyog,
mert én egy kis felhő vagyok.*

*Ragyog az ég rám fényesen,
sétálok rajta kényesen,
hej, kényesen és rangosan,
és énekelem hangosan:
Megmondták a költők régen... (stb.)*

De a méhek éppolyan gyanakodóan zümmögtek tovább. Néhányuk otthagya a fészket, láthatóan a felhő körül kezdtek rajzani, s a dal második szakasza közepe felé az egyik méh egyenesen ráült a felhő orrára, aztán gyorsan elröppent.

- Vo-Vo-Vóbert! – kiabált a felhő kissé náthás hangon.
- Mi baj?
- Gondolkoztam a dolgon, és rájöttem, miről van szó. *Ezek nem igazi méhek.*
- Nem?
- Nem igazi méhek, tehát nyilván nem is készítenek igazi mézet. Ez világos, ugye?
- Ha úgy gondolod!...
- Ez a megmásíthatatlan véleményem. Így hát legjobb, ha leszállok.
- De hogyan? – kérdezted te.
- Micimackó nem felelt. Mit is felelhetett volna? Ha elereszti a madzagot, akkor: „Bumm!” Erre még csak gondolni sem volt jó. Hosszasan tűnődött, és végre így szólt:
 - Kedves Róbert Gida, bele kell puskáznod a léggömbbe. Nálad a fegyver?
 - Hogyne – mondtad te –, de akkor kilyukasztom a léggömböt.
 - Viszont – jegyezte meg Micimackó – ha eleresztem, oda lukadunk ki, hogy én lukadok ki.
- Így szólván megértettétek egymást, te nagy gonddal célba vetted a léggömböt, és tüzeltél.
 - Bú! – mondta Mackó.
 - Csak nem hibáztam el? – kérdezted.
 - *Engem* nem – jegyezte meg Mackó –, csak a *léggömböt*.
 - Sajnálom – csóváltad a fejed, még egyszer célba vetted a léggömböt, és ezúttal el is találtad. Füttyülve áradt ki a levegő, és Micimackó lassan leereszkedett. De a karjai úgy megdermedtek a madzagba való kapaszkodástól, hogy még egy hét után is felfelé tartotta őket, és ha légy repült az orrára, kénytelen volt elfújni.

- Vége? – kérdezte Róbert Gida.
- Ennek. De van más mesém.
- Mackóról meg rólam?
- És Malackáról és Nyusziról; hát nem emlékszel?
- Emlékszem, de mindig elfelejtem, mikor rágondolok.
- Hát amikor Mackó és Malacka el akarták fogni az Elefántot...
- De nem fogták el, igaz?

- Nem.
- Mackónak nincs is elég esze hozzá. Én fogtam el, ugye?
- Ez majd kiderül a meséből.

Róbert Gida bólintott.

– Most már emlékszem – mondta –, csak Mackó nem emlékszik, neki meséld el. Mert ez egy igazi mese, és nem csak olyan emlékezés.

- Én is úgy gondolom.

Róbert Gida megkönnyebbülten sóhajtott. Felkapta a medvét, és az ajtóhoz sétált, maga mögött hurcolva. Az ajtóban megfordult és visszaszólt:

- Most fürödni fogok; nem jössz be?
- Jöhetek – mondtam én.
- De nem sebesítettem meg, amikor rálöttem, ugye?
- Szó sincs róla.

Róbert Gida önérzetesen biccent, s a következő pillanatban már hallom – kipp-kopp, kipp-kopp – Mackó feje búbját a lépcsőfokokon.

Második fejezet

amelyben Micimackó látogatóba megy és beleszorul

Medveczky Medve, baráti körben a Micimackó néven is közismert, egy napon az erdőt kerülte éppen, gőgösen dúdolva az orra alatt: „Tralala, tralala, pritty, pretty, prütty.”

Reggel fogyókúrárt tartott a tükör előtt, a Tralala-nótát énekelte talpára egyenesedve, hogy aszongya: tralala így, tralala úgy, aztán lehajolt nyögve néhányszor, hogy a mancsával elérje a lábujját. Reggeli óta párszor elmondogatta a Tralalát, míg kívülről nem ment.

Így dúdolgatott, csak úgy magának, közben kiment sétálni a konyhá elé, azon tűnődve, vajon mivel foglalkoznak ilyenkor mások, és általában milyen lehet az, másvalakinek lenni, mint ő.

*Tra-la-la, tra-la-la,
tra-la-la, tra-la-la,
pritty, pretty, prütty.
Tra-la-la, tra-la-la,
tra-la-la, tra-la-la,
pritty, pretty, prütty.*

Egyszerre csak egy homokbuckához ért, és ebben a homokbuckában nagy lyuk tátongott.

– Aha! – mondta Micimackó. (*Pritty, pretty, prütty.*) Ha hézagos műveltségem nem hagy cserben, akkor ez a bucka Nyuszi jelent, a Nyuszi pedig Jó Társaságot és valami harapnivalót jelent. Tehát:

Lehajolt, bedugta a fejét, és kiáltott:

– Itthon vannak, kérem szépen?

Horkanó zaj támadt belülről aztán csönd lett.

– Azt kérdeztem, kérem szépen, hogy itthon vannak-e? – ismételte Micimackó hangosan.

– Nincsenek! – válaszolt egy hang, és még hozzátette: – Ne tessék úgy ordítani! Nem vagyok süket!

Micimackó tűnődött.

– Senki sincs odabent? – kérdezte.

– Senki.

Micimackó kihúzta a fejét a nyílásból; kicsit gondolkodott.

„Ez nem stimmel. Valaki csak bent van, ha egyszer azt mondta, hogy senki. Senki nem mondhatja azt, hogy senki, anélkül, hogy valaki lenne. Aki senkit mond, annak valakinek lennie kell.”

Így hát újra bedugta a fejét, és folytatta a társalgást:

– Hé, Nyuszi! Te vagy az?

– Nem – mondta Nyuszi, megváltoztatott hangon.

– Ez nem a Nyuszi hangja?

– Nem hiszem – mondta a Nyuszi. – Legalábbis nem annak volt szánva.

– Vagy úgy – jegyezte meg Mackó.

Kihúzta a fejét, gondolkodott, megint visszadugta.

– Volna-e olyan szíves tehát megmondani, hol van Nyuszi?

– Micimackó barátját látogatta meg...

– De hisz az Én vagyok! – mondta Mackó nagyon csodálkozva.

– Ki az az Én?

– Micimackó.

– Bizonyos ön ebben? – kérdezte Nyuszi, maga is elbámulva.

– Egész bizonyos – mondta Micimackó.

– Akkor hát bújjon be!

Micimackó néhány erőteljes tekergéssel benyomult a helyiségbe.

– Megállapítom – mondta a Nyuszi, végignézve barátján –, hogy úgy van, ahogy mondja. Ez csakugyan Te vagy. Szervusz! Örülök a szerencsének.

– Hát mit gondoltál?

– Tudod, sohase lehet biztosan tudni. Ismered az Erdőt. Az ember nem bocsáthat be *mindenkit* a lakásába... Nem árt egy kis *elővigyázat*. Parancsolsz valami harapnivalót?

Micimackó ilyenkor, reggel tizenegy óra felé, mindig parancsolt valami harapnivalót, így hát jólesett látnia, hogy Nyuszi tányért és bögrét szed elő, s amikor megkérdezte: – Mézet vagy tejet? – gyorsan és izgatottan megjegyezte, hogy mindkettőt, aztán hozzátette, nehogy túl mohónak gondolják: – Kenyér nem kell. –

Most egy darabig szót se szólt... Végül elégedetten dúdolva felállt, barátságosan parolázott Nyuszival, és kijelentette, hogy mennie kell.

– Ilyen hamar? – kérdezte Nyuszi udvariasan.

– Még maradhatnék éppen, ha Te... – habozott Micimackó a zsírosbödön felé pislogva.

– Ami azt illeti – mondta a Nyuszi –, magam is indulóban voltam.

– Akkor hát megyek. Isten áldjon meg.

– Isten veled! Remélem, jóllaktál.

– Mér, van még valami? – csúszott ki Micimackóból.

Nyuszi elrakta a terítéket, és kissé hűvösen ennyit mondott:

– Nincs.

– Nem úgy gondoltam – mondta gyorsan Mackó. – Hát akkor szervusz. Most már sietnem kell.

És már lódult is neki az ajtónyílásnak, mellső lábait kidugta, a hátsókkal nekifeszült, s egy percre az orra ki is került a szabadba.

Aztán a fülei... aztán a két mancsa... aztán a vállai... aztán...

– Segítség! – ordított Micimackó udvariasan. – Azt hiszem, jobb, ha visszafordulok.

– Annál is inkább – mondta Nyuszi –, mert magam is szeretnék kijutni.

– De nem megy ám! – mondta Micimackó. – Teringette!... Illetve azt akartam mondani: Segítség!

Nyuszi hirtelen meggondolta magát, s mivel lakásának volt még egy másik kijárata, gyorsan kiosont rajta, megkerülte a buckát, odaugrált Mackóhoz.

– Bennragadtál? – kérdezte.

– Azt éppen nem – vetette oda Micimackó fölényesen. – Csak pihenek itt egy kicsit... Tűnődöm és dudolászok.

– No, add ide a mancsod!

Micimackó kinyújtotta mancsát és Nyuszi rángatta, és rángatta, és rángatta.

– *Bú!* – mondta Micimackó. – Ez fáj.

– A dolog úgy áll – állapította meg Nyuszi –, hogy be vagy szorulva.

– Ez mind attól van – jegyezte meg Micimackó kissé idegesen –, hogy ezeknek a modern lakásoknak nincs elég széles kijáratuk. A bejáratok jók, de a kijáratok nem elég szélesek.

– Ez attól van – mondta Nyuszi kereken –, hogy telezabáltad magad. Akartam is mondani, csak nem szeretem figyelmeztetni a vendéget, hogy egyikünk túlságosan sokat eszik. És az az egyikünk nem én voltam. De ezen most kár vitatkozni, elfutok Róbert Gidáért.

Róbert Gida az erdő másik sarkában lakott, s amikor Nyuszival megérkeztek a tett színhelyére, csak annyit mondott magában:

„Csacsi öreg medvém!” – De annyi szeretettel, hogy mindenki reménykedni kezdett.

– Azon tűnődöm – fogadta őt Mackó, erősen szuszogva –, hogy Nyuszi barátunk soha nem használhatja többé ezt az ajtót. Őszintén szólva ez nagyon *rosszul esne* nekem.

– *Nekem* is – tette hozzá Nyuszi.

– De igenis – jegyezte meg Róbert Gida. – használhatja.

– Annál jobb – mondta Nyuszi.

– Ha nem tudunk kiráncigálni, vissza fogunk tolni.

Nyuszi gondolkodva simogatta pofaszakállát, aztán kifejtette, hogy amennyiben Micimackót sikerülne is visszatolni, *ő a maga részéről*, természetesen, mindig szívesen látja barátját házában, de hát mégis... úgy van az a világban, hogy egyik ember a fák tetején lakik, a másik pedig a föld alatt, ez a dolgok szabályos rendje, tehát a maga részéről...

– Úgy érted, hogy sose kerülök ki többé? – mondta Micimackó sértődötten.

– Úgy értem – mondta Nyuszi, és Róbert Gida is helyeslően biccentett.

– Akkor csak egyet tehetünk. Meg kell várnunk, amíg újra lesoványodsz.

– Meddig tart az? – kérdezte Micimackó szorongva.

– Gondolom, egy hét elég hozzá.

– Csak nem akarjátok, hogy *egy hetet* töltsék ebben a helyzetben?

– Mit tegyünk? Nem megy másképp.

– Majd felolvasunk neked – mondta Nyuszi gyöngéden. – Remélem nem áll be közben havazás. És miután ilyenformán hosszasabban időzöl vendégszerető házában, remélem, nincs kifogásod ellene, hogy hátsó lábaidat törülközőtartónak használjam,

közben úgyse használod őket semmire, nekem meg nincs hová akasztani a törülközőimet.

– Egy egész hét! – mondta Micimackó bánatosan. – És *mi lesz a koszttal?*

– Attól tartok, erről szó se lehet – mondta Róbert Gida –, hiszen éppen arról van szó, hogy lefogyj... De majd felolvasunk neked!

Szegény Mackó sóhajtani kezdett, de nemigen tudott, mert be volt szorulva, és egy könny gördült ki a szeméből, de csak ennyit mondott:

– Igen ám, de van-e olyan könyved, amelyik meg tud vigasztalni egy „Beékelt Mackót az ő Nagy Megszorultságában”?

Így hát egy héten át Róbert Gida effajta könyveket olvasott fel szegény Micimackó észak felé néző mellső felének, miközben Nyuszi nemcsak törülközőt, de mindenféle más kimosott holmit rakodott a dél felé néző hátsó lábaira.

Micimackó szegény már olyan karcsúnak érezte magát, mint egy núbiai táncosnő. És a hét végén egy este Róbert Gida így szólt: „*Gyerünk!*”

És megragadta Micimackó mellső mancsait, és Nyuszi megragadta a hátsókat, és Nyuszi minden rokona, barátja és üzletfele segített, és mind együtt rángatták és húzták és tolták.

És hosszú ideig Mackó csak ennyit tudott mondani:

– Bu!

És egyszerre csak ezt mondta:

– Jaj!

Aztán még ennyit mondott: – Hopp! – Mint mikor a dugó kijön a palackból.

És Róbert Gida és Nyuszi és Nyuszi barátai, rokonai és üzletfelei hátrabuktak... És Micimackó hegyükbe esett, szabadon.

Gyors és határozott köszönetet biccentett, aztán nyugodtan folytatta sétáját az erdőn keresztül, elégedetten dudorászva: „Tralala, tralala, pritty, pretty, prüTTY.”

De Róbert Gida szeretettel nézett utána, és csak annyit mondott:

– Csacsi öreg medvém!

Harmadik fejezet

amelyben Micimackó és Malacka vadászni mennek, és kis hija, hogy menyétet nem fognak

Malacka nagy kunyhóban lakott egy nyírfa közelében, ez a nyírfa az erdő közepében állott, és Malacka a kunyhó közepében lakott. A háza közelében, rúd tetején, egy darab törött lécen ez volt olvasható: „TILOSAZ Á.” Amikor Róbert Gida megkérdezte Malackát, hogy ez mit jelent, Malacka szemrebbenés nélkül kijelentette, hogy ez az ő nagyapjának a neve, és évek óta egyben az ő családi nevük.

Róbert Gida vállat vont, és olyasfélét próbált megjegyezni, hogy egy embert *nem hívhatnak* Tilosaz Á-nak, de Malacka kijelentette, hogy igenis hívhatnak, mert például az ő nagyapját így hívták, ez volt a neve: *Tilosaz Á*. Az ő nagyapjának igenis két neve volt arra az esetre, ha az egyiket elvesztené. *Tilosaz*, ez volt az egyik neve, amit egy nagybátyjától örökölt, és *Á*, vagyis *Átjárás*, ez volt a másik neve, amit egy átjárótól örökölt. De lehet Ákos, vagy Ábrahám is.

– Megjegyzem nekem is két nevem van – vetette oda Gida könnyedén. – Róbert Gedeon.

– Na ugye, látod, ez is azt bizonyítja – bólintott Malacka.

Egy szép téli napon, amikor Malacka éppen a havat söpörte el a házuk előtt, ahogy véletlenül lenéz az ágak közül, ott látja Micimackót. Micimackó körbe-körbe járt, és nyilvánvalóan valami másra gondolt. Mikor Malacka rászólt, csak intett neki, és folytatta a körözést.

– Halló – mondta Malacka –, mit csinálsz?

– Vadászom – mondta Micimackó.

– Mire vadászol?

– Lábnyomokra – mondta Micimackó rejtélyesen.

– Miféle lábnyomokra? – mondta Malacka, és lemászott hozzá.

– Én is ezt kérdezem magamtól.

– No és mit gondolsz, mit fogsz felelni a kérdésedre?

– Kitérő választ fogok adni egyelőre – mondta Micimackó. – No most idenézz! – Egyenesen lemutatott a földre, lába elé. – Mit látsz

itt?

– Lábnyomokat – mondta Malacka –, sőt azt hiszem, karmok nyomát. – Füttyentett. – Tyű, Mackó! Lehetségesnek tartod, hogy ez egy... egy... egy menyét?

– Lehetséges – mondta Mackó. – Néha menyét, néha nem menyét. Az ember sohase tudhassa ezeknél a lábnyomoknál.

E szavak után folytatta a nyomozást, és Malacka egy-két percnyi tűnődés után utánalódult.

Micimackó hirtelen megállt; a nyomok fölé hajolt és megrezzent.

– No mi az? – kérdezte Malacka.

– Csodálatos dolog – mondta Mackó. – De most már két élőlény nyomait látom. A másik – akárki legyen az illető – csatlakozott az elsőhöz – akárki legyen az illető –, és most mind a ketten együtt folytatják útjukat. Malacka, tedd a kezed a szívedre, és mondd meg őszintén, kitartasz-e mellettem abban az esetben is, ha kiderül, hogy Ellenséges Fenevadakról van szó.

Malacka nagyon kedvesen lebegtette a fülét, és azt mondta, hogy péntekig nincs különösebb elfoglaltsága, és hogy szívesen áll Mackó rendelkezésére, ha kiderül, hogy az illető *csakugyan* menyét.

– Úgy érted, ha kiderül, hogy *két menyét*. Lehet, hogy a menyét magával hozta a *menyét* is – jelentette ki ünnepélyesen Micimackó, de Malacka ragaszkodott hozzá, hogy semmi hiba, őneki péntekig nincs fontos dolga.

Így hát együtt mentek tovább.

Cserjebozót volt a közelben, és a két menyét lábnyoma mintha a bozót körül húzódott volna, így hát Mackó és Malacka körben követték a nyomokat. Közben Malacka Átjárás nevű nagybátyjáról mesélt Mackónak, hogy szegényke élete utolsó éveiben mennyit szenvedett az asztmától és egyéb érdekes dolgokról, amin Mackó nagyon csodálkozott, különösen, mikor megtudta, hogy mindenkinek két nagyapja van. Utólag gondolt rá, hogy az egyiket elkéri Malackától, de mindenesetre előbb megkérdezi Róbert Gidát. Közben a nyomok nem szűntek meg...

Nem szűntek meg...

Mackó hirtelen megállt, és izgatottan mutatott a földre.

– Idenézz!

– *Hová?* – kiáltott Malacka, és nagyot ugrott ijedtében. De rögtön észrevette, hogy gyávaság volt így megijedni, tehát még egyet-kettőt ugrott, jelezve, hogy ő ezt csak tornagyakorlat gyanánt teszi.

– A nyomok – mondta Mackó titokzatosan –, a nyomok... *Egy harmadik élőlény csatlakozott hozzájuk.*

– Mackó – kiáltott Malacka. – Lehetséges, hogy egy harmadik menyét?

– Nem – mondta Mackó. – Ezek másféle nyomok. Vagy két menyét és egy harmadik, de az is lehet, hogy egy menyét és két ürge, vagy két ürge és egy menyét, de az is lehet, hogy három menyét és semmi ürge... Folytassuk a cserkészést.

Így hát folytatták, valamivel nyugtalanabbul, mert most már valószínű volt, hogy Ellenséges Fenevadakról van szó. És Malacka titokban nagyon szerette volna, ha Tilosz Átjárás nevű nagyatyja most itt lenne, Mackó pedig arra gondolt, milyen szép is volna, ha Róbert Gida most váratlanul és véletlenül előbukkana, de igazán csak azért vágyott erre, mert nagyon szerette Róbert Gidát.

Azért Micimackó hirtelen megtorpant, és megnyalta az orra hegyét, mert nagyon melegnek érezte, melegebbnek, mint valaha életében. *Most már négy lábnyom húzódott előttük a földön.*

– Idenézz, Malacka, *még egy menyét!*

S úgy látszott, csakugyan igaza van. A nyomok megvoltak, keresztezték egymást, de határozottan négy pár lábnyom volt.

– Úgy gondolom... – mondta Malacka, aki szintén megnyalta az orra hegyét, de ez nem könnyített a lelkén – úgy gondolom... vagyis... Ejnye csak, most jut eszembe! Most jut eszembe, tegnap elfelejtettem valamit, amit holnap már nem végezhetek el! Sajnos, úgy látszik, kénytelen leszek hazamenni és elintézni.

– Majd elintézed délután, és én segítek – mondta Micimackó.

– Nem olyan munkáról van szó, amit délután el lehet intézni – vágott közbe Malacka gyorsan – Tudod, délután a hivatalok is zárva vannak... Ez egy különleges reggeli munka, amit kizárólag reggel lehet csinálni, úgy körülbelül nyolc és izé között... Hány óra lehet most?

– Tizenkettő – mondta Mackó, és a napra nézett.

– No igen... Ahogy mondtam... Tizenkettő... és izé... Tizenkettő és fél tizenhárom között... Vagyis... Tehát, édes öregem,

megbocsátasz ugye?... *Mi az?* Hová bámulsz?

Mackó az égre bámult, és amikor újra hallotta a füttyentést, arra kapta a fejét, és egy nagy tölgyfa ágai között megpillantotta barátját.

– Róbert Gida! – kiáltott fel örömmel.

– No hisz akkor rendben van – könnyebbült meg Malacka –, akkor biztonságban vagy. Rohanok. – És már futott is haza, nagyon megnyugodva, hogy túl van a veszélyen.

Róbert Gida lemászott a fáról.

– Csacsi öreg medvém – mondta –, hát mit csináltál? Előbb kétszer egymás után megkerülted a cserjét, aztán Malacka utánad szaladt, aztán megint kétszer megkerültétek, s éppen a negyedik körbe fogtatok bele...

– Várj csak – mondta Micimackó, és mancsai közé fogta a fejét.

Leült, gondolkodott, nagyon erősen gondolkodott. Aztán beillesztette a talpát az egyik lábnyomba, kétszer megdörgölte az orrát, és felállt.

– Úgy van – mondta Micimackó. – Most már világos – tette még hozzá. – Nyilvánvaló, hogy félre voltam vezetve. Meg fogom vizsgáltatni az agyvelőmet. Úgy látszik, ráment az influenza.

– Te a legédesebb és legjobb Mackó vagy a világon – mondta Róbert Gida vigasztalóan.

– Ugye? – mondta Mackó reménykedve. És aztán hirtelen felragyogott. – Agyvelő ide, agyvelő oda – mondta –, már kész van az ebéd.

Ebben megegyezve hazamentek.

Negyedik fejezet

amelyben Füles elveszti a farkát, és Mackó megtalálja

Öreg Szürke Csacsi, Füles néven közismert, az erdőnek egy árnyékos sarkában állt, lógatva a fejét, és mindenféle gondolt. Néha szomorúan azt gondolta: „Miért?” – és néha azt gondolta: „Minekutána”; – és néha azt gondolta: „Amennyiben.” Vagy: „Minekutána tehát.” És néha nem is tudta, hogy mire gondol. Így hát, mikor Micimackó arra sétált, Füles őszintén megörült, hogy egy kicsit abbahagyhatja a gondolkodást, és azt mondhatja: „Hát hogy vagyunk, hogy vagyunk?” – a maga borongós modorában.

– És te hogy vagy? Nálad mi újság? – kérdezte Micimackó.

Füles fölemelte a fejét, átfordult vele a jobb oldalra, és ott megint lelógatta.

– Nem mondhatnám, hogy nagyon „hogyan” vagyok. Egy idő óta éppen csak hogy vagyok, de nem vagyok hogyan.

– Nono – mondta Mackó. – Nem kell azért elszontyolodni. Majd meglássuk. Mi baj?

Füles hallgatva álldogált, és bánatosan lógatta a fejét. Micimackó egyszer-kétszer körüljárta.

– Mi történt a farkoddal? – mondta meglepetve.

– Mi történt volna? – mondta Füles.

– Nem látom sehol.

– Tényleg?

– Tényleg. Ebben nem lehet tévedni. Mert vagy van, vagy nincs.

És itt nincs.

– Hát akkor mi van helyette?

– Semmi.

– Mindjárt megnézem – mondta Füles, és lassan és óvatosan megfordult, hogy lássa azt a helyet, ahol a farka volt az imént, aztán ráeszmélve, hogy nem látja, visszafordult, lelógatta a fejét, átdugta a két mellső lába közt, aztán hosszú, szomorú sóhajjal csak ennyit mondott:

– Attól tartok, neked van igazad.
– Ritkán tévedek – mondta Mackó.
– Akkor sok mindent megértetek – mondta Füles mélyen. – Ez sok mindent megmagyaráz. Nem csoda.
– Valahol elhagytad – mondta Micimackó.
– Vagy valaki elvitte – mondta Füles. – Hasonlít az illetőhöz – tette hozzá hosszú szünet után.

Mackó úgy érezte, hogy valamit mondani kellene, de nem tudta, hogyan segítsen barátján. Mindenesetre elhatározta, hogy segíteni fog.

– Füles – jelentette ki ünnepélyesen –, én, Micimackó, fel fogom kutatni a farkodat.

– Köszönöm, Mackó – felelte Füles. – Igaz barát vagy – mondta.
– Nem úgy, mint Némelyek – tette hozzá.

Így hát Micimackó elindult, hogy megkeresse Füles farkát.

Szép tavaszi reggel volt, amikor elindult. Lány és átlátszó kis felhők játszadoztak boldogan a kék firmamentumon, ráugráltak a napra, mintha el akarnák takarni, aztán megint lemásztak róla, hogy a következő jöhessen sorra. A nap azért igyekezett sütni; és a sövény, amely elhordta már tavalyi, szurkos fenyőruháját, most öregnek és fakónak tűnt a tölgyek vakító divatos, tavaszi öltözéke mellett. Sövényen és cserjén keresztül ballagott Mackó. A reketye- és hangabokrokon át, buckákon túl és megint vissza, és így végre, fáradtan és éhesen, érkezett a Százholdas Pagonyba. Mert a Százholdas Pagonyban lakott Bagoly.

„És ha valaki tud valamit valamiről – mondta magának Mackó –, akkor az csak Bagoly lehet, vagy ne hívjanak Micimackónak.”

Bagoly a Mogyorósban lakott, öreg házában; ez a ház mindenkiénél nagyobb volt és szebb is, legalábbis Mackónak úgy tetszett, mert volt rajta kopogtató is meg csengő is. A kopogtató alatt a következő felírás volt olvasható:

KRM KPGTTNI H ZT KRJ HGY KNYSSK

A csengő alatt másik felírás ékeskedett:

H NM KRJ HGY KNYSSK KRJK CSNGTNI

Ezek a feliratok Róbert Gidától származtak, ugyanis csak ő tudott helyesen írni az egész erdőben; maga Bagoly, aki egyébként nagy bölcs hírében állott, a tulajdon nevét „Bagoj”-nak írta.

Mackó elolvasta mind a két utasítást, nagy figyelemmel, először jobbról balra, aztán balról jobbra, hogy semmi se kerülje el figyelmét. Majd kopogott, meghúzta a csengőzsinórt, aztán a csengőzsinóron kopogott, és meghúzta a kopogót.

Azonkívül, a biztonság kedvéért, még kiabált is jó hangosan:

– Hé, Bagoly! Eressz be! Itt Micimackó!

És az ajtó kinyílt, és Bagoly kikukkantott.

– No mi az, Mackó? – kérdezte bölcs mérséklettel. – Hogy ityeg a fityeg?

– Nagyon lehangolt vagyok – mondta Mackó –, mert Füles barátom elvesztette a farkát. És nagyon odavan szegény. Nem volnál olyan szíves megmondani a módját, hogy találjuk meg?

– Szívesen – mondta Bagoly. – A szokásos eljárás ilyen esetekben a következő...

– Nem ismerek semmiféle Szokásos Eljárás című állatot. És ételt se. Ételben ismerem a Tojásos Galuskát. Én csak egy szegény medvebocs vagyok, különben is az agyvelőm meg van hűlve, és az ilyen hosszú szavakat nem szeretem.

– Arról van szó, hogy mi a teendő.

– Amennyiben arról van szó, akkor nem bánom – jegyezte meg Mackó engedékenyen.

– Először is díjat kell kitűzni. Ennek *pszichikus* hatása van.

– Várjunk csak – mondta Mackó, felemelve egyik mancsát. – Hogy milyen hatása van? Nem hallottam jól a szót, éppen tüsszentettél, mikor mondtad.

– Én nem tüsszentettem.

– De igen, tüsszentettél.

– Bocsáss meg, kérlek, de én nem tüsszentettem. Legalábbis nem tudok róla, és az ember rendszeren észre szokta venni, ha tüsszent. Különben is nem erről van szó. Arról van szó, hogy *pszichikus* hatása van.

– Látod, megint tüsszentettél – mondta Mackó szomorúan.

– Jutalomról van szó – mondta Bagoly hangosan. – Hirdetést fogunk közzétenni, hogy tekintélyes jutalomban részesül, aki nyomra

vezet Füles elveszett farkát illetően.

– Értem, értem – bólogatott Mackó. – Ami a tekintélyes jutalmat illeti – folytatta álmodozva –, általában szokott nálam lenni, de ma otthon felejtettem – mondta, és bánatosan vizsgálta az almáriumot. – Be kell vallanom, még csak vajat vagy egy kis mézet se hoztam magammal.

– Akkor hát – mondta Bagoly – megírjuk a hirdetést, és kifüggesztjük az egész Erdőben.

– Egy kis mézet se – dörmögte maga elé Mackó, azután mélyet sóhajtott. És megemberelve magát, igyekezett figyelni arra, amit Bagoly magyaráz.

De Bagoly nagyon hosszan magyarázott, egyre hosszabb és hosszabb szavakat mondott, és a végén mindig visszatért arra, amiből kiindult, és kifejtette, hogy az egyetlen személy, aki ezt a hirdetést megírhatná, Róbert Gida személyében található.

– Ő volt az, aki az én felirataimat is megszerkesztette, az ajtó mellé. Láttad őket?

Az egész előadás közben Mackó felváltva igent és nemet válaszolt, behunyt szemmel, néha duplán: „Igen, igen” –, néha értelmesen: „Nem, nem, szó sincs róla” –, anélkül hogy sejtelve lett volna, mire válaszol. Most épp a nemnél tartott.

– Nem láttad? – mondta Bagoly egy kicsit csodálkozva. – Gyere az ajtó elé, majd megmutatom.

Kifordultak a kunyhó elé, és Mackó megint csak megbámulta a kopogtatót, a feliratot és a csengőt, és minél tovább bámulta, annál inkább megerősödött benne valami furcsa emlék, minthogyha mindezt ő már látta volna valahol, valahol máshol, valamikor máskor.

– Csinos csengőzsinór, nem? – kérdezte Bagoly.

Mackó bólintott. – Valamire emlékeztet – mondta aztán –, de nem tudom mire. Honnan szerezted?

– Az Erdőn keresztül jöttem, és így, ahogy látod, ez a zsinór, végén a bojtjal, ott lógott ki egy bokorból. Először azt hittem, lakik valaki a bokorban, megrángattam a zsinórt, de senki sem felelt. Türelmetlen voltam, erősebben kezdtem rángatni, egyszer csak a kezemben maradt, s mert senki se szólt, hogy az övé, hazahoztam, és...

– Bagoly – mondta Mackó ünnepélyesen –, rettenetes dolog történt. Ez a zsinór nem a tied. Ez másé.

– Hát kié?

– Fülesé, az én öreg Füles barátomé. Az ő magántulajdona.

– Az övé?

– Amihez méghozzá nagyon ragaszkodott. És még most is ragaszkodik.

Ezekkel a szavakkal leakasztotta a csengőzsinórt, és visszavitte Fülesnek, és Róbert Gida visszazegezte Füles farkát a helyére, és Füles olyan boldog volt, hogy egész nap büszkén csóválta és lengette, és Micimackó is úgy meg volt elégedve, hogy azonnal hazament, egy kis megérdemelt szíverősítő irányában. Fél óra múlva, ahogy megtörölte a száját, büszkén énekelni kezdett:

Ki találta meg Füles farkát,

talán Ferkó, Mickó, Lackó?

Egyik se!

Én találtam meg, Micimackó!

Ötödik fejezet

amelyben Malacka egy Elefánttal találkozik

Egy napon, mikor Róbert Gida és Micimackó és Malacka egyszerre beszéltek összevissza mind a hárman, Róbert Gida lenyelte a falatot, amivel tele volt a szája, és egész közömbösen megjegyezte:

– Ma láttam egy Elefántot, Malacka.

– Mit csinált éppen? – kérdezte Malacka.

– Csak úgy kószált – mondta Róbert Gida. – Azt hiszem, nem látott meg.

– Én is láttam egyszer – mondta Malacka –, legalábbis azt hiszem, ő volt az. De lehet, hogy nem ő volt.

– Én is – jegyezte meg Micimackó, és azon tűnődött, mi lehet az, hogy Elefánt.

– Általában ritkán látható – mondta Róbert Gida könnyed modorban.

– Mostanában – tette hozzá Malacka.

– Ebben az évszakban – fejezte be Mackó.

Aztán másról beszéltek, míg csak el nem érkezett az ideje, mikor Malacka és Mackó haza szoktak menni. Előbb együtt talpalták végig a Százholdas Pagony szélén kanyargó ösvényt, s nem sokat beszélgettek; de mikor a patakhöz értek, s átsegítették egymást a köveken, s a sövény szélén egymás mellé kerültek, barátságos eszmecsere indult meg erről, amarról, s ennek során Malacka így szólt:

– Te bizonyára meg fogsz engem érteni, Mackó. – És Mackó felelte:

– Magam is azt vélem, Malacka. – És Malacka folytatta:

– De másrészt, Mackó, ne felejtsük el... – Mire Mackó:

– Igazad van, Malacka, én is csak egy pillanatra felejtettem el.

S ahogy így elérték a Hét Fenyőfákat, Mackó körülnézett, hogy vajon nem hallgatódik-e valaki, s aztán ünnepélyesen megszólalt:

- Malacka, elhatároztam valamit.
- Mit, Mackó?
- Elhatároztam, hogy fogok egy Elefántot.

Mackó többször, önérettel megbiccentette a fejét, míg ezt mondta, s arra várt közben, hogy Malacka megkérdi: „De hogyan?” – vagy kételyeinek ad kifejezést, vagy egyáltalán, szól valamit. De Malacka nagyon restellte, miért nem *neki* jutott először eszébe ez az ötlet.

– Én megteszem – mondta Mackó egy idő múlva, miután hiába várt. – Mégpedig Csapdával. S mert nagyon furfangos Csapdára gondolok, segítségemre kell lenned, Malacka.

– Mackó – mondta Malacka, most már megint egészen boldogan.
– Én segíteni fogok! De hogy fogunk hozzá?

– Az ám, hogyan? – mondta Mackó, és most leültek gondolkodni.

Mackó első ötlete az volt, hogy mély gödröt ásna, és az Elefánt, mikor arra jár, beleesik a gödörbe, és...

– De miért? – kérdezte Malacka.

– Mit miért?

– Miért esne bele?

Mackó az orrát dörgölte, és azt állította, hogy az Elefánt majd arrafelé sétál, dúdol magában, közben az eget nézi, hogy vajon hoz-e esőt a felhő, így hát nem látja meg a mély vermet, csak mikor már a szélére lépett, és akkor már késő.

Malacka megjegyezte, hogy a Csapda nem rossz; de mi történik, ha tényleg esőt hoz a felhő?

Mackó megint az orrát dörgölte, és elismerte, hogy erre bizony nem gondolt. De aztán felragyogott és kijelentette, hogy amennyiben éppen esne akkor, az esetben az Elefánt azért nézné az eget, hogy mikor fog kiderülni, és ezért nem látná meg a vermet, csak amikor... és akkor már késő volna.

Mikor ezt így elmagyarázta, Malacka kénytelen volt elismerni, hogy ez bizony jó Cselfogás.

Ettől Mackó nagyon büszke lett, s már a zsebében érezte az Elefántot, és már csak egy kérdés volt hátra: hogy *hol* ássák meg ezt a Nagyon Mély Vermet.

Malacka azon a nézetten volt, hogy bizony legjobb lesz arrafelé megásni, ahol az Elefánt tartózkodni szokott, legfeljebb néhány

lépésnyi távolságban.

– De akkor meglát bennünket, miközben ásunk – vetette oda Mackó.

– Ha az eget nézi?!

– Mégis gyanakodni talál – mondta Mackó. Hosszasan eltűnődött, aztán búsan kijelentette egy sóhajjal, hogy: – Mégse olyan egyszerű a dolog, mint amilyennek gondoltuk. Igazában nem is tudnám megmondani, fogtak-e már *egyáltalán* Elefántot.

– Nem merném állítani.

Sóhajtottak, felálltak, kiszedtek bundájukból néhány rekettvetüskét, megint leültek, s közben Mackó folyton azt hajtogatta: – Legalább *gondolni* tudnék valamire! – Mert azt homályosan sejtette, hogy egy Nagyon, Nagyon Okos és Ravasz Agyvelőnek bliktri az egész, egy ilyen kérdés.

– Tegyük fel – mondta Malackának –, hogy *engem* akarsz megfogni. Hogy fognál hozzá?

– Nagyon egyszerűen. Csapdát csinálnék, egy csupor mézet tennék bele, te megszagolnád a mézet, bemásznál a Csapdába...

– Be én! – mondta Mackó mohón és izgatottan. – De nagyon óvatosan, ügyesen, hogy ne érjek hozzá semmihez, s mikor elérném a csuprot, először lenyalnám a szélét, aztán azt hinném, nincs több, aztán elmennék és gondolkodnék, és eszembe jutna, hogy biztosan van még ott, és visszamennék, és megtalálnám a csuprot, és kezdeném kiszopogatni belőle, és...

– De nem erről van most szó. Arról van szó, hogy bent lennél a Csapdában, és én megfognálak. Tehát elsősorban azt kell megtudni: mit szeret az Elefánt úgy, ahogy te a mézet szereted? Biztosan a kukoricát szereti úgy. Tehát össze kell szedni egy tányérra valót... Hé, Mackó, elaludtál?

Mackó, aki boldog álmodozásba merült, rögtön felriadt, és sietve megjegyezte, hogy a méz minden csaléteknél különb. Malacka nem osztotta a nézetét, és ezen vitatkoztak egy darabig. Szerencsére Malackának közben eszébe jutott, hogy ha a kukoricában állapodnak meg, akkor neki kell adni a kukoricát, míg ha a méz mellett döntenek, Mackó lesz kénytelen feláldozni magát, így hát hirtelen megadta magát, és azt mondta: – Jó, nem bánom, legyen méz –

ugyanabban a pillanatban, amikor Mackónak is eszébe jutott a fenti okoskodás, és éppen ki akarta bökní: „Jó, hát legyen kukorica.”

De most már késő volt.

– Méz – mondta Malacka határozottan, aztán gyorsan hozzátette:
– Én majd megásom a vermet, és közben te elhozod a mézet.

– Jó – sóhajtott Mackó.

Mihelyt hazaért, kinyitotta a szekrényt, felállt egy székre, levette a legnagyobb mézescsuprot a legfelsőbb polcról. Legalábbis az volt írva a csuporra, MÉZ, de a biztonság kedvéért azért levette a papírt is róla, és belenézett, és ami benne volt, az *olyan* volt, mint a méz. – De nem lehessen tudni, az ember nem lehet eléggé óvatos, a nagybátyám is mondta egyszer, hogy vannak sajtok, amiknek olyan a színük, mint a mézé – mondta, és mindenesetre bedugta a nyelvét, és megkóstolta. „Igen – bólintott tárgyilagosan –, kétségtelen, ez méz. Méz ez, legalább a tetején. Valószínű, hogy színültig méz – kivéve azt a nem várt esetet, hogy valaki kiszedte alulról a mézet, sajtot nyomott bele, hogy megtréfáljon. Talán jól tenném – pusztán óvatosság kedvéért –, ha erről meggyőződnék... mert arra is gondolni kell, hogy... hogy izé... az Elefánt nem szereti a sajtot... mint ahogy én se szeretem... Úgy ám! – sóhajtott végre. – Hát mégse! Szerencsére méz volt biz' ez, színültig méz!”

Miután erről *alaposan* (a csupor fenekéig) meggyőződött, elvitte a csuprot Malackának, aki belenézett, az orrát is bedugta, nem látott semmit, s némiképp gyanakodva nézett Mackóra, és megkérdezte:

– Ez az? – És Mackó bólogatott, hogy bizony az.

– Csak tudod, nagyon mély csupor ez, és nincs egészen tele.

És letaszította a csuprot a verem fenekére, ahol Malacka túrt és ásott. Malacka elhelyezte a csuprot a verem fenekén, és kimászott a veremből, és mind a ketten hazamentek.

– Jó éjszakát, Mackó! – mondta Malacka, mikor elérték Malacka házát. – Holnap reggel hét órakor találkozunk a Hét Fenyőfáknál, és megnézzük, hány Elefántot sikerült megfogni a Csapdában.

– Hat órakor, Malacka. De van-e kötőfék?

– Minek az?

– Hát megkötni és hazahúzni az Elefántot.

– Ugyan!... Nem kell annak kötőfék... Csak füttyenteni kell neki, és jön magától!

– Tudom, de vannak köztük csökönyösek. Nem mind egyforma.
Na, jó éjt!

– Jó éjt!

És Malacka bement a házába, melynek ajtaján a TILOSAZ Á felirat ékeskedett, miközben Mackó is lefeküdt.

Néhány órával később, már-már pitymallott éppen, Mackó arra riadt fel, hogy süllyed vele a világ.

Már előre is érezte ezt. Tudta, mit jelent.

Azt jelentette, hogy *éhes*. Így hát a szekrényhez ment, felállt egy székre, felnyúlt a legnagyobb polcra, és – és nem talált semmit.

„Különös – gondolta. – Úgy emlékeztem, itt a felső polcon volt egy csupor méz. Egy csupor, színültig tele mézzel, és még rá is volt írva, hogy MÉZ, hogy tudjam, hogy méz van benne. Ez különös nagyon.” – És tűnődve járkálni kezdett, azon törve a fejét, hová lehetett a méz, és közben dudorászott.

Ezt dudorászta:

*Bármerre nézek,
furcsa, de nyoma sincs a méznek,
mit tegnap Mackó koma nyelt,
a méznek hűlt nyoma kelt.
Hol a mézecske?
Elvitte a kecske?
Furcsállom az egészet,
ki ette meg a mézet?*

Háromszor vagy négyszer énekelte el a fenti dalt, amikor egyszeriben minden eszébe jutott. Hiszen odaadta a mézet Malackának, elrejtette a verem alján, amiben Elefántot akarnak fogni reggelre!

– Borzasztó! – mondta Mackó. – Mi a csodának kell annyi méz egy köszvényes Elefántnak? – És bosszankodva visszamászott az ágyába.

De nem tudott aludni. Minél inkább akart, annál éberebb lett. A szokott módszert követve megpróbált bárányokat számlálni, ahogy átugranak a kerítésen, de ez se használt – akkor bárányok helyett Elefántra gondolt, de az Elefántok nem ugrottak át a kerítésen,

megfordultak, beugráltak az ablakon, s mindegyik elvitt egy csupor mézet, és megette. Nagyon rosszul érezte már magát szegény Mackó, türtőztette magát egy darabig, de mikor az ötszáznyolcvanhetedik Elefánt is megnyalogatta az agyaráját, és azt mondta: „Nagyon jó kis méz volt ez, nem is tudom hamarjában, mikor ettem ilyen mézet” – akkor nem bírta tovább. Kiugrott az ágyból, kiment a házból, és sietve eltalpalt a Hét Fenyőfákhoz.

Még sötét volt, csak a Százholdas Pagony fölött derengett már valami. A félhomályban olyan magányosan és kísértetiesen álltak a fák, s a verem is olyan sötét és mély volt, s a fenekén a mézescsupor is sejtelmesen vigyorgott, mint valami kísértet, csak éppen hogy fel tudta fedezni. De a méz illatát mégis megérezte, s minden bosszúsága ellenére csurogni kezdett a nyála. Bemászott a verembe, s bedugta az orrát a csuporba.

– Hallatlan! – mormogta rögtön, nagyon bosszankodva. – Az Elefánt már megette! – Aztán kicsit gondolkodott. – Nem – látta be végre –, nem ő ette meg. Én ettem meg. Elfelejtettem.

És szomorúan nyalogatta a csupor fenekét, reménykedve, hogy talán mégis maradt valami.

Közben Malacka is felébredt. Egy kicsit biztatta magát, aztán kiugrott az ágyból. És az volt az első szava:

– Elefánt!

Aztán tűnődni kezdett.

Most jutott először eszébe – vajon hogy fest egy ilyen Elefánt?

Vad? Szenvedélyes? Jámbor?

Engedelmeskedik-e csakugyan, ha füttyentenek neki?

És egyáltalán – biztos, hogy *szereti a malacot*?

És hogy szereti – élve vagy sütvé, citrommal a szájában?

És ha élve – az is kérdés, *melyik* malacot szereti.

És ha nem szereti – hajlandó-e kivételt tenni olyan malac kedvéért, akinek a nagyapját úgy hívták: *TILOS AZ ÁTJÁRÁS*.

De nem tudott választ kapni e kínzó kérdésekre, és bizonytalan érzésekkel indult el, hogy élete első Elefántjával szembekerüljön.

Közben azzal próbálta megnyugtatni magát, hogy hiszen Mackó vele lesz, s akkor mindjárt barátságosabb az egész. De mi lesz, ha az Elefánt annyira szenvedélyes és tüzes, hogy a Mackót se szereti? Nem lenne jobb mégis fejfájásra hivatkozni és nem menni el a Hét

Fenyőfákhoz? Viszont, feltéve, hogy szép idő van, s szerencsés esetben nem sikerült megfogni egyetlen Elefántot se a csapdában – így töltse az időt, semmivel?

Egyszerre csak nagyon Jó Ötlete támadt. Odamegy gyorsan a Hét Fenyőfákhoz, óvatosan bekukkant a verembe oldalról, van-e benne Elefánt. És ha van, akkor hazamegy, lefekszik, és fejfájása lesz, ha nincs, ott marad, és nem lesz fejfájása.

Így hát nekilódult. Egyik percben azt gondolta, talál Elefántot, másik percben, hogy mégse talál. És miközben közel ért a veremhez, akkor már biztos volt benne, hogy talál, mert valami elefántosan mozgott és mocorgott a verem fenekén.

– Rémes! – borzongott össze Malacka, s már el akart futni. De aztán összeszedte magát, annyira gyötörte a kíváncsiság, hogy életében ő is lásson egyszer egy eleven Elefántot. Így tehát lelapulva a verem széléig csúszott, és letekintett.

Szegény Micimackó közben órákig próbálta lehúzni a fejről a csuprot, amibe beleszorult a feje. Hiába rázta, húzta, rángatta, egyre keményebben ült a nyakán a csupor, és csak a csupor belsejéből lehetett tompán hallani kétségbeesett segélykiáltásait. És verte a csuprot a verem falához, de ez nem használt, és kimászni se tudott a veremből, mert hiszen nem látott semmit, csak a csupor belsejét, és még azt se nagyon. Így hát belefáradt az egészbe, feltartotta csuporral borított fejét az ég felé, és hangosan és keservesen bőgni kezdte a Kétségbeesés és Megbánás keserű énekét... éppen akkor, amikor Malacka megérkezett.

– Segítség, segítség! – visított Malacka, meghallva ezt a szörnyű hangot, ami a csupor alól mélyen és fenyegetően bömbölt elő.

– Elefánt! Egy rettenetes Elefánt! – És futni kezdett, és közben folyton sivített: – Elefánt! Elefánt! Segítség! – S nem is hagyta abba a visítást, míg Róbert Gida kunyhójához nem ért.

– Mi az, Malacka, az istenért? – ugrott ki az ágyból Róbert Gida.

– Ele... Bele... Tele... Elefánt... – lihegte Malacka.

– Merre?...

– Arra... – lihegte Malacka, de csak integetni tudott.

– Hogy néz ki?

– Olyan... olyan, mint... Rémes! Akkora feje van, hogy... irtózatos!... Nem lehet semmihez hasonlítani... Mint valami

rettenetes nagy semmi... mint egy eleven fazék... vagy lábos... vagy csupor...

– No jó – mondta Róbert Gida, és felrántotta a cipőjét. – Elmegyek és megnézem. Gyere velem, mutasd meg az utat.

Malacka már egy csöppet se félt, tekintettel Róbert Gidára, és így sietve elindultak.

– Én már hallom, nem hallod? – mondta Malacka aggódva, mikor közelbe értek.

– *Valamit* hallok – mondta Róbert Gida.

Mackó volt az, aki egy kiálló gyökérhez csapkodta a csuprot a verem fenekén.

– Itt van! – mondta Malacka. – Nézd, milyen félelmetes!

És odasimult Róbert Gidához félelmében.

És akkor Róbert Gida nevetni kezdett... és nevetett és kacagott, és könnye is csurgott, egyszerre csak nagyot reccsent valami a veremben... a vastag gyökéren elpattant a csupor, és Mackó feje előkerült a cserepek közül.

És Malacka megértette, milyen Hóbortos Malacka volt ő, és nem szólt senkinek, egyenesen hazament és lefeküdt, és kijelentette, hogy nem fogad senkit, mert a feje fáj. És Róbert Gida és Mackó kettesben mentek Róbert Gida kunyhójába reggelizni.

– Ó, te csacsi Mackó – mondta Róbert Gida –, ha tudnád...

– Tudom – mondta Micimackó. És úgy érezte, csakugyan tudja.

Hatodik fejezet

amelyben Fülesnek születésnapja van, és két ajándékot is kap

Füles, Öreg Szürke Csacsi a folyóparton állt, és nézte magát a víztükörben.

– Nagyképűség – mondta. – Ez a helyes kifejezés. Nagyképűség, ez az én bajom.

Megfordult, és lassan leballagott vagy húsz lépést, betottyant a vízbe, átsétált a folyón, s a túlsó parton lassan visszaballagott. Akkor megint megnézte magát a vízben.

– Mindjárt gondoltam – jegyezte meg. – Ez a profilom se jobb. De ki törődik vele? Senki. Nagyképűség. Mondom.

Valami reccsent mögötte, és a sűrűből előjött Micimackó.

– Jó reggelt, Füles! – mondta Micimackó.

– Jó reggelt, Mackó! – mondta mélán Füles. – Ha erről egyáltalán lehet szó a mai időkben. A magam részéről erősen kétlem. De semmi. Szót sem érdemel. Bocsánat.

– No mi baj már megint?

– Semmi, Mackó, semmi. Csak úgy mondom. Sokféle népek vannak. Egyik nem akar, a másik nem tud. Ennyi az egész.

– Mit nem tud? – kérdezte Mackó, és megdörgölte az orrát.

– Mulatni. Vidulni. Énekelni és táncolni. Itt van a kutya eltemetve.

– Vagy úgy – mondta Mackó. Gondolkodott, hosszasan. Aztán megkérdezte: – Melyik kutya?

– Az a kutya, azzal a kutya jókedvvel – magyarázta borongva Füles. – Nem panaszképpen mondom. Csak úgy. Nem tesz semmit.

Mackó leült egy lapos kőre, és eltűnődött. Olyan volt ez az egész dolog a számára, mint egy képrejtvény. Sose volt nagy rejtvényfejtő. Lévén ő egy Csekélyértelmű Medvebocs. Inkább énekelni szeretett.

Így hát most is rákezdte:

*Nyáron nyaralok, télen telelek,
a Trotechnikus, az mindig Elek,*

*kérdezz valamit, s én megfelelek,
nyáron nyaralok, télen telelek.*

Ez volt az első szakasz. Mikor befejezte, várt egy kicsit, de mert Fülesnek nem volt ellenvetése, azt biztatásnak vette, s belefogott a második szakaszba:

*Nyáron nyaralok, télen telelek,
ki mézet ad, azzal nem perelek,
kérdezz valamit, s én megfelelek,
nyáron nyaralok, télen telelek.*

Füles még most se szólt semmit, így hát a harmadik szakaszt is elénekelte:

*Nyáron nyaralok, télen telelek,
villanyt a fára ingyen szerelek,
kérdezz valamit, s én megfelelek,
nyáron nyaralok, télen telelek.*

– Nagyon helyes – szólt Füles. – Te csak énekelj! Tralala. Örülj az életnek!

– Örülök is.

– Van, aki tud.

– Mi baj?

– Mi lenne?

– Olyan bánatos vagy.

– Bánatos? Miért lennék én bánatos? Születésnapom van. Az év legboldogabb napja.

– Születésnapod van? – mondta Mackó örömteljes meglepetéssel.

– Nagyon természetes. Nem látod? Nézd csak a sok születésnap ajándékot, amit kaptam. – És gúnyosan kinyújtotta a lábát. – Látod? Mennyi torta meg töltött csokoládé.

Mackó jobbra nézett, aztán balra.

– Ajándék? Torta? Csokoládé? Hol?

– Hát nem látod?

– Nem én.
– Én se – mondta Füle. – Ez csak olyan tréfa volt. Vicc. Haha! Mackó megvakarta a fejét, nem tetszett neki a dolog.
– De igazán születésnapod van? – kérdezte aztán gyanakodva.
– Bizony.
– Hát akkor – gratulálok. Még sok-sok születésnapot!
– Neked is, Micimackó.
– De nekem nincs születésnapom.
– Nincs is. Csak nekem van.
– Akkor hát miért gratulálsz nekem?
– Miért ne? Remélem, nem akarsz magad rosszul érezni az én születésnapomon?!
– Ó, akkor értem...
– Elég baj – mondta Füle most már végképpen letörve –, hogy én ilyen pizokul érzem magam a tulajdon születésnapomon. Se ajándék, se csokoládé, se torta gyertyával, még csak egy nyavalyás üdvözlő táviratot se kaptam... Legalább más ne érezze rosszul magát, ez minden, amit várok.
Ez sok volt Micimackó gyenge szívének.
– Várj meg itt! – szólt gyorsan, sarkon fordult, s iszkolt haza, ahogy csak szusszal bírta; úgy érezte, akárhonnán, akárhogy, meg kell ajándékoznia valamivel szegény Fülest.
Lakása előtt ott találta Malackát. Fel-felugrált az ajtó előtt, hogy elérje a csengőt, de nem érte el.
– Hé, Malacka! – kiáltott rá.
– Szervusz, Micimackó!
– Mit ugrálsz itt, mint a bakkecske?
– El akarom érni a csengőt – mondta Malacka. – Éppen most érkeztem ide a látogatásodra.
– Majd én csengetek helyetted – mondta Micimackó előzékenyen. El is érte a csengőt, és csengetett. – Épp most beszéltem Fülel – beszélt közben –, szegény Füle nagyon rossz lelkiállapotban leledzik. Születésnapja van, senki a füle botját se mozgatja, észre se vették, és nagyon a szívére vette ezt a közönyt... Ejnye, senki se felel a csengetésre?
– De Mackó – mondta Malacka –, már hogy felelnének? Hisz ez a te lakásod.

– Persze, persze... No, akkor kerülünk beljebb.

Bementek. Mackó első dolga volt odamenni az almáriumhoz, megnézni, maradt-e még egy kis méz a csuporban. Még volt egy kevés.

– Ezt odaadom Fülesnek – magyarázta – ajándékba. Te mit adsz neki?

– Nem lehetne úgy, hogy én is ezt adom? Mondjuk, a kettőnk ajándéka.

– Nem. Ez *nem* egy jó megoldás.

– Jó, hát én viszek neki egy léggömböt. Van még egy a múlt heti mulatságból. Mindjárt haza is futok érte.

– Látod, Malacka, ez *nagyon* jó ötlet. Ennek biztosan nagyon fog örülni szegény Füles, menten jókedve támad. Egy szép léggömb igazán nem ronthatja el az ember kedvét.

Malacka eltotyogott. Micimackó is elindult ellenkező irányban a mézescsuporral.

Meleg nap volt, s az út hosszúnak tűnt. Felét se járta be, mikor valami cudar érzés kerítette hatalmába. A füle tövén kaparászott, valami az orrát csiklandozta, még a füle is viszketett tőle. Mintha valaki noszogatta volna belülről: „Na, Mackó, mi lesz?”

„Ejnye, ejnye – csóválta a fejét. – Nem tudtam, hogy ilyen hosszú ez az út...” – Így hát letelepedett, és levette a csupor fedelét. „Még jó, hogy ezt magammal hoztam – gondolta. – Sok mackót ismerek, akiben nem lett volna ennyi előrelátás, hogy efféle elemózsiát vigyen magával az útra.” – S már nyalogatta is a mézet, bedugva fejét a csuporba.

– Lássuk csak – mondta elégedetten, mikor az utolsó csöppet is felnyalta –, hova is indultam? Ahá, Füleshez. – Fürgén felugrott.

Aztán egyszerre csak eszébe jutott a dolog. Hiszen utolsó cseppig megette Füles születésnap ajándékát!

„Bosszantó! – csóválta a fejét. – Most mit tegyek? Valamit mégis kell kapnia tőlem!”

Darabig semmi se jutott az eszébe. Aztán gondolkodni kezdett. „Végre is ez a csupor nagyon szemrevaló kis csupor, még akkor is, ha nincs benne méz. Majd tisztára mosom, ráírok valami kedveset, mondjuk: »Sok ilyen boldog születésnapot még!« Füles sok mindenre használhat egy ilyen szemrevaló kis csuprot.”

S mivel éppen a Százholdas Pagony előtt haladt el, betérült egy percre Bagolyhoz.

– Jó reggelt, Bagoly!

– Jó reggelt, Mackó!

– Gratulálok neked Füles születésnapjához – mondta Micimackó.

– Születésnapja van?

– Mit kap tőled, Bagoly?

– És te mit adtál neki, Mackó?

– Egy nagyon szemrevaló kis csuprot, amiben mindenfélét lehet tartani... izé... varrótút meg olyan... izé... gombokat, esetleg – mondta Mackó bizonytalanul.

– Ez az? – kérdezte Bagoly, és kivette Micimackó mancsából.

– Igen, és meg akarlak kérdezni...

– Ebben mézet tartottak – mondta Bagoly.

– Akármit lehet benne tartani – mondta Mackó gyorsan. – Roppant praktikus és hasznos kis csupor ez, az ám! – tette hozzá dicsekedve, de nem őszintén. – És azt akarom kérdezni...

– Esetleg írhatok rá valami üdvözlőt.

– Éppen ez az, magam is így gondoltam. Nem volnál olyan kedves felírni rá: „Sok ilyen boldog születésnapot kívánok: Micimackó”?

– Nagyon kedves kis csupor – mondta Bagoly. – Nem lehetne úgy csinálni, hogy én is ezt adom neki? Mint a kettőnk ajándékát.

– Nem – mondta Mackó –, ez nem megoldás. Várj, megmosom egy kicsit, aztán majd ráírod.

S már ment is a mosdóhoz, kimosta a csuprot, meg is törülgette. Bagoly közben a ceruzáját nyálazta.

– Mondd csak, Mackó, tudsz te olvasni? – kérdezte könnyedén, de kissé szorongva. – Csak azért kérdem, mert az ajtómon két felirat van, ezeket Róbert Gida írta. El tudod olvasni?

– Hogyne! Róbert Gida megmondta nekem, mit írt, és azóta nagyon jól el tudom olvasni.

Erre aztán Bagoly írni kezdett. Ezt írta:

MG SK LYN BLDG SZLTSNPT KVNK.

Mackó álmélkodva és tisztelettel nézte.

– Csak egy rövid és tömör gratulációt írtam – vetette oda Bagoly könnyedén.

– Elég hosszú – bólintott Mackó elismerően.

– Tulajdonképpen... igen, hm... elég hosszút is írtam... Éppen elég ceruzát fogyaszt el egy ilyen hosszabb gratuláció.

– Hogyne, hogyne – mondta Mackó udvariasan.

Míg ezek történtek, Malacka megjárta a lakását, el is hozta a léggömböt, amit Fülenek szánt. Magához szorította, nehogy a szél elfújja, és sebesen futott, hogy előbb érjen oda, mint Micimackó. Szerette volna úgy feltüntetni a dolgot, mintha neki jutott volna először eszébe Füle születésnapja. S ahogy lihegve futott, lelki szemeivel előre gyönyörködött benne, hogy fog örülni Füle, még vigyorgott is hozzá a lelki szájával. Hát ahogy fut, megbotlik egy buckában, és orra esik...

Bang!!! ... ???

!!!!

Malacka feküdt a földön, és azon tűnődött, mi történt. Első pillanatban úgy rémlett, az egész világ felrobbant körülötte – aztán úgy határozott, hogy talán nem is az egész világ, csak az Erdő, vagy talán még az se, csak ő maga, és most már nincs is a Földön, a Holdon van valahol, és soha nem látja többé Róbert Gidát és Micimackót és Fülest... Aztán azt gondolta: „Jó, de feltéve, hogy a Holdon vagyok, akkor se muszáj órákig így feküdni, arccal a porban...” Így hát óvatosan feltápászkodott és körülnézett.

Ott találta magát az Erdőben.

„Hát ez furcsa – gondolta. – De mi lehetett hát az a robbanás? Én csak nem szóltam akkorát, mikor elpuffantam?... És hol a léggömb? És mi ez a vacak, nyúlós rongydarab a kezemben?... A léggömb!”

– Jajjaj! – nyögött Malacka. – Ojjajajj... Hát most mit tehetek? Haza nem megyek most már, több léggömböm úgyszincsen... és Füle talán nem is szereti a léggömböket *annyira*...

Így hát búsan tovább-ballagott, és leért a folyópartra.

– Jó reggelt, Füle! – szólította meg az ünnepeltet.

– Jó reggelt, Malacka! – mondta Füle. – Ha lehet ilyesmiről szó. Amiben kételkedek. De nem baj. Csak úgy mondom. Szót sem érdemel.

– Engedd meg, hogy születésnapod alkalmából üdvözöljelek – mondta Malacka, és közelebb jött.

Füles felkapta lógó fejét, és ráborult Malackára.

– Mondd még egyszer! – szólt rá izgatottan.

– Engedd meg, hogy szüle...

– Várj egy pillanatra! – Három lábán egyensúlyozva megpróbálta a negyediket óvatosan a füléhez emelni. – Nem megy! – mondta aztán a harmadszori sikertelen kísérlet után, mert háromszor is az oldalára esett. – Talán így könnyebben megy... és így jobban hallom... Na most, megvan... tényleg, fekve könnyebb... Most légy szíves, ismételd, amit mondtál! – És patájával igazította előre a fülét.

– Engedd meg, hogy születésnapod alkalmából üdvözöljelek – ismételte Malacka.

– És... és ezt *nekem* mondod?

– Neked hát, Füles!

– És... és... az én születésnapomra célzol?

– Arra.

– Úgy érted... izé... hogy nekem *igazi* születésnapom van?

– Úgy bizony, Füles, és én ajándékot is hoztam neked.

Füles leeresztette jobb füléről jobb patáját, megfordult, és nagy nehézséggel felemelte a bal patáját.

– A másik fülemmel is szeretném hallani – mondta. – Volnál szíves...

– Ajándék! – mondta Malacka jó hangosan.

– Nekem?

– Neked.

– És... és... ez is a születésnapom miatt van?

– Persze hogy amiatt!

– Azért, mert... izé... nekem *igazi* születésnapom van?!

– Igen, Füles és hoztam neked egy léggömböt.

– Léggömböt?!... Azt mondtad: léggömböt? Azt a nagy buborékot gondolod, ami olyan színes, és fel szokták fújni?!... Mulatság és öröm és vidulás... és ének és tánc, hipp-hopp, hejehuja... azt akarod mondani?

– Azt, de attól tartok, illetve... illetve igazán sajnálom, Füles... de ahogy futottam hozzád a léggömbbel, orromra puffantam, és...

– Ó, ó, minő szerencsétlenség! Biztosan nagyon gyorsan futottál, Malacka... Remélem, nem ütötted meg magad...

– Én nem... de... Füles, kérlek... a léggömb... az bizony szétpukkant.

Nagyon hosszú csend lett.

– Az én léggömböm? – mondta végre Füles.

Malacka csak bólintott szomorúan.

– Az én születésnap léggömböm?

– Igen, Füles – mondta Malacka kicsit szipogva. – Itt van a kezemben, láthatod. Engedd meg, hogy izé... szü... születésnapod al... alkalmából... a legme... melegebben...

És átnyújtotta Fülesnek a nedves rongydarabot.

– Ez az? – mondta Füles meghökkenve.

Malacka bólintott.

– Az én ajándékom?

– Igen.

– Köszönöm, Malacka – mondta Füles. – Igazán *nagyon*, nagyon köszönöm. És izé... mondjad csak, meg tudnád mondani, *milyen színű* volt?... Úgy értem... amikor még... léggömb volt...

– Piros.

– Mindjárt gondoltam... Piros – mormogta maga elé. – Kedvenc színem... És... és mekkora volt?

– Akkora, mint jómagam.

– Mindjárt gondoltam... Akkora, mint Malacka – mondta maga elé átszellemülten. – Kedvenc nagyságom. Úgy, úgy.

Malacka gyalázatosan érezte magát, és nem tudta, mit mondjon most. Kinyitotta a száját, megint becsukta.

Ekkor harsányan átkiabált valaki a folyó túlsó partjáról. Micimackó volt az.

– Sok szerencsét születésnapodra! – kiáltotta Micimackó, elfelejtve, hogy azt már mondta egyszer.

– Köszönöm, Mackó – rebegte Füles. – *Nagyon*, nagyon köszönöm.

– Egy kis ajándékot hoztam neked! – kiabált Micimackó izgatottan.

– Már megkaptam – mondta Füles.

Mackó átgázolt a folyón, egyenesen Füles felé tartott. Malacka leült oldalt, kezébe temette fejét, és szipogott.

– Nagyon praktikus csupor – mondta Mackó. – Tessék, itt van. És az van ráírva: „Sok hasonló boldog születésnapot kívánok, tisztelettel Micimackó.” Ez mind rá van írva. És mindenfélét lehet tartani benne. Tessék!

Füles, meglátván a csuprot, egész izgatott lett.

– Nagyszerű! – mondta. – A léggömböm éppen belefér.

– Az nem, Füles – mondta Mackó. – A léggömbök sokkal nagyobbak, mint a csuprok. A léggömb arra való, hogy zsinegen tartsák...

– De az enyém nem olyan – mondta Füles büszkén. – Ide nézz, Malacka! – És ahogy Malacka búsan felnézett, Füles óvatosan felemelte a nedves rongyot két fogával, óvatosan beleeresztette a csuporba: megint kivette, visszatette. Ezt többször ismételte.

– Így igen – mondta Micimackó. – Így belefér.

– Ugye? – dicsekedett Füles ragyogó arccal. – Úgy sétál ki meg be, ahogy akarom.

– Igazán örülök – mondta Mackó boldogan. – Mindjárt gondoltam, legjobb lesz, ha egy ilyen praktikus csuprot ajándékozok neked, amibe mindenfélét bele lehet tenni.

Malacka is fellélegzett.

– Látod, tőlem is kaptál valamit, amit ilyen szépen bele lehet tenni a Praktikus Csuporba.

De Füles már nem is hallotta őket. Kivette meg betette a rongyot a csuporba, és ragyogott a boldogságtól.

– No és *tőlem* nem kapott semmit? – kérdezte Róbert Gida irigykedve.

– Dehogynem! – mondtam én. – Te adtál neki egy... hát nem emlékszel... egy kis... egy olyan kis...

– Egy olyan kis festékdobozt, festegetni.

– Na látod! Pontosan emlékszel!

– De miért nem adtam neki oda mindjárt reggel?

– Mert egész nap el voltál foglalva az estély miatt, amit a tiszteletére rendeztél. Ott volt csokoládé és fagyalt és torta három gyertyával és Füles neve a tortán, piros cukorból kikanyarítva és...

– Igen, most már emlékszem – mondta Róbert Gida.

Hetedik fejezet

amelyben Kanga és Zsebibaba megjelennek az Erdőben, később Malacka megfürdik

Nem nagyon tudta senki, honnan jöttek, egyszer csak itt voltak az Erdőben. Kanga és Zsebibaba. Mikor Micimackó megkérdezte Róbert Gidát: – Hát ezeket mi szél hozta? – Róbert Gida azt felelte: – Nagyon rendes cél; te már tudod, mire célzok, Micimackó. – És Micimackó, aki egyáltalán nem tudta, azt felelte:

– Vagy úgy! – Aztán kétszer bólintott, értelmesen hozzátette: – No persze: a rendes cél! – Aztán gyorsan elfutott Malackához, megtudni, hogy ő mit fog szólni hozzá. Malacka házában ott találta Nyuszit. Így hát módjukban volt megbeszélni a nagy eseményt.

– Ami nem tetszik nekem a dologban – mondta Nyuszi –, kérlek szépen, tudod, úgy értem, hogy itt vagyunk mi: Micimackó, Malacka meg én... és akkor egyszerre...

– És Füles – mondta Micimackó

– Persze, Füles... És akkor egyszerre csak...

– És Bagoly – mondta Füles.

– És Bagoly... És akkor egyszerre...

– És Füles! – vakkantott Micimackó diadallal. – El is felejtettem Fülest.

– Ugye, látod? – mondta Nyuszi gondolkodva, aztán óvatosan: – Mind, mind, akik itt vagyunk, és akkor egyszerre csak arra ébredünk egy reggel, hogy mi történik? Az történik, hogy itt tekereg közöttünk EGY NAGY, ERŐS ÁLLAT. Egy nagy, erős állat, akinek a hírét se hallottuk eddig. Valaki, aki – bocsánat! – de kissé különös fogalmakat hordoz a családi életről... Ugyanis az egész családját zsebre rakja, és a zsebében hordja, és azonkívül a fogalmat is hordozza. Most gondold el, ha én is zsebre vágnám a családomat, hány zsebre volna szükségem!

– Tizenhatra – mondta Malacka.

– Mondjuk csak, tizenhét – mondta Nyuszi jelentősen. – És vedd hozzá a zsebkendőmet, az tizennyolc. Tizennyolc zseb egy ruhában!

Ezután nagy és gondolatterhes csend következett. Különösen Malacka ráncolta nagyon a homlokát, s végre kibökte:

- Nekem csak tizenöt jön ki!
- Micsoda? – kérdezte Nyuszi. – Tizenöt micsoda?
- Tizenöt családod van?
- Hát én mit mondtam?

Micimackó az orrát dörgölte. Bizonytalanul megjegyezte, hogy Nyuszi a gyermekeinek számáról beszélt.

- Én? – kérdezte Nyuszi csodálkozva és szintén bizonytalanul.
- Igenis, azt mondtad...

– Hagyjuk ezt, Mackó – vágott közbe Malacka türelmetlenül. – Arról van szó, milyen magatartásra kényszerít bennünket Kanga váratlan megjelenése.

- Arról bizony – mondta Mackó.

– Szerintem – mondta Nyuszi – a legcélravezetőbb az volna, ha ellopnánk tőle Zsebibabát, és amikor Kanga azt kérdezné, hol van Zsebibaba, mi egyszerűen azt felelnénk: „Ühüm.” Vagy: „Ehe.” Esetleg...

– Ehe – mondta Micimackó, gyakorolva a szót. – Ehe, ehe. Tudod mit? Esetleg akkor is mondhatnánk, hogy ehe, ha nem loptuk el Zsebibabát.

– Micimackó – mondta Nyuszi szívélyesen –, te tökéletesen hülye vagy.

– Tudom – mondta Micimackó gyorsan és szerényen, de még hozzátette: – Kicsit meg vagyok hűlve.

– Azt mondjuk, „ehe”, amiről Kanga tudni fogja, hogy mi ismerjük Zsebibaba tartózkodási helyét. „Ehe” azt jelenti: megmondjuk neked, hol van Zsebibaba, ha megígéred, hogy elhagyjátok az erdőt, és soha nem tértek vissza.

- Kérlek, ne kotyogjatok közbe, amíg gondolkodom.

Mackó a sarokba ment, és gyakorolta az „ehe” szót. Néha már úgy tetszett neki, hogy a szó valóban azt jelenti, amit Nyuszi mondott, de néha úgy érezte, egyáltalában nem jelenti azt.

„Gyakorlat dolga az egész – gondolta. – Majd Kanga is gyakorolni fogja, hogy megértse.”

– Egy dolgról van szó – jegyezte meg Malacka, orrát mozgatva.
– Beszéltem Róbert Gidával, ő azt mondta, hogy Kangát általában a

Szenvedélyes és Tüzes Állatok közé sorolják. Én nem félek a Szenvedélyes Állatoktól általában – de köztudomású, hogy ő egyike a legszenvedélyesebbeknek, és feltehető, hogy ha kicsikéjétől megfosztják, olyan szenvedélyessé válhat, amilyen két Szenvedélyes Állat együttvéve. Amely esetben az „ehe” kifejezés talán nem a legmegfelelőbb.

– Malacka – mondta Nyuszi, és ceruzát vett elő, meg is nyalta a végét –, nem vagy nagy lángész.

– Nem könnyű dolog a halálmegvető bátorság – mondta Malacka szipákolva –, amikor az ember egy EGÉSZEN KICSIKE ÁLLAT.

Nyuszi, aki közben szorgalmasan jegyzett a noteszébe, felnézett, és így szólt:

– Éppen azért, mert kicsi állatok vagyunk, fogjuk magunkat hasznossá tenni ebben a kalandban.

Malacka olyan izgatott lett a gondolatra, hogy ő hasznossá teszi magát, hogy egész elfelejtett félni, és amikor Nyuszi fejtegetni kezdte, hogy Kanga csak a téli hónapokban szokott szenvedélyes lenni, egyébként pedig nagyon nyájas és szelíd, alig tudott veszteg maradni, annyira igyekezett már hasznossá tenni magát.

– És velem mi lesz? – kérdezte Micimackó szomorúan. – Nekem senki se veszi hasznomat?

– Ne törődj vele, Micimackó – vigasztalta Malacka –, majd legközelebb.

– Micimackó nélkül – mondta Nyuszi ünnepélyesen és ceruzáját hegyezve – az egész kaland lehetetlenné válik.

– Úgy? – mondta Malacka, iparkodva, hogy elkedvetlenedését ne vegyék észre.

De Mackó a sarokba ment, és ott többször büszkén ismételte: „Nélkülem lehetetlen! Ilyen Mackó vagyok én!”

– Ide figyeljete! – mondta Nyuszi, befejezve az írást, és Mackó és Malacka még a száját is kitátotta, úgy figyelt. És Nyuszi felolvasta, amint következik:

ZSEBIBABA ELFOGATÁSÁNAK ÁLTALÁNOS TERVRAJZA

1. *Általános megjegyzések.* Kanga gyorsabban fut mindnyájunknál, még nálam is.

2. *További általános megjegyzések.* Kanga nem veszi le a szemét Zsebibabáról, kivéve, amikor a zsebében tartja, és

rágombolja a hajtóját.

3. *Ennélfogva.* Ha el akarjuk rabolni Zsebibabát, nagy svungot kell venni, mivel Kanga gyorsabban fut nálunk, még nálam is. (Lásd 1. pontot.)

4. *Egy ötlet.* Ha Zsebibaba kiugrott Kanga zsebéből, Malacka beugorhat, és Kanga nem veszi észre a cserét. Mivel Malacka SZINTÉN NAGYON KICSINY ÁLLAT.

5. *Akkora, mint Zsebibaba.*

6. De ehhez szükséges, hogy Kanga másfelé nézzen, s így ne vegye észre, amint Malacka beugrik a zsebébe.

7. Lásd második pontot.

8. *További ötlet,* illetve nyolclet, mert nyolcadik pont. De ha Micimackó izgatottan és nagy lendülettel beszél hozzá, akkor esetleg arrafelé néz, és nem vesz észre semmit.

9. Mire én elszaladok Zsebibabával.

10. *Gyorsan.*

11. *És Kanga csak később eszmélne rá a cserére.*

Mindezt Nyuszi nagyon büszkén olvasta fel, s miután befejezte, percekig csend volt. Akkor Malacka, aki közben többször kinyitotta és becsukta a száját, hirtelen kibökte:

– És azután?

– Hogyhogy azután?

– És ha Kanga felfedezte a cserét?

– Akkor mind azt mondjuk: „Ehe”.

– Mind a hárman?

– Igen, mind a hárman. Mi az, ami nem tetszik, Malacka?

– Semmi – mondta Malacka. – Feltéve, ha sikerül egyszerre mondani. Nem azért – tette hozzá gyorsan –, és magam külön is mondanám, hogy „ehe”. De az távolról sem volna olyan hatásos. Mellékesen kérdem csak, egész biztosak vagytok benne, amit a téli hónapokról mondtatok?

– Miféle téli hónapokról?

– Hát izé... hogy ő csak a téli hónapokban olyan szenvedélyes...

– Hogyne, egész biztos. Nos, Mackó? Tudod, mit kell tenned?

– Nem – mondta Micimackó. – Még nem. Hát mit?

– Csak azt, hogy beszélned kell Kangához, nagyon élénken és érdekesen, hogy ne vegyen észre semmit.

- És miről beszéljek?
- Amiről akarsz.
- Nem lehetne ez valami versecske vagy efféle?
- De igen – mondta Nyuszi. – Remek. Már indulhatunk is.
És már indultak is felkeresni Kangát.

Kanga és Zsebibaba kellemes délutánt töltöttek az erdő egy homokos tisztásán. Zsebibaba apró ugrásokat gyakorolt a homokban, néha belepottyant az ürgegödrökbe, gyorsan kimászott belőlük, és Kanga körülötte sürgölődött és biztatta: – No még egy ugrást, drágám, aztán szépen hazamegyünk.

Ebben a pillanatban érkezett oda Micimackó.

- Jó estét, Kanga!
- Jó estét, Mackó!
- Ide nézz, hogy ugrálok – selypegett Zsebibaba, és azzal belepottyant egy gödörbe.
- Szervusz, Zsebibaba!
- Éppen indultunk haza – magyarázta Kanga. – Jó estét, Nyuszi!
Jó estét, Malacka!

Malacka és Nyuszi, akik a másik oldalról közeledtek, udvariasan viszonzták a köszönést, és Zsebibaba őket is megkérte, bámulják meg a tudományát. Megálltak, és udvariasan figyeltek.

És Kanga is figyelt...

– Igaz csak, Kanga – mondta Micimackó, miután Nyuszi már harmadszor hunyorított feléje –, már régen meg akartalak kérdezni, mi a véleményed a költészetéről.

- Nem túlságosan érdekel-mondta Kanga.
- Ó! – mondta Micimackó.
- Zsebibaba, drága, ugorj még egyet, aztán menjünk már haza.
Rövid szünet volt, miközben Zsebibaba belepottyant a gödörbe.
- Kezdd el már! – súgta Nyuszi Micimackónak, szája elé tartva a lábát.

– Ha már a költészetéről van szó – folytatta Micimackó torkát köszörülve –, egy elég csinos költeményt költöttem idejövem. Így megy... várjunk csak...

- Nem fontos – vigasztalta Kanga. – Majd máskor. Na, Zsebibaba, drágám, most aztán...
- Tetszeni fog neked – mondta Nyuszi.

- Imádni fogod – mondta Malacka.
 - De nagyon kell figyelned – mondta Nyuszi.
 - Minden szó fontos – mondta Malacka.
 - Értem – mondta Kanga, de folyton Zsebibabára figyelt.
 - Na halljuk, Micimackó, hogy megy! – biztatta Nyuszi.
- Micimackó köhögött és rákezdte:

EGY CSEKÉLYÉRTELMŰ MEDVEBOCS VERSELMÉNYE

*Hétfőn, mikor a hőség rekkenő,
eszembe ötlük egy Bökkenő:
hogy kicsoda a micsoda,
s hogy mikor és hová az akkor és oda.*

*Kedden, ha hull a hó, és fúj a szél,
egy hang odafent sürgetve beszél:
míg meg nem mondod, addig havazok,
hogy azok-e ezek, vagy ezek-e azok.*

*Szerdán kék bolton a nap hunyorog,
tűnődni ráérek, nincs semmi dolog.
Ki kell találnom jövő hét keddig,
hogy mennyi és meddig az ennyi és eddig.*

*Csütörtök reggel megint itt a hideg,
zúzmaraingben a bozót didereg.
Ilyenkor érzed, mi mélyen igaz,
hogy az meg ez meg ez meg az.*

Pénteken...

– Na és aztán? – kérdezte Kanga, egyáltalán nem várva meg, hogy mi történt pénteken. – No még egy ugrás, Zsebibaba, drágám, aztán igazán mennünk kell már – tette hozzá.

Nyuszi gyorsan oldalba bökte Micimackót.

– Ha már költészetről beszélünk – mondta Micimackó gyorsan –, megfigyelted már ezt a nagy fát itt jobbra?

– Merre? – mondta Kanga szórakozottan. – Zsebibaba, kérlek...
– Erre jobbra – mondta Micimackó Kanga háta mögé mutatva.
– Nem – mondta Kanga. – Ez az utolsó ugrás, na ugorj, Zsebibaba, és máris indulunk.

– Meg kell nézned ezt a fát – mondta Nyuszi.
– Várj csak, Zsebibaba, majd fölemellek. – És gyöngéden felemelte Zsebibabát.

– Valami madarat látok a tetején – mondta Micimackó. – Vagy mégis potyka lenne?

– Az lehetetlen, hogy innen látni lehessen – mondta Nyuszi.

– Hacsak nem potyka.

– Szerintem madár – mondta Malacka.

– Szerintem is – mondta Nyuszi.

– Rigó vagy vörösbecy – mondta Micimackó.

– Ez a nagy kérdés – mondta Nyuszi. – Hogy rigó vagy vörösbecy.

És ekkor Kanga végre hátrafordult.

És abban a pillanatban, ahogy el volt fordulva, Nyuszi hangosan azt mondta:

– Ugorj be, Zsebibaba! – De Zsebibaba helyett Malacka ugrott be a Kanga zsebébe.

És Nyuszi már iszkolt is gyorsan, mellső lábai közt Zsebibabával.

– Hova szaladsz, Nyuszi? – kérdezte Kanga, ahogy visszafordult.
– Jól ülsz, Zsebibaba, kedves?

Malacka egész vékony Zsebibaba-hangon nyafogott elő Kanga zsebéből.

– Nyuszinak sürgős dolga van – mondta Micimackó. – Biztosan eszébe jutott...

– És Malacka?

– Malackának is eszébe jutott valami.

– Hát nekem mennem kell – mondta Kanga. – Jó éjszakát, Micimackó. – És három nagy ugrással már el is tűnt szem elől.

Micimackó utánabámult.

„Bár én is tudnék ekkorát ugrani! – gondolta irigyen. – Az egyik tud, a másik meg nem. Ez már így van.”

Voltak pillanatok, amikor Malacka azt kívánta, bár ne tudna Kanga. Hosszú sétái közben, amint hazafelé ballagott az erdőben,

arra is gondolt, bár kismadár lehetne; de most, ahogy ott zötyögött Kanga zsebében, egészen másképp látta a dolgokat:

HA EZ A REPÜLÉS, EGY ÉLETRE
A MAGAM RÉSZÉRŐL LEMONDOK RÓLA.

Amikor felfelé repültek, azt is hozzátette: „Hű”. S amikor lefelé szálltak: „Bumm!”

„Húú-bumm, húú-bumm!”

Ezt a két szót váltogatta, amíg meg nem érkeztek Kanga kunyhójába.

Természetesen, alighogy Kanga kigombolta a zsebet, észrevette, mi történt. Egy pillanatra maga is azt hitte, hogy meg van ijedve, de aztán rájött, hogy még sincsen.

Mert hiszen bizonyos volt benne, hogy Róbert Gida soha nem fogja eltűnni, hogy Zsebibabának akár a haja szála is meggörbüljön. Aztán azt mondta magában: „Ha ők ugratni akarnak, majd én visszaugratom őket. Meglátjuk, melyikünk ugrik jobban.”

– Zsebibaba, drága – mondta ártatlan képpel Malackának –, ideje lefeküdni.

– Ehe – mondta Malacka, már amennyire beszélni tudott szörnyű utazásának utóhatása alatt. De nem valami jól sikerült „ehe” volt ez, és Kanga nem látszott felfogni, miről van szó.

– De előbb megfürdünk – mondta Kanga kedvesen.

– Ehe – ismételte Malacka, és aggodalmasan pislogott körül. Elszörnyedve eszmélt rá, hogy Nyuszi és Mackó eltűntek. Nyuszi ugyanis a saját kunyhójában játszott Zsebibabával, miközben egyre jobban megszerette, és Micimackó, aki fejébe vette, hogy Kangává képezi ki magát, nagyokat ugrált a homokban.

– Nem vagyok egészen bizonyos benne – mondta Kanga elgondolkodva –, hogy vajon alukálás előtt nem lenne-e jót egy frissítő kis hideg fürdőcske. Ugye, jót lenne, Zsebibaba, kedves?

Malacka, aki sose volt nagyon tüzes a fürdés irányában, méltatlankodva összeborzongott, és amilyen határozottan csak tudott, tiltakozni kezdett:

– Kérem szépen, Kanga, beszéljünk egymással őszintén.

– Ó, te csacsi kis Zsebibaba – mondta Kanga, és máris ment a dézsához.

– Én nem vagyok Zsebibaba – mondta Malacka hangosan. – Én Malacka vagyok.

– Jó, jó, kedves – mondta Kanga csitítva. – Persze hogy Malacka vagy. Még a hangját is utánzod. Te egy kis Malacka vagy – folytatta, és közben az almáriumból egy nagy sárga szappant vett elő. – Pancsikálni fogunk – biztatta Malackát.

– Hát nem látja? – üvöltött Malacka. – Hová tette a szemét? Nézzen rám!

– Nézlek, nézlek, Zsebibaba, kedves – mondta Kanga, de aztán szigorúbban rászólt: – Zsebibaba, már tegnap mondtam neked, hogy szokj le erről a fintorgásról. Ha sokat utánzod Malackát, majd úgy marad az arcod, és azután képzeld el, milyen csúnya leszel. Most pedig uzsgyi a jó kis vizecskébe, ne mondjam kétszer!

– Huh, huh – prűszkölt Malacka. – Eressz el! Én Malacka vagyok!

– Csukd be a szád, Zsebibaba, mert bemegy a szappan! – intette Kanga. – No mit mondtam, ugye látod?

– Szá-szá-szándékosan tömte tele! – fuldokolt Malacka, és köpködött. De a következő percben már a szájában volt a szűrős kendő.

– Jó, jó, kedves, ne karattyolj! – mondta Kanga, és a következő percben a földre került Malacka, ahol Kanga erélyesen tovább dörzsölte.

– Most pedig – mondta Kanga – bekapjuk a jó kis orvosságot, aztán mars alukázni!

– Mi-mi-micsoda orvosságot? – rémüldözött Malacka.

– Amitől nagy, és erős leszel, drágám. Csak nem akarsz olyan kicsike és nyiszlett maradni, mint egy Malacka, ugye? Nahát akkor!...

Ebben a pillanatban kopogtak az ajtón.

– Szabad! – mondta Kanga, és Róbert Gida belépett.

– Róbert Gida! Róbert Gida! – kiáltott Malacka. – Mondd meg Kangának, ki vagyok én. Kanga nem akarja elhinni, hogy Malacka vagyok! Azt mondja, hogy Zsebibaba vagyok! Hát az vagyok én?

Róbert Gida figyelmesen végignézte, aztán fejét csóválta.

– Nem lehetsz Zsebibaba, mert hiszen éppen most láttam Zsebibabát Nyuszi házában.

– No de ilyet! – mondta Kanga, tettetve magát. – Hogy én ekkorát tévedhettem!

– Ugye mondtam – méltatlankodott Malacka. – Mondtam, hogy Malacka vagyok!

Róbert Gida csak a fejét csóválta.

– Azt nem – mondta. – Én Malackát jól ismerem; annak egész más a színe!

Malacka már éppen magyarázni kezdte, hogy ez csak azért van, mert megfürdették, de aztán arra gondolt, hogy ezt mégse fogja mondani, és amikor kinyitotta a száját, hogy valami mást mondjon, Kanga gyorsan beletöltött egy kanál orvosságot, aztán hátba vágta, és biztosította róla, hogy az orvosságnak nagyon kellemes íze van, csak meg kell szokni.

– Tudtam, hogy nem Malacka – mondta Kanga. – De vajon kicsoda lehet akkor?

– Lehet, hogy Micimackónak valamelyik rokona – gondolkodott Róbert Gida. – Talán az unokaöccse vagy a nagybátyja?

Kanga ezt lehetségesnek tartotta, és megjegyezte, hogy ilyenformán valami nevet kellene adni neki.

– Úgy gondolnám, Pórujlárt Péter volna a legmegfelelőbb név.

– Nem bánom – mondta Róbert Gida.

S éppen amikor ebben megegyeztek, Pórujlárt Péter kiugrott Kanga karjai közül: nagy örömeire észrevette, hogy Róbert Gida nyitva felejtette az ajtót. Soha életében nem iszkolt még Pórujlárt Péter-Malacka olyan sebesen, mint ahogy most. De amikor már közel járt a konyhájához, meggondolta magát, az út hátralevő részén néhányszor meghempergett a pocsolyában, hogy visszaadja az ő régi, kényelmes és kellemes színét...

Így hát Kanga és Zsebibaba az erdőben maradtak. És Zsebibaba minden kedden meglátogatta Nyuszit, akivel nagyon összebarátkoztak, és ugyanakkor Kanga meglátogatta Micimackót, ugrálni tanította, és ugyanakkor Malacka Róbert Gidával töltötte a délutánt. És mind az öten egy időre megint boldogok és elégedettek voltak.

Nyolcadik fejezet

amelyben Róbert Gida expedíció élén felfedezi az Északi-sarkot

Egy szép napon Micimackó feltalpalt az erdő szélére, meggyőződni róla, hogy Róbert Gida barátját érdeklik-e még egyáltalán a Mackók. Reggelizés közben (reggelije egyszerű lépes mézből állott, amelyre lekvár volt kenve, utóbbi elég vastagon) új verset költött. A vers így kezdődött:

*Daloljatok a kedvemér',
csak ennyi, mit egy medve kér.*

Mire ennyire jutott, megvakarta a kobakját, s azt gondolta, hogy ez kezdetnek nem rossz – de mi legyen a folytatása? Énekelni próbálta, de nem stimmelt. Arra gondolt, hogy talán gyorsan elénekli az első sorokat, arról eszébe jut a harmadik és a többi. Ez sikerült is a következő módon:

*Daloljatok a kedvemér',
csak ennyi, mit egy medve kér.
Mit érdekel engem, hidegem lesz vagy melegem,
csak a mézből, a mézből legyen sokam és elegendem.
Nem érdekel a naptár képe,
sokkal inkább a kaptár népe.
Jeget hoz vagy esőt vagy dért és harmatot,
minden adagból nekem juttassatok egy harmadot.
S daloljatok a kedvemér',
csak ennyi, mit egy medve kér.*

Annyira meg volt elégedve ezzel a versikével, hogy végigdúdolta vele az utat. Már-már aggódni kezdett, hogy az utolsó sorok hatása alatt képes volna visszafordulni azért a „harmadért”, azért ezt a részt csak hümmögve mondta a kísértés ellen.

Róbert Gida a háza előtt ült, nagyban erőlködve, hogy vízhatlan halinacsizmáját felhúzza. Meglátva a halinacsizmát, Micimackó mindjárt tudta, hogy nagyobb szabású Kaland készül, éppen ezért mancsa belső lapjával letörölte a mézet orra hegyéről, és kihúzta magát, hogy készen álljon, bármi történjék.

– Jó reggelt, Róbert Gida! – kiáltotta harsányan és harciasan.

– Szervusz, Micimackó! Nem megy fel a csizma.

– Kellemetlen – mondta Micimackó.

– Nem támasztanád a hátad a hátamnak? Ugyanis folyton hanyatt bukom a nagy erőlködéstől.

Micimackó leült, nekifeszítette lábát egy buckának, hátát Róbert Gidának, és Róbert Gida néhány erőteljes rántással végre sikeresen felhúzta a csizmát.

– Ebben maradunk – jegyezte meg Micimackó. – Most mi lesz?

– Most az lesz, hogy felfedező utat szervezünk – mondta Róbert Gida, miközben felállt, leporolta magát, s köszönetet biccentett.

– Tejfelezőt? – kapta el a szót Micimackó mohón. – Amennyire emlékszem, még soha nem vettem részt tejfelezésben.

– „Felfedezőt” mondtam, ostoba kis medvém. F-et mondtam, nem T-t.

– Aha! – bólintott Mackó. – Értem. – De nem mondtott igent.

– Felfedezzük az Északi-sarkot.

– Nagyszerű! – vigyorgott Mackó. – Régi tervem! Izé – mi az, hogy Északi-sark?

– Északi-sark? Na hallod, azt se tudod? Hát az a dolog, amit fel szoktak fedezni – tette hozzá Róbert Gida gyorsan és könnyedén, maga se lévén egészen biztos a dolgában.

– Értem! – mondta Micimackó. – És a medvék erre alkalmasak?

– Hogyne! És Nyuszi és Kanga és mindannyian. Nahát, ezt kell érteni felfedezés alatt. Okosabban is tennéd, ha fellármáznád a társaságot, míg én rendbe szedem a puskámat. Élelmezést is viszünk magunkkal.

– Micsodát?

– Amit enni lehet.

– Természetesen – mondta Mackó, mert ezt értette. – Csak azért kérdeztem, mert véletlenül úgy értettem, „élelmezést” mondtál. Már futok is! – És eltalpalt.

Nyuszi volt az első, akivel találkozott.

– Hé, Nyuszi! – kiáltotta. – Te vagy az?

– Tegyük fel, hogy nem – mondta Nyuszi. – Ez nagyon érdekes lenne.

– Üzenetem van számodra.

– Majd átadom magamnak.

– Elmegyünk mindannyian egy nagy tejfelező útra Róbert Gidával.

– És ha már elmegyünk, mi lesz? Mi az a tejfelezés?

– Valami csizmadolog, úgy sejtem.

– Aha.

– Igen. És valami sarkot fogunk felfedezni. Nem tudom, miféle, és minek akarjuk felfedezni...

– Milyen ostoba vagy! Hát ha csizmadolog, akkor nyilván a csizma sarkáról van szó, azt fedezzük fel.

– Az lehet, látod. És viszünk magunkkal élel... izét, de ne ijedj meg, az ennivaló. Szaladok Malackáért, te meg kerítsd elő közben Kangát.

Faképnél hagyta Nyuszit, és Malackához talpalt.

Malacka a padlón ült, boldogan fújdogálta egy pitypang pihéit, és közben mondogatta a szokásos verset, hogy most vagy a nyáron vagy jövőre vagy sohase lesz meg az a dolog, amire gondolt. Éppen ott tartott, hogy sohase, és most azon törte a fejét, mire is gondolt, reménykedve, hogy az valami rossz dolog volt. Ekkor toppant be Mackó.

– Malacka – kiáltotta izgatottan már a küszöbről –, elmegyünk mindannyian tejfelezni, és elemózsiát is viszünk! Keresünk valamit.

– Mit? – mondta Malacka aggódalmasan.

– Valamit.

– De nem valami Szenvedélyeset?

– Ilyesmit nem emlegetett Róbert Gida. Azt mondta, nincs benne T, hanem F van benne.

– Az baj – mondta Malacka elkomolyodva. – Az „fogat” jelent, nagy, éles fogakat. De ha Róbert Gida vezet bennünket, nem félek.

Fél óra alatt együtt voltak mindannyian az Erdő szélén, és a Tejfelezés elindult. Elöl ment Róbert Gida Nyuszival, aztán Malacka és Micimackó – sorban utánuk Kanga, Zsebibabaival a zsebében,

majd Bagoly, utóbb Füles. A menetet Nyuszi rokonsága és üzletfelei rekesztették be.

– Én nem szoltam nekik – vonogatta a vállát Nyuszi. – Maguktól jöttek. Mindig ezt csinálják velem. Egyébként hadd meneteljenek a végén, Füles után.

– Ami engem illet – mondta Füles –, ezt nem tartom elintézhetőnek. Én nem akartam részt venni ebben a tejfe... ízében, nekem Micimackó mondta, én csak azért vagyok itt, hogy engedelmeskedjek. Mindenesetre itt vagyok, és ha már a végére kerültem ennek a tejfe... vagyis, amiről szó van... akkor maradjak csak a végén. Csak annyit óhajtok ehhez hozzátenni, hogy engem kissé feszélyeznek Nyuszi rokonsága és üzletfelei, mert ha ezek egy folyton itt zümmögnek és zúgnak a fülem körül – akkor ez nem tejfe... akkor ez egy Zenebona. Csak ezt óhajtottam megjegyezni. Nincs mit. Bocsánat.

– Tudom, mit akar Füles – mondta Bagoly. – Az én véleményem...

– Senkinek a véleményére nem vagyok kíváncsi – mondta Füles. – Én nem kérdeztem senkit, én állítottam valamit. Mehetünk az Északi-sarkra, vagy játszhatunk leguggolást egy hangyaboly kellős közepén. Nekem mindegy.

A sereg élén valaki elkiabálta magát.

– Indulás! – vezényelt Róbert Gida.

– Indulás! – kiáltotta Mackó és Malacka.

– Indulás! – huhogta Bagoly.

– Indulás! – mondta Nyuszi. – Én is indulok. – És felsorakozott a menet élére, Róbert Gida mellé.

– Ahogy tetszik – jegyezte meg Füles. – Ha indulás, legyen indulás. Csak engem ne gyalázzon senki, ha esni talál.

Így tehát útnak eredtek felfedezni az Északi-sarkot. Ahogy így mendegélnek, az egész társaság élénken csacsogott erről-arról, kivéve Micimackót, aki persze megint csak verset fabrikált.

– Hallgasd meg az első strófáját – mondta Malackának, mikor elkészült.

– Micsodának az első micsodáját?

– A versemnek.

– Miféle versnek?

- Ennek.
- Melyiknek?
- Ha idefülelsz, meghallod.
- És ha nem?

Mackó erre már nem tudott felelni, inkább rákezdte, hogy aszongya:

*Indulnak a hős sarkfelfedezők,
Bagoly és Nyuszi, Malacka meg én.
Messze maradnak el a régi mezők.
Bagoly és Nyuszi, Malacka meg én.
Micimackónak ez lesz a hősi nagy útja,
s velünk tart Nyuszi egész pereputtya.
Kár, hogy mi a Sark, azt senki se tudja,
Bagoly, se Nyuszi, se Malacka, se én.*

– Csönd! – szólt hátra Róbert Gida. – Veszélyes Helyzetben vagyunk.

– Csönd! – szólt hátra Mackó Malackának.

– Csönd! – mondta Malacka Kangának.

– Csönd! – mondta Kanga Bagolynak, és még Zsebibaba is, Kanga zsebében, ismételte néhányszor, halkán és udvariasan, hogy ne hallja senki: „Csönd! Csönd! Csönd!”

– Csönd! – huhogta Bagoly Fülesnek.

– *Csőnd!* – ordított Füles rettenetes hangon Nyuszi pereputtyára, s ezek összevissza ismételték: „Csönd!” – míg az utolsó is el nem makogta. S most végre az utolsó pereputty tudni vélte, mit jelent és mire való a Tejfelezés: nyilván azt jelenti, hogy mindenkinek azt kell mondani: „Csönd!” – és gyorsan bedugni a fejét valami bucka alá, ott maradni és lapulni napokig, míg a veszély elmúlt – aztán sebesen hazaszaladni. Egyébként Futrinka Feri volt a neve ennek az utolsó Nyuszi-rokonnak.

Elérték a patakot, ez a patak magas sziklapartok közt dörgött és bukdácsolt, és Róbert Gida rögtön átlátta, milyen Veszélyes.

– Ez a megfelelő hely – magyarázta. – Itt a Kelepce.

– Miféle Kelepcéről beszél? – suttogta Malacka Mackónak.

– No de Malacka – csóválta fejét Bagoly fölényesen és dorgálóan –, te nem tudod, mi az, hogy Kelepce?

– Kedves Bagoly – mondta Malacka nagyon komolyan és határozottan –, amit Mackónak súgtam, az merőben magántermészetű megjegyzés volt, és semmi szükség rá, hogy akárki...

– A Kelepce tulajdonképpen azonos a Meglepetéssel.

– Tudom én azt – kottyant bele Mackó. – A Kelepce sokszor meglepően jelentkezik.

– Ha például valaki váratlanul rád ugrik, az Kelepce – mondta Bagoly.

– Na látod, Mackó – mondta Malacka –, mondtam neked, ugye! Kelepce az ugyanaz, mint mikor valaki rád ugrik.

Mackó erre esküdözni kezdett, hogy ő ezt magától is nagyon jól tudta, mert egyszer egy nagy Kelepce ráugrott, amikor leesett a fáról, és összevissza szurkálta.

– De senki se beszél itt efféléről – huhogta Bagoly kissé nyersen.

– Én igen – mondta Mackó.

Most óvatosan haladtak a patakon felfelé, egyik szikláról a másikra kapaszkodva, míg el nem értek egy fennsíkra, ahol a töltés kétfelé nyílt. A földnyelv két oldalán, a víz fölött füves tér volt, erre letelepedtek pihenni.

– Úgy gondolom – jegyezte meg Róbert Gida tünődve –, a leghelyesebb, ha most mindjárt elfogyasztjuk ételmezésünket, legalább nem kell tovább cipelni.

– Hogy mit? – fülelt fel Micimackó.

– Az ennivalót – értette meg rögtön Malacka.

– Ez jó ötlet – bólintott Micimackó, és rögtön nekifogtak.

– Mindenkinek jutott? – kérdezte Róbert Gida teli szájjal.

– Csak nekem nem – mondta Füles. – Mint rendesen. – És borongva nézett körül, ahogy szokta. – Viszont remélem, legalább nem ültetek rá a tövisre.

– Attól tartok, én igen – ugrott fel Mackó, és visszanézett. – Hát persze! Benne ültem! Sejthettem volna!

– Köszönöm, Micimackó. Ha befejezted az ebédet – ugye, megengeded... – Odament, és legelni kezdte a tövist.

– Tudod – magyarázta, közben rágcsálva –, csak azért kérdeztem, mert nem tesz jót a tövisnek, ha ráül valaki. Kinyomja belőle a valódi zamatot. A jövőre nézve jegyezd meg ezt magadnak. Egy kis megfontolás, egy kis felebaráti előrelátás az egész – sok minden múlik ezen. Szót sem érdemel.

Ebéd után Róbert Gida odasúgott Nyuszinak, és Nyuszi azt felelte, hogyne, hogyne, hogyne, természetesen, és egy kicsit félrevonultak a folyópartra.

– Nem akarom, hogy a többiek hallják – mondta Róbert Gida.

– Természetesen – mondta Nyuszi jelentős pillantással.

– Nézd csak, Nyuszi... azt akarom kérdezni tőled, nem tudod véletlenül, hogy fest közelről egy olyan ízé... Északi-sark... és egyáltalán... mi fán terem az ilyesmi.

Nyuszi a pofaszakállát cibálta.

– Északi-sark? Vagyis... úgy érted, hogy azt kérdezed tőlem...

– Tudtam, de elfelejtettem – vallotta be Róbert Gida nyíltan és elfogulatlanul.

– Én is tudtam, bizony isten – mondta Nyuszi –, furcsa véletlen, én is elfelejtettem. Úgy látszik, ugyanattól felejtettem el, mint te: attól, hogy tudtam.

– Gyanítom, hogy be van szűrva a földbe.

– Az valószínű. Ha egyszer olyan sark, ami egyáltalán be van szűrva, akkor csakis a földbe lehet beszűrva, mert az a legkönnyebb. Hová szúrták volna különben?

– Én is így gondolom.

– Az ám: de hol szúrták le?

– Azt majd kikutatjuk. Hiszen éppen arról van szó: fel kell fedezni, hová szúrták.

Visszamentek a többiekhez. Malacka a hátán feküdt, a boldogok álmát aludta. Zsebibaba arcát és mancsát mosta a patakban, Kanga büszkén dicsekedett a többieknek, hogy ez az első eset, és hogy íme, már magától mosakszik. Bagoly egy Érdekes Történetet mesélt Kangának; ilyen hosszú szavak voltak benne, mint Enciklopédia meg Rododendron, amikre Kanga még csak nem is figyelt.

– Nem vagyok én barátja ennek a sok mosakodásnak – dörmögött Füles. – Ez mind afféle modern firlefanc, ezzel a fül mögötti elmélettel... Nem gondolod, Micimackó?

– Én? – mondta Micimackó bizonytalanul. – Én azt gondolom...

Soha nem derült ki, mit gondolt, mert Zsebibaba felvisített, aztán loccsanást lehetett hallani és Kanga hangos jajveszékeltését.

– Ez a vége a nagy mosakodásnak – jegyezte meg Füles.

– Zsebibaba a vízbe bukott! – kiabált Nyuszi, s Róbert Gidával egyetemben rohantak a segítségére.

– Nézzétek, hogy úszom! – visított Zsebibaba, miközben a vízesés elragadta, s bukfencezve zuhant a patak alsó folyásába.

– Nem érzed rosszul magad, drágám? – kérdezgette Kanga anyai aggodalommal.

– De igen! – mondta Zsebibaba. – És nézzétek, hogy ú... ú... – de már elragadta a következő vízesés.

Mindenki tevékenykedett a mentés érdekében. Malacka például, aki rögtön felébredt, fel és alá futkosott a parton, és szünet nélkül ezt kiabálta: – Nahát – de ilyen! Nahát – de ilyen!

Bagoly bőséges érvekkel magyarázta, hogy hasonló eseteiben a Váratlan és Időszaki Elmerüléseknek mennyire fontos a Fejnek Víz Fölött Tartása.

Kanga a földnyelven ugrált, s folyton kérdezgette:

– Hogy érzed magad, drágaságom? Nem fáj a fejcskéd vagy valamicskéd?

Amire Zsebibaba, ahogy egymás után merült ki a feje a következő zuhatag alján, mindig újra ezt felelte:

– Nézzétek, hogy úszom!

Füles egyszerűen megfordult, farkát a vízbe lógatta, s háttal a baleset színhelyéhez fordulva, egyre dörögött:

– Ez mind a mértéktelen mosakodás gyümölcse. De kapaszkodj a farkomba, Zsebibaba, és nem lesz semmi baj!

Róbert Gida és Nyuszi pedig csak arra ügyeltek, hogy a mentés teljes rendben folyjon le.

– Ne félj, Zsebibaba, itt vagyok! – biztatta az áldozatot Róbert Gida.

– Zárjátok el a sekélyest valamivel! – kiabált Nyuszi.

És Micimackó már cselekedett is: szerencsére ő két zuhataggal lejjebb várta Zsebibabát, mancsai közt egy hosszú léccel. Kanga odaugrált, elkapta a lécsó végét, s így tartották a sekélyes fölött. Mikor Zsebibaba odaért, még egyszer elbugyborékolta:

– Nézzétek, hogy úszom! – Aztán megakadt a lécben, és kimászott.

– Láttátok, hogy úsztam? – dicsekedett még sokáig, köpködve magából a vizet, miközben Kanga szidta és dörgölte. – Mackó, láttad, hogy úsztam? Ezt nevezem úzásnak! Nyuszi, láttad, hogy mit csináltam? Úsztam! Hé, Malacka, Malacka, hol vagy? Láttad ezt az úzást, amit véghezvittem? Belepottyank a vízbe – na mit gondolsz, mit csináltam erre? Hát úszni kezdtem! Úszni, bizony, ajhaj, mint a parancsolat! Róbert Gida, láttad, hogy úsz...

De Róbert Gida nem figyelt. Micimackót nézte elgondolkodva.

– Micimackó – mondta végre –, hol szedted ezt a lécet?

Micimackó, maga is csodálkozva, végignézte a lécet, amit még mindig a kezei közt szorongatott.

– Találtam – mondta. – Nézd, mekkora sarka van. Gondoltam, még szükségünk lehet rá. Felszedtem.

– Micimackó – mondta Róbert Gida ünnepélyesen –, expedíciánk elérte célját. Megtaláltad az Északi-sarkot.

– Ó! – mondta Micimackó.

Füles még mindig egy helyben állt, farkát a vízbe lógatva. Mind odamentek hozzá.

– Szóljatok Zsebibabának, hogy siessen – jegyezte meg. – Elázik a farkam. Nem akartam ezzel senkit terhelni, de meg kell említenem. Nem mintha panaszkodnék. De tényleg elázik.

– Itt vagyok! – visított Zsebibaba.

– Úgy, hát itt vagy?

– Láttad, hogy úsztam?

Füles kihúzta farkát a vízből, és lóbálni kezdte, hogy megszáradjon.

– Számítottam rá – mondta. – Megdermedt a farkam. Elaludt, nem is érzem, hogy *van*. Nem azért mondom. Nem vádolok senkit. De megdermedt.

– Ó, szegény jó Füles! – sajnálta Róbert Gida. – Majd én megszárárom! – És kivette zsebkendőjét, és ledörzsölte.

– Köszönöm, Róbert Gida. Te vagy az egyetlen az egész társaságban, aki, úgy látszik, ért valamit a számfarokhoz. A többiek... nem mondok semmit. Nem tehetnek róla, hogy nincs

képzeletük. Az ő számukra ez a testrész nem jelent semmit... Azt hiszik, csak arra való, hogy lógjon!

– Ne törődj vele, Füles! Most jobb?

– Sokkal. Már érzem, hogy van... Már hozzám tartozik, tudod...

Te megértesz engem, ugye?

– Hé, Füles! – mondta Mackó, közeledve a léccel.

– Köszönöm érdeklődésedet, Micimackó. Azt hiszem, ha minden jól megy, egy-két nap múlva már használhatom...

– Mit?

– Hát nem a farkam egészségi állapota iránt érdeklődtél?

– Nem is tudtam, hogy beteg volt.

– Megint tévedtem. Azt gondoltam, tudni szeretnéd, mi van veled, dermedt-e még, és hogy nem lehetnél-e valamiben a segítségemre.

– Nem, az nem én voltam. – Kicsit gondolkodott, aztán tanácstalanul hozzátette: – Talán valaki más.

– Jó, add át hálás köszönetemet az illetőnek, ha találkozol vele.

Micimackó aggodalmasan nézett Róbert Gidára.

– Mackó fedezte az Északi-sarkot – jelentette ki Róbert Gida. – Hát nem kedves tőle?

Mackó szerényen lesütötte a szemét.

– Ez az? – kérdezte Füles.

– Ez.

– És ezt kerestük?

– Ezt.

– Úgy! Na... fő, hogy nem esett az eső.

Beszúrták a léccel egyik sarkát a földbe, és Róbert Gida táblát erősített rá, és a táblára ez volt írva:

ÉSZAKI-SARK
FELFEDEZVE MICIMACKÓ ÁLTAL
VAGYIS Ő TALÁLTA MEG

És így indultak hazafelé. S az a gyanúm, bár adataim nincsenek, hogy Zsebibaba meleg fürdőt kapott, mielőtt lefektették. Micimackó pedig egyenesen hazament, s nem sajnált magától egy kis szíverősítőt.

Kilencedik fejezet

amelyben Malackát kiönti az árvíz

Esett és zuhogott, és megint esett, és megint zuhogott. Malacka megesküdütt, hogy soha életében – pedig megvolt már három-vagy négyéves is – nem látott ennyi esőt egyszerre és egyfolytában. Nap mint nap, reggel, délben, este esett az eső. Mit tehet egyebet egy eső, nem igaz? Esik.

Keserves képpel nézett ki az ablakon. „Legalább Mackó vagy Róbert Gida házában ért volna utol az eső, volna társaságom, nem kuksolnék egyedül itthon, keseregve, hogy mikor lesz ennek vége!” Elképzelte, milyen elmésen társalognának Mackóval: „Láttál már ennyi esőt egy rakáson, Mackó?” – És Mackó azt mondaná: „*Rémes*, mi, Malacka?” – És ő azt mondaná: „Mi lehet Róbert Gidával?” – És mire Mackó: „Szegény öreg Nyuszit is biztos kiöntötte már a víz.” Ilyeneket mondogatnának – és mindjárt könnyebben viseli el az ember, ha az árvíz kiönti, ha közben a szívét is kiöntheti valakinek.

Igazán elviselhetetlen volt. A keréknyomok zuhogó patakokká dagadtak, a patakok, amiket könnyedén gázolt át, folyókká, és a folyók, amiknek kövein olyan jól elszórakoztak, kiléptek ágyukból, s tengerré folytak szét, s Malacka már attól kezdett tartani, hogy neki is ki kell lépni ágyából.

– Ennek a fele se tréfa – mondogatta félhangosan –, hogy egy ilyen KEDVES KIS ÁLLATOT, mint én, egészen körülfogjon az özönvíz. Róbert Gida és Mackó legalább megmássza a fát, ha baj van, és Kanga átugrik a patakon, és Nyuszi elássa magát, és Bagoly elrepül, és Füles... Füles addig ordít, míg segítségére jönnek, és megmentik; csak én senyvedek itt, és nem segíthetek magamon.

Közben irgalmatlanul zuhogott az eső, és a víz napról napra magasabb lett néhány hüvelykkel. Már csaknem elérte az ablakot. És még mindig nem történt semmi.

„Itt van például Mackó – dohogott magában. – Mackónak alig van valami esze, mégse esik baja sohasem. Ostobaságokat csinál, s a végén minden jóra fordul. Vagy vegyük Bagolyt. Bagoly se az a valaki, akit direkt lángésznek lehetne mondani, de ő sokat tud, nagyon művelt. Ő tudná, mit kell tenni olyankor, mikor a víz elnyeli az embert. Vagy Nyuszi. Olvasottsága neki is csekély, de mindig feltalálja magát, olyan eredeti ötletei vannak. Hát Kanga? Nem túl okos, igazán nem lehet mondani, viszont annyira féltene Zsebibabát, hogy ijedtében biztosan eszébe jutna valami okos dolog, még csak gondolkodnia se kellene. Na és végre Füles. Füles olyan szerencsétlen és nyomorult minden tekintetben, hogy az ő sorsán keveset változtatna ez a kínos helyzet. Most már csak azt szeretném tudni, Róbert Gida vajon mit tenne az én helyemben.”

Elment az ablaktól, és száraz helyet keresve odvában, talált még egy ceruzát s egy darab papírt, ami nem ázott el, és egy üres palackot dugóval. A papír egyik oldalára ezt írta:

**SEGÍTSÉG!
MALACKA (ÉN)**

és a másik oldalára:

ÉN VAGYOK MALACKA, SEGÍTSÉG!

A papírt begyömöszölte a palackba, jól bedugaszolta, aztán amennyire csak tudott, kihajolt az ablakon, és – plötty! – jó messze elhajította a palackot. A palack pillanatra elmerült, de mindjárt felbukkant megint, és Malacka figyelte, hogy távolodik szép lassan, míg bele nem fájdult a szeme, s már nem tudta, az úszó palackot látja-e még, vagy valami letört faágat követ a tekintetével – aztán biztosan tudta már, hogy a palack eltűnt, s hogy most mindent megtett, amit megtehetett a menekülés érdekében.

„Mostantól kezdve – gondolta – másvalaki törheti már a fejét, hogy mi a teendő. Hinnem kell benne, hogy hamarosan történni fog valami, mert különben úszni volnék kénytelen, márpedig úszni nem tudok, tehát történnie kell valaminek. – Mélyen sóhajtott és

hozzátette: – Bár itt volna Mackó – sokkal otthonosabban érezném magam.”

Mikor esni kezdett, Mackó még aludt. Esett és zuhogott, és zuhogott és esett, és ő aludt és szunyókált és szunyókált és aludt. Fárasztó napja volt előző nap. Emlékszel rá, egyebek közt az Északi-sarkot is felfedezte – egy kicsit büszke is volt az esetre, titokban megkérdezte Róbert Gidát, nem tud-e még néhány ilyen sarkot valahol, amit egy Csekélyértelmű Medvebocs felfedezhetne.

– Volna még a Déli-sark – mondta Róbert Gida –, aztán... izé... még a Keleti-sarok meg a Nyugati-sarok; bár az utóbbi kettőről az emberek, megfigyelésem szerint, nem szívesen beszélnek.

Mackó nagyon megörült ennek, s már arról képzelődött, hogy legközelebb a Keleti-sarkot fogja felfedezni. De Róbert Gidának más tervei voltak Kangával, s így Mackó maga indult el a Keleti-sarok felfedezésére. Hogy sikerült-e neki vagy se, azt bizony elfelejtettem: de úgy elfáradt, mire hazakerült, hogy vacsora közben, alig háromnegyed órai falatozás után ülve elaludt a székben, és csak aludt és aludt és aludt...

Álmat is látott. Ott járt a Keleti-sarkon, és a Keleti-sarkon nagy hideg volt, tele hóval és jéggel. Talált egy méhkast, ahol meghúzhatta magát, de a lábainak már nem volt hely a kasban, azokat kénytelen volt kilógatni, és jöttek a Vad Menyétek, a Keleti-sarok bennszülöttei, és cibálni kezdték a bundáját, mert a bundájából akartak fészket rakni a kicsinyeiknek. De minél tovább tépdesték a bundáját, annál jobban fázott a lába, s egyszerre csak felébredt, azt mondta: „Brr...” S ekkor látta csak, hogy még mindig a karosszékben ül, és a lábai belelógnak a vízbe, és a szobájában térdig ér a víz.

Az ajtóhoz kocogott és kinézett.

– Ennek a fele se tréfa – mondta elhűlve –, menekülnöm kell...

Előkereste a legnagyobb mézescsuprot, hóna alá vette, és felkapaszkodott vele a fa legmagasabb ágára, aztán megint lemászott egy másik csuporért... s mikor így egyenként valamennyi csuprot sikerült megmentenie, odaült közibük a vastag faágra, és ott ült és lóbálta a lábát tíz mézescsupor biztató társaságában...

Két nappal később még mindig ott ült, lóbálta a lábát négy mézescsupor kellemes társaságában...

Három nappal később még mindig ott ült, és lóbálta a lábát egy mézescsupor aggasztó társaságában...

És négy nappal később még mindig ott ült...

És az ötödik napon meglátta Malacka palackját, amint feléje bukácsol az özönvíz hátán, s egyetlen kiáltás szakadt ki belőle:

– Méz! – S erre halálmegvető bátorsággal a vízbe vetette magát, megragadta a palackot, és kievickélt vele, és felkapaszkodott megint az ágra.

– Teringette! – mondta, ahogy kihúzta belőle a dugót. – Ebben semmi sincs, csak egy darab rongyos papír. Vajon mit keres benne?

Kikaparta belőle, és forgatni kezdte.

„Üzenet – mondta magában –, és egy »M« betű is van benne, ez azt jelenti: *Mackó*, tehát az üzenet nekem szól! Bizonyosan nagyon fontos üzenet, meg kell találnom Róbert Gidát vagy Bagolyt vagy Malackát, ezek mind nagyon okosak, és tudnak olvasni, és majd ők megmondják nekem, mi van az üzenetben. Csak az a baj, hogy nem tudok úszni.”

Ekkor ötlete támadt, s véleményem szerint ez az ötlet nagyon ügyes ötlet volt egy Csekélyértelmű Medvebocshoz képest. Így szólt:

„Ha a palack is tud úszni, akkor a csupor is tud úszni, és ha a csupor tud úszni, akkor én ráülhetek az egyik csuporra, és én is tudok úszni. Az a fő, hogy elég nagy legyen a csupor.”

Előkereste a legnagyobb csuprot, és jól bedugaszolta.

„Mivel azonban ez a csupor most csónak, a csuprot, illetve a csónakot ezennel elnevezem *Úszó Medvének*.”

E szavakkal behajította a csuprot a vízbe, és maga is utánavetette magát.

Egy darabig Mackó és az *Úszó Medve* nem tudtak megegyezni azt a kérdést illetően, hogy melyikük legyen felül, és melyikük alul, de néhány helyzetváltoztatási kísérlet után mégis úgy állapodtak meg, hogy alul legyen inkább az *Úszó Medve*, s így Mackó diadalmasan fölülkerült, s erélyesen pacskolni és evezni kezdett mind a négy lábával.

Róbert Gida, mint említettem, az Erdő szélén lakott. S bár folyton esett és zuhogott, és zuhogott és esett, a víz mégsem ért el az ő kunyhójáig. És egész mulatságos látvány volt az elöntött völgy, körös-körül csupa víz és víz, de hogy az eső csak nem akart elállni,

ezt is megunt, s többnyire házon belül tartózkodott, s ráért gondolkodni mindenféléről, ami eszébe jutott. Minden reggel kimerészkedett azért esernyője védelme alatt, fácskát szúrta a földbe, megjelölni a víz magasságát, s a következő reggel meg újra eltűnt a fácska; ekkor újabb fácskával jelölte meg a víz emelkedését, s azt vette észre, hogy minden reggel kevesebbet kell mennie, míg a víz széléig ér – a víz emelkedett és növekedett. Az ötödik napon már a küszöbe elé ért a víz, s körös-körül kerítette a kunyhóját, és életében először találta magát valóságos szigeten. Ettől nagyon fellelkesült.

Ezen a napon történt, hogy Bagoly repülve és keringve megjelent a háza fölött, és huhogva megkérdezte Róbert Gida barátját:

– Hogy vagy mindig, Róbert Gida?

– Mit szólsz, Bagoly – kiáltotta Róbert Gida –, nem érdekes? Egyszerre csak szigetlakó lettem, mint Robinson.

– A meteorológiai viszonyok nem kedvezőek az utóbbi évszakban – mondta Bagoly.

– A micsodák?

– Ugyanis esik az eső – magyarázta Bagoly gyengébbek kedvéért.

– Igen – mondta Róbert Gida. – Esik.

– A tengerszín bizonyos előzménytelen magasságot színvonalazott függőleges irányban.

– Kicsoda? – kérdezte Róbert Gida.

– Úgy értem, sok a víz – magyarázta Bagoly atyai elnézéssel.

– Igen – mondta Gida –, éppen elég.

– Reméljük, a prognózis kedvezőbb kilátások kialakulására enged következtetni a közeljövőben, feltéve hogy...

– Nem láttad Mackót?

– Nem. A közeljövőben, feltéve hogy...

– Remélem, nem esett baja Mackónak. Sokat gondolok rá. Szeretném, ha együtt volnának Malackával. Ugye, nem esett bajuk, Bagoly?

– Reméljük. Azt akartam mondani, hogy amennyiben kedvezőbb feltételek beállta esetén...

– Bagolykám, kérlek, keresd meg őket. Tudod, Mackónak nem sok esze van, aggódom érte. És te tudod, mennyire szeretem Mackót, ugye tudod, Bagoly...

– No jó – mondta Bagoly kicsit neheztelve. – Megyek, no. Mindjárt hozok hírt. – És elrepült.

Fél óra se tellett bele, máris megjelent megint.

– Mackó már nincs ott.

– Nincs ott? Hol?

– Ugyanis egy faágon ült kilenc csupor méz társaságában, mikor utoljára láttam. De onnan eltűnt.

– Mackókám! Micimackó! – kiáltott Róbert Gida panaszosan. – Hová lettél?

– Itt vagyok! – felelte egy dörögő hang a háta mögül.

– Mackó!

Egymás nyakába estek, úgy ölelgették egymást.

– Hogy kerültél ide? – kérdezte Róbert Gida, mikor megint szóhoz jutott.

– Csónakon – magyarázta Mackó büszkén. – Fontos üzenetet hoztam, palackba dugaszolva, s mivel... izé... egy kis víz került a szemembe, tehát nem tudtam pontosan elolvasni, ezért elhoztam neked. Bent volt a csónakban.

E büszke szavakkal átnyújtotta Róbert Gidának az üzenetet.

– De már ezt Malacka küldte! – kiáltott fel Róbert Gida, miután elolvasta.

– Nincs szó benne Mackóról? – kérdezte kissé elszontyolodva Mackó, átkukkantva Róbert Gida válla fölé.

Róbert Gida hangosan felolvasta az üzenetet.

– Azonnal meg kell őt mentenünk! Bagoly, nem tudnád őt felkapni a hátadra?

– Nem hinném – mondta Bagoly bölcs megfontolás után. – Kétséges, hogy a tekintetbe vehető hátizmok mekkorasága és hordképessége...

– Akkor repülj oda azonnal, és mondd meg neki, hogy jön a segítség. Közben Mackó meg én kigondolunk valamit, és azonnal végrehajtjuk... Ne beszélj annyit, Bagoly, ne beszélj, ne magyarázz – siess! Szedd a szárnyadat a nyakad közé!

Bagoly, aki még szeretett volna mondani valamit, kicsit neheztelve elrepült.

– No most, Mackó – mondta Róbert Gida –, merre van a csónakod?

– Meg kell mondanom – vakarta fejét Mackó, miközben a sziget partjára siettek –, hogy ez nem egy olyan *igazi* csónak. Néha csónaknak is megteszi, de néha inkább... Minden attól függ...

– Mitől?

– Hogy én vagyok fölül, vagy ő.

– Mindegy most. Mutasd, hol van?

– Itt! – mutatott Mackó büszkén az *Úszó Medvére*.

Hát nem egészen az volt, amire Róbert Gida számított, s minél tovább nézte, annál inkább kellett bizonyos Derék, de Csekélyértelmű Mackók esze tokjára gondolnia, s minél tovább gondolt erre, Mackó annál mélyebbre lógatta az orrát, s annál szerényebb és alázatosabb igyekezett lenni, s a végén már úgy tett, mintha ő nem is lenne a világon.

– Kicsi ez kettőnknek – mondta végre Róbert Gida szomorúan.

– Malackával együtt hárman leszünk.

– Attól még kisebb lesz, Mackó, Mackó, Micimackó, mit tegyünk?

És ekkor...

Ekkor Mackó, Micimackó, Medveczky Medve, Ny. B. (Nyuszi Barátja) és M. B. (Malacka Barátja) és É. S. F. (Északi-sark Felfedezője) s mi több, F. F. F. (Füles Farkának Felfedezője) és ugyanennek megvigasztalója – Mackó, Micimackó saját személyében: ez a Mackó váratlanul és előzmény nélkül *egy olyan okosat mondott*, hogy Róbert Gidának egyszerűen leesett az álla, és elállt a szeme-szája, úgy meredt rá, mintha nem hinne a szemének, hogy Mackó áll előtte, a Csekélyértelmű Mackó, akit olyan régen ismert és szeretett.

– Az esernyőben fogunk utazni – mondta Mackó.

– ?

– Az esernyőben – ismételte Mackó.

– ??

– Az esernyőben – ismételte harmadszor.

– !!!!!

Róbert Gida agyán pillanat alatt villant át, hogy ez a megoldás! Kinyitotta az ernyőt, és ráfektette a vízre. Az ernyő jól úszott, csak egy kicsit bukdácsolt. Először Mackó mászott be. Már éppen jelenteni akarta ujjongva, hogy remekül érzi magát, mikor kiderült, hogy nem is érzi magát olyan remekül, ugyanis... de néhány korty

után, amire nem is volt szomjas, kikocogott a vízből. Akkor egyszerre ugrottak be mind a ketten, és az ernyő már nem bukdácsolt és hintázott annyira.

– A csónakot a „*Mackó Eszé*”-ről fogom elnevezni – mondta Róbert Gida ünnepélyesen, és *Mackó Esze* büszkén vitorlázott el délkeleti széllel, kecsesen himbálódzva a víz tetején.

Képzelted Malacka örömét, mikor a gyönyörű járművet megpillantotta. Még évek múlva is szeretett merengve gondolkodni és büszkén beszélni róla, mikor a Rettenetes Özönvíz napjaiban olyan Rettenetes Veszélyben forgott. Menekülése előtt órák óta kucorgott vacogva az ablakban, s már csak Bagoly tartotta benne a lelket, aki ott ült egy ágon a közelében, s egy nagyon-nagyon hosszú mesét mondott – vigasztalására. Ebben a mesében – ahogy homályosan emlékezett rá – valami nagynéni szerepelt, aki tévedésből fókatojást tojt, és a mese egyre nyúlt, és egyre hosszabb lett, és a tanulsága is nagyon hosszú és nyúlós volt a mesének, s Malacka egyre reménytelenebbül bámult ki az ablakból, elaludt, és álmában egészen kihajolt, s már csak a sarka tartotta az ablak peremén – szerencsére Bagoly nagynénje egy nagyot kiáltott éppen a mesében, s mivel ezt Bagoly utánozta, ettől Malacka felébredt, visszahúzta magát, csak annyit mondott: „Nagyon érdekes, és aztán mi történt?” – képzeltetek tehát az örömét, mikor megpillantotta a hajót, a *Mackó Esze* című ezredtonnás vitorlást Róbert Gidával mint kapitánnyal s Mackóval mint másodkapitánnyal a fedélzetén, amint himbálódzva és büszkén közeledik a megmentésére...

S miután ezzel vége is ennek a történetnek, s különben is az utolsó mondat nagyon hosszú volt, magam is elfáradtam bele, úgy gondolom, itt abba is hagyhatjuk.

Tizedik fejezet

amelyben Róbert Gida estélyt ad Micimackó tiszteletére, egyben szerző és olvasó elbúcsúznak egymástól

Egy napon, mikor a Nap első tavaszi látogatásainak egyikével tisztelgett az erdőben, ajándékkul hozván egy kis májusi illatot, és mikor a patakok fecsegve és csörögve üdvözölték egymást az ünnepélyes alkalomból, s a tócsák álmodozva bámulták a fölöttük suhanó felhőket, s a langyos levegőben a kakukk is hangolni kezdte a hangját el-elhallgatva közben, hogy önmaga is megfigyelje, vajon jól hangzik-e már, és vadgalambok panaszkodtak egymásnak szelíden és lustán, mintegy enyhén zsörtölődve, hogy bár az egész dologban a másik a hibás, de azért nem kell mellre szívni... egy ilyen napon Róbert Gida egész különleges cifrázással füttyörészett, és Bagoly huhogva és suhogva lebbent elő a Százholdas Pagonyból, megérdeklődni, miről van szó.

– Bagoly – mondta Róbert Gida –, estélyt adok.

– Estélyt? Te? Adsz? – huhogta Bagoly.

– Méghozzá különleges estélyt, annak a nagy tettnek a tiszteletére, amit Micimackó hajtott végre, mikor végrehajtotta, amit végrehajtott mint árvízi hajós, vagyis megmentette Malacka életét.

– Úgy? Ezért? Mackó? Malacka?

– És arra kérek, értesítsd Mackót és az egész társaságot, mert holnapra tervezem.

– Holnapra? Egészet? Értesítsem? – huhogott Bagoly, és sejtelve sem volt, mihez fogjon a nagy buzgalomtól.

– Hát akkor értesíted őket, ugye?

Bagoly valami nagyon bölcset akart mondani, de nem jutott eszébe semmi, így hát elsuhogott összeterelni a bandát. Az első, akivel találkozott, maga Micimackó volt.

– Mackó – szólította meg –, Róbert Gida estélyt ad.

– Ez igaz? – mondta Mackó, de mert úgy érezte, hogy Bagoly vár még tőle valamit, hozzátette: – És lesz olyan kis sütemény,

rózsaszín cukrozással a tetején, ezen az estélyen?

Bagoly méltóságán alulinak vélte, hogy efféle apróságokról nyilatkozzék, így hát megismételte a meghívást, és elsuhogott Fülehez.

– Estély? Lehet, hogy a tiszteletemre? – tűnődött Micimackó. S máris nagyon szeretne volna közölni mindenkivel, hogy ez csak külön Micimackó-estély lesz ám. Remélte, hogy Róbert Gida fel fogja világosítani erről a vendégeket, lesz néhány szava az *Árvízi Medve* hőstetteiről s általában a Medveészről – remélte, de nem volt biztos benne, s attól is tartott, hogy majd senki sem fogja tudni, tulajdonképpen miért van itt estély. Ez nagyon lehangolta, mint valami rossz álom, amelyben semmi se megy a maga rendjén. Ez a ködös álom mintegy önmagától kezdte zümmögni az alábbi verset, amit

A KÉTELKEDŐ MACKÓ DALÁNAK (NEVEZNÉK)

Háromszor hurrá!

Hip, hip és hurrá!

(Kicsoda?)

Őcsoda!

(Mér' mit csinált?)

Azt hittem, tudjátok,

hogy két ízben

mentette meg barátait, akik benn voltak a vízben.

Háromszoros hurrá!

(Kicsodáért?)

Őcsodáért.

Hisz maga nem is tud úszni,

csak másokat kihúzni.

(Kicsodát?)

Ugyan már, buta fickó!

Akiről beszélek, ki lenne más? Mackó?

(Mickó?)

Na megállj, Lackó!

(Sajnálom, de kiment a fejből.)

Ő az. Mackó, a Nagyeszű, Medve Medveczky.

*Te – kit nevensz ki?
(Én nem nevetek, de mondd még egyszer!)
A Nagyeszű, igenis.
(A milyen eszű?)
Nesze!
Nem arról van szó, mekkora az esze,
hanem arról, hogy ácsolt egy naszádot.
(Miszádot?)
Fogd a szádat!
Mondjuk, egy csuprot,
mellyel a vízből mindenkit kiemel,
s ezért most, kérem, harsány éljent érdemel.
(S ezért most, kérem, harsány micsodát?)
Sokáig éljen miértünk a hős, deli Medve
erőben, észben, javakban növekedve.
Hip, hip és hurrá!
(Kiért?)
Őért!
Éljen a Medve!
(Midve?)
Medve!!
Azért, amit tett, vivát, vivát, vivát!
(De micsodát?!)
Éljen sokáig a csodamedve, aki hős lett!
(Jó, jó, csak mondja meg gyorsan valaki – MI VOLT AZ A
HŐSTETT?!)*

Míg ezek történtek Micimackó lelkében, Bagoly Fülessel beszélgetett.

– Füles – mondta Bagoly –, Róbert Gida estélyt ad.

– Nagyon érdekes – mondta Füles –, remélem, elküldik nekem a maradék falatokat, amik odaégték vagy beszáradtak, és nem kellene senkinek. Elküldik, figyelmes gondoskodás jele gyanánt. Csak úgy mondom, nem mintha számítanék rá. Szóra sem érdemes. Kérem, kérem, nincs mit, csak tessék, parancsoljon.

– Meghívásom van a számodra!

– Az milyen?

– Mint egy meghívás.
– Hallom. Na és hol van? Elvesztetted? Leejtetted? Eltört? Szétpukkadtt? Tönkrement?

– A meghívás az nem ennivaló, az azt jelenti, hogy szívesen látnak az estélyen.

Füles lassan csóválta a fejét.

– Nem nekem szól az. Biztos Malackának szól. Annak a kedves kis fickónak, akinek mindig remeg a füle. Malacka. Majd szólok neki.

– Nem, nem – huhogott Bagoly türelmetlenül. – Neked szól.

– Biztos?

– Egészen biztos. Róbert Gida mondta. Így mondta: „Hívd össze őket mind, szólj nekik!”

– Nem így mondta: „...Mind, kivéve Fülest”?

– Nem! – huhogta Bagoly mogorván.

– Ó – mondta Füles –, bár azt hiszem... sőt kétségkívül... tévedés van a dologban... de azért eljövök. Csak ne engem okoljatok, ha majd eső lesz.

De nem lett eső. Róbert Gida hosszú asztalt állított össze, és mindannyian körülülték. Róbert Gida az asztal egyik végén foglalt helyet, Micimackó a másikon, és köztük egyik oldalon ült Bagoly és Füles és Malacka, és a másik oldalon Nyuszi és Kanga és Zsebibaba. És Nyuszi rokonsága és üzletfelei elszórva heverésztek a gyepen, és reménykedve várták, hogy majd valaki megszólítja őket, vagy hullajt valamit, vagy legalább megkérdezi, hány óra.

Zsebibaba számára az első estély volt, amin megjelent, s ettől nagyon izgatott volt, fészkelődött és hunyorgott. Mihelyt helyet foglaltak, rákezdte.

– Hé, Mackó! – sipított.

– Mi az, Zsebibaba?

Zsebibaba fészkelődött és izgett-mozgott, aztán megint rákezdte:

– Hé, Malacka!

Malacka megveregette a vállát, nem felelt.

– Hé, Füles!

Füles borongós hangulatban bólingatott feléje.

– Majd meglátod, mingyárt esni fog! – mondta.

Zsebibaba körülnézett, a pracliját is kinyújtotta, hogy esik-e, de hogy nem esett, megint rákezdte:

– Hé, Bagoly! – És Bagoly jóságosan csitította:

– Jó, jó, kicsikém, nyugodj meg! – s folytatta előadását Róbert Gida felé fordulva, valakiről, akivel majdnem megtörtént valami, de mégsem történt meg, s akiről Róbert Gida soha nem hallott – és Kanga Zsebibabát nevelte: – Idd meg előbb a tejcskédet, drágám, aztán beszélj. – És Zsebibaba ivott egy kortyot, és kotyogni kezdett, hogy ő inni is tud meg beszélni is egyszerre – amiből az lett, hogy prüszkölni és krákogni kezdett, a hátát kellett csapkodni és dörgölni.

Mikor jóllaktak, Róbert Gida kanalával kopogott az asztalon, mire mindenki azonnal elhallgatott, Zsebibabát kivéve, aki nem tudta abbahagyni a csuklást, de igyekezett úgy viselkedni, mintha Nyuszi valamelyik rokona csuklana.

– Ezt az estélyt – kezdte Róbert Gida – valakinek a tiszteletére hívtuk össze; ez a valaki végrehajtott valamit, és mi mind tudjuk, ki volt az, és mit hajtott végre... Ezért ez az ő estélye... és én elhatároztam, hogy ebből az alkalomból megajándékozom őt... ezzel a... ezzel a...

Zsebeiben keresgélt, és zavartan súgta:

– Na, hová tettem?

Amíg így keresgélt, Füles köhögött, és a torkát köszörülte, aztán elfogult hangon beszélni kezdett.

– Barátaim – mondta –, nagy... nagy öröm nekem... vagy inkább mondhatnám... nagy öröm volt a számomra... hogy megjelentetek az én estélyemen... Amit tettem, csak kötelességből tettem, nem számítok elismerésre, semmi sem volt az egész, szót sem érdemel. Ti mindnyájan – talán Kangát és Bagolyt és Nyuszt kivéve – ugyanezt tettétek volna az én helyemben. És Micimackót is kivéve. Megjegyzésem természetesen nem vonatkozik Malackára és Zsebibabára, mert hiszen ők még nagyon kicsinyek. Egyébként mindannyian ugyanazt tettétek volna. És egy pillanatra se gondoltam rá, s nem azért tettem, azért az aján... azért az elismerésért, amit Róbert Gida keresgél e pillanatban... (és kezében felemelt pohárral odasúgta Róbert Gidának: – Talán az asztal alá esett), nem, nem azért tettem, amit tettem, csak azért, mert úgy érzem... hogy hasonló pillanatban mindenkinek meg kell tennie azt, ami erejétől és szerény képességeitől telik. Úgy érzem, mi mindnyájan, akik itt egybegyűltünk...

– Hupp! – csuklott Zsebibaba.
– Zsebibaba! – szólt rá Kanga szemrehányóan.
– Én voltam? – mondta Zsebibaba csodálkozva.
– De miről beszél Füles? – súgta Malacka Micimackónak.
– Nem tudom – mondta Micimackó fájdalmasan.
– Én azt hittem, a te estélyed ez.
– Egy ideig én is azt hittem, de úgy látszik, tévedtem...
– Jobb szeretném, ha a tied volna, mint Fülesé – súgta Malacka.
– Én is – bökte ki őszintén Micimackó.
– Hupp! – jegyezte meg Zsebibaba.
– *Tehát úgy vélem* – emelte hangját Füles szigorúan és határozottan –, azt akartam mondani, mikor különféle hangokkal megzavartak – úgy vélem...
– Megvan! – kiáltott Róbert Gida izgatottan. – Adjátok oda Micimackónak! Az övé!
– Micimackóé? – mondta Füles.
– Övé bizony! Ő a legkülönb Mackó a világon!
– Gondolhattam volna – mondta Füles. – Egyébként nincs panaszom. Nekem is vannak barátaim. Tegnap is nagyon barátságosan megszólított valaki. És a múlt hét valamelyik napján Nyuszi véletlenül belém ütközött, és azt mondta: „Bocsánat!” Úgy bizony! Ez a Társadalmi Érintkezés. Mindig akad valami. Bocsánat. Nincs mit. Szót sem érdemel.
De erre senki sem figyelt, mert mindenki Micimackót biztatta izgatottan: – Nyisd már ki, Mackó!... Mi az, Mici?... Én sejtem!... Dehogyan sejtet! – és így tovább. És persze Micimackó igyekezett felbontani olyan gyorsan, ahogy csak tőle tellett, de a spárgát azért nem tépte szét, mert nem lehessen tudni, mikor veheti hasznát. Végre kibontotta.
Mikor meglátta, mi van benne, csaknem elesett az örömteljes meglepetéstől. Bizony, egy egész doboz különleges ceruza volt benne. Az egyikben ez állt: B., ami nyilván azt jelentette: „Barátomnak”; a másikon: H.B., ehelyett: „Hűséges Barátsággal”; a harmadikon: B.B., nyilván „Becsületes Barátomnak”. És zsebkés is volt ott a ceruzák hegyezésére és radírgumi, kiradírozni, ha rosszul írunk valamit, és gyönyörű sorvezető és a sorvezetőn mérőléc, megmérni, hány centiméter valami, és kék ceruzák és piros ceruzák

és zöld ceruzák. És mindegyik ceruzának külön helye volt a dobozban, és a dobozt külön csattantóval be lehetett csattantani, úgy ám! És ez mind Micimackóé volt, úgy ám!

– Ó! – mondta Mackó, mert mit mondhatott volna mást.

– Nahát, Mackó! – mondta mindenki elámulva, kivéve Fülest.

– Köszönöm... – rebegette megsemmisülve Mackó.

És Füles csak úgy magában mondogatta: „Ceruzák. Mindenféle ceruzák és egyéb haszontalanságok. Túlbecsült holmi, véleményem szerint. Semmi értelme. Bocsánat. Nincs mit. Szóra sem érdemes.”

Később, mikor már mindenki százszor elmondta, hogy „jó éjszakát” és „nagyon köszönöm”, és Micimackó és Malacka együtt ballagtak hazafelé elgondolkodva az aranyfényektől hunyorgó éjszakában, hosszú percekig egyiküknek sem volt szava.

– Reggel, ha majd felébredsz – szakította meg Malacka a csendet –, mi lesz az első gondolatod, Micimackó?

– Reggeli! – mondta meggondolatlanul Mackó. – Nem erre gondoltál?

– Hát nem arra, ami ma történt?

Micimackó szégyenkezve bólintott.

– Dehogynem. De az ugyanaz...

– És mi történt? – kérdezte Róbert Gida.

– Mikor?

– Másnap reggel.

– Nem tudom.

– Gondolkozzál, és azután meséld el nekem és Micimackónak.

– Ha olyan nagyon szeretnéd...

– Micimackó szeretné...

Sóhajtott, elkapta egyik hátsó lábánál Mackót, és kivonult a szobából, maga után hurcolva barátját. Az ajtóban megállt és visszafordult.

– Most fürödni fogok. Nem jössz be?

– Jöhetek – mondtam én.

– Mondd csak, izé... de a Micimackó ceruzadoboza azért nem volt drágább, mint az enyém?

– Ugyanolyan drága volt.

Bólintott és kiment... s a következő pillanatban már hallottam – kipp-kopp, kipp-kopp –, ahogy Micimackó feje hozzáütődik a lépcsőfokokhoz.

MICIMACKÓ KUCKÓJA

Ajánlás

*Én tőletek kaptam Róbert Gidát,
s új szuflát Mackón ti fújtatok át.
Tintát ti töltöttetek tollam hegyibe,
elmondani, mi még benn maradt begyibe.
Most kész a könyv – a büszke ajándék!
Én voltam a cél – de ki volt a szándék?
Tőletek én, vagy tőlem ti, bocikák?
Csak labda ez is – kapd el! – Hoci hát!*

Első fejezet

amelyben Micimackó kuckót épít Füles számára

Egy napon, amikor Micimackónak semmi más dolga nem akadt, az jutott eszébe, hogy most tenni kellene valamit. Elment tehát Malackához, hogy meglesse, mit csinál Malacka. Még havazott, amikor Micimackó a zúzmarás erdei házat elérte. Arra gondolt, hogy Malackát a kandalló előtt találja, amint éppen csülköcskét melegíti. De nagy meglepetésére tárva-nyitva találta az ajtót, és minél tüzetesebben pislogott befelé, annál kevésbé találta Malackát odabent.

– Elment hazulról – mondta Micimackó bánatosan. – Így van ez. Nincs itthon. Gyors gyalogsétára kell rászánnom magam. Gondolkodás okából. Borzasztó.

De hogy biztos legyen a dolgában, előbb még jó hangosan kopogott egyet... s miközben fülét hegyezve arra várt, hogy Malacka úgyse felel, ugrándozni kezdett, és a karját lóbálta, mert jó hideg volt, s egy kedves Zümmögő Versikét költött közben, ugyancsak a hidegre való tekintettel.

*Minél inkább havazik
(Zik-zik!)
annál inkább hull a hó.
(Halihó!)
Minél inkább hull a hó,
(Halihó!)
annál inkább havazik.
(Zik-zik!)
Hull a hó és hózik,
(Zik-zik!)
Micimackó fázik.*

– Ez is megvolna – tette hozzá. – Most pedig a következő teendő következik. Hazamegyek, megnézem, hány óra, az is lehet, hogy jó meleg sált kötök a nyakamba, aztán felkeresem Fülest, és eléneklem neki a Zümmögő Versikét.

Hazaszaladt hát, de úgy tele volt a Zümmögő Versikével, amit Füles számára tartogatott, hogy mikor Malackát felfedezte legjobb karosszékében üldögélve, csak a fejét tudta dörzsölgetni, és azon tűnődött, hogy ugyan kinek a házába került.

– Szervusz, Malacka! – mondta végre. – Azt hittem, hogy nem vagy otthon.

– Dehogyan – mondta Malacka –, te mentél el hazulról, Micimackó.

– Az igaz is – mondta Micimackó. – Tudtam, hogy egyikünk elment hazulról.

Órájára nézett, amelyik öt perccel tizenegy előtt megállott néhány héttel ezelőtt.

– Mindjárt tizenegy óra – mondta Micimackó dühösen –, éppen jókor érkeztél, Malacka, egy kis nyalakodásra. – Bedugta fejét az almáriumba. – Aztán mennünk kell, Malacka, el akarom énekelni Fülenek a Zümmögő Versikémet.

– Melyiket, Micimackó?

– Azt, amit Fülenek el akarok énekelni.

Az óra még mindig öt perccel kevesebbet mutatott tizenegynél, amikor Malacka és Micimackó, jó félóra múlva, útnak indultak. Elállt a szél, és a hó, miután belefáradt, hogy mindig körbeszaladgáljon, összeszedte magát, és most szép csendesen lefelé kezdett szállingózni, helyet keresve magának, ahol lepihenhessen. Ezt a helyet hol Micimackó orra hegyén találta meg, hol egyebütt, és kis idő múlva Malacka éppolyan vastag sált hordott a nyakán, mint Micimackó, csak fehérret; ami pedig a füleit illeti, úgy érezte, soha még ennyi hó nem gyűlt össze mögöttük, mint most.

– Micimackó – mondta végre, de csak halkan és közönyösen, mert nem akarta, hogy Micimackó esetleg gyávának tartsa őt. – Tudod, éppen tűnődöm. Azon tűnődöm, mi lenne, ha most szépen hazamennénk, és bemagolnánk azt a te Zümmögő Versikédet, és Fülenek csak holnap énekelnénk el... vagy... holnapután vagy amikor éppen találkozunk vele.

– Ez nagyon jó ötlet, Malacka – mondta Micimackó. – Be is fogjuk magolni most, mialatt bandukolunk. De akkor nem jó volna hazamenni, mert ez a dal egy különleges Szabadtéri Dal, amit különlegesen a Szitáló Hóban kell énekelni.

– Biztos vagy ebben? – kérdezte Malacka aggodalmasan.

– Magad is el fogod ismerni, Malacka, ha meghallgatod. Éppen erről van szó a versikében is. Minél inkább havazik (*Zik-zik!*), annál inkább...

– Zik, micsoda?

– Zik-zik – mondta Micimackó. – Azért tettem ezt bele, hogy annál zümmögőbb legyen.

– De azt mondtad, hogy havazik.

– Igen, de ezt előbb mondtam.

– A zik-zik előtt?

– Az megint más – mondta Micimackó türelmetlenül. – Elénekelem neked, és akkor mingyárt látni fogod.

És elénekelt:

*Minél inkább havazik,
(Zik-zik!)
annál inkább hull a hó.
(Halihó!)
Minél inkább hull a hó,
(Halihó!)
annál inkább havazik.
(Zik-zik!)
Hull a hó és hózik,
(Zik-zik!)
Micimackó fázik.*

Így énekelte Micimackó, és amikor befejezte, szünetet tartott, remélve, hogy Malacka meg fogja jegyezni, miszerint ő már sok Szabadtéri Zümmögő Dalt hallott a Havazással kapcsolatban, de ilyen remeket még sohase hallott. De Malacka – óvatosan persze – csak ennyit jegyzett meg:

– Te, Micimackó – mondta ünnepélyesen –, azt hiszem, nem is annyira a házikóról lehetne szó, mint inkább a fülekről.

Közben egészen közel jutottak ahhoz a helyhez, ahol Füles merengeni szokott, s mivel Malacka füle mögött a hó nemhogy elolvadt volna, de inkább egyre vastagabb lett, s miután ő ezt határozottan unni kezdte, befordultak egy kis fenyőfaligetbe, és leültek arra a kapuféle korlátra, amit ott találtak. Itt legalább nem havazott, csak nagyon hideg volt itt is, és hogy ne fázzanak annyira, elénekelték vagy hatszor Micimackó Zümmögő Versikéjét. Malacka a Zik-zik-et énekelte, Micimackó a többit, és mindketten deszkadarabokkal verték hozzá a taktust, amiket a kapufélfáról szedtek le. Egy idő múlva nem fáztak annyira, megint lehetett nevetgélni.

– Arra gondoltam – mondta Micimackó –, hogy izé. Fülekre gondoltam.

– És mit gondoltál Fülekről?

– Azt, hogy szegény Fülenek nincs hol laknia.

– Nincs bizony – mondta Malacka.

– Neked is van kuckód, Malacka, és nekem is van kuckóm, és mind a két kuckó nagyon tiszta és csinos és rendes. Róbert Gidának is van kuckója és Bagolynak is és Kangának és Nyuszinak is, s még a Nyuszi rokonainak és üzletfeleinek is van kuckójuk vagy efféljük. Csak szegény Fülenek nincs. Én tehát azt eszeltem ki: építsünk kuckót Fülenek.

– Ez egy Nagy Gondolat – mondta Malacka szünet után. – Hová építsük fel?

– Ide – mondta Micimackó. – Ide a Fenyvesligetbe, szélmentes zugba, mert az is fontos. És ha elkészültünk, elnevezzük Micimackó Kuckójának. Ezekből a dorongokból építünk egy kuckót Füle számára, és ez lesz a neve: Micimackó Kuckója Füle számára.

– A liget túlsó oldalán láttam is egy egész sereg dorongot – mondta Malacka. – Láttam bizony! Egész sereg dorongot egymás hegyén-hátán felhalmozva.

– Köszönöm, Malacka – mondta Micimackó hálásan. – Ez a felfedezésed nagy segítségemre van, és én el is nevezném a házat Micimackó és Malacka Kuckójának, ha Micimackó Kuckója nem hangzana csinosabban, eltekintve, hogy rövidebb is és kuckószerűbb. Mehetünk.

Leszálltak a kerítésről, és megkerülve a ligetet, el is jutottak arra a helyre, ahol a dorongok heverésztek.

Róbert Gida otthon töltötte a reggelt. Afrikába kellett utazni sürgősen, oda és vissza. Most szállt le éppen motoros gőzhajója fedélzetéről, és azon tűnődött, mi lehet odakünt. Ekkor kopogtak. Senki más, mint Füles.

– Szervusz, Füles – mondta Róbert Gida kitérve az ajtót. – Hogy vagy?

– Havazik – mondta Füles borongós hangulatban.

– Látom.

– És a fagy is beállott.

– Igazán?

– Igen – mondta Füles. – Mindazonáltal – tette hozzá kicsit élénkebben – földrengés nem volt az utóbbi időben. Legalábbis nem vettem észre. Nem tudok róla.

– No mi baj, Füles?

– Semmi, Róbert Gida. Szóra sem érdemes. Nem fontos. Csak éppen azt akartam megkérdezni mellesleg, nem láttál-e véletlenül egy házat vagy effélét valahol.

– Miféle házat?

– Olyan kis házat. Olyan kuckófélét.

– Ki lakott benne?

– Magam laktam volna. Legalábbis azt hittem, ott lakom. De úgy látszik, tévedtem. Nem fontos. Nem lehet mindenkinek saját kuckója.

– No de Füles, kérlek... én igazán nem tudom... én mindig azt gondoltam...

– Nagyon jól tudom, Róbert Gida, mire gondoltál. Erre a havazásra meg egyebekre meg mindenféle másra. Nem említve a Jégkorszakot meg efféléket. Nem fontos, csak azt akartam odavetőleg megjegyezni, hogy nincs is olyan nagy hőség ott a mezőn, ahol élek, hajnali három óra felé, ahogy némelyek gondolnák. A mező ugyanis a szabadban van, ahogy talán gondolni parancsolod. No, hiszen nem is olyan kényelmetlen. Csak úgy mondom. Szót sem érdemel. Szabadban van, és elég levegős. Tudod, Róbert Gida – folytatta suttogva –, köztünk maradjon, nem szeretném, ha másoknak is említenéd, de – hideg van.

– Jaj istenem, Füles...

– Namármost azt mondtam magamban: a többiek szomorúak lesznek, ha én így fázom. A többieknek a fejébe valami olyan szürke pépet fújtak bele, merő tévedésből, ők tehát nem gondolhattak erre, de ha még hat hétig havazik így, egyik a sok közül mégiscsak azt mondja magában: „Füles vidékén nem lehet olyan nagy hőség úgy hajnali három óra felé.” És ekkor majd szomorúak lesznek.

– Ó, Füles! – mondta Róbert Gida, és máris szomorú volt.

– Nem rád célok, Róbert Gida. Te más vagy. De hogy folytassam: a fentiek megfontolása után építettem magamnak egy kis házat a ligetben.

– Igazán? Hisz ez nagyszerű!

– Igen, nagyszerű – mondta Füles az ő örömtelen hangján. – És mikor ma reggel kijöttem belőle, még ott volt a házikó. És mikor visszamentem, már nem volt ott. Nem volt ott, és ebben nincs semmi különös, hiszen csak Fülesnek a házáról van szó. De azért egy kicsit csodálkoztam.

Róbert Gida is csodálkozott. De olyan mértékben, hogy visszaugrott a házikójába, felkapta a vízhatlan esőkabátját és hócsizmáját és harisnyáját sebtiben, ahogy csak bírta.

– Megyünk, és mingyárt megnézzük! – kiáltott Fülesre.

– Néha – mondta Füles –, néha előfordul, hogy bizonyos személyek, akik ellopják bizonyos személyeknek a házat, lelkiismeret-furdalást éreznek, és nem nyugosznak addig, míg vissza nem viszik az illetőnek. Bizonyára érted, mire gondolok. Hát megtörténhetik, hogy... bár nem valószínű.

– Gyere csak! – mondta Róbert Gida, és sietve eliramodtak, és kevés idő múlva elérték a liget szélét, ahol Füles lakott, a fenyőfák mellett, ahol a Füles kuckója állt reggel, és ahol immár nem állt semmi.

– Tessék! – mondta Füles. – Egy fia dorongot se hagytak meg belőle. Természetesen. Még a havat is eltakaríthatom utánuk. Nem tesz semmit. Szót sem érdemel. Az ember ne panaszkodjék.

De Róbert Gida nem figyelt Fülesre – máshová figyelt.

– Nem hallod? – kérdezte.

– Mit? Valaki nevet? Hangosan nevet?

– Hallgasd csak!

Mindketten hallgatóztak... s ekkor kivehetővé vált egy mély, dörmögő hang, és ez a hang éneklő hangon azt magyarázta, hogy minél inkább hull a hó, annál inkább havazik, és egy másik nagyon is kicsi hangocska engedelmesen visította közbe, hogy zik és zik.

– Ez Micimackó – mondta Róbert Gida izgatottan.

– Lehetséges – mondta Füles.

– És Malacka – tette hozzá Róbert Gida.

– Nagyon valószínű – mondta Füles. – Én azt hiszem, gyakorlott vérebre volna szükség ebben az esetben.

Egyszerre megváltozott az ének szövege.

– Kész a kuckó! – énekelte a dörmögő, mély hang.

– Zik-zik! – felelte rá a sípoló kis hang.

– Kész a kackiás kis kuckó...

– Halihó!

– Bár az enyém volna...

– Zik-zik!

– Micimackó! – kiáltott Róbert Gida.

Az éneklők elhallgattak, mintha késsel vágták volna el a fonalat.

– Ez Róbert Gida! – mondta Micimackó élénken.

– Onnan kiabál, ahonnan a dorongokat cipeltük – mondta Malacka.

– Gyerünk – mondta Micimackó.

Leugrottak a kapufélfáról, s gyorsan megkerülték a ligetet. Micimackó közben folyton kiabált: „Itt vagyok, itt vagyok” – meg efféle.

– De hisz Füles is itt van! – mondta diadallal Micimackó mikor végre feltűntek a fenyőfák közt. Ravaszul biccentett Malacka felé, Malacka is kacsintott, és arra gondoltak mind a ketten, micsoda remek meglepetést készítenek elő Füles számára.

– Sz... e... ervusz, Füles!

– Hasonlóképpen, Mackó, hasonlóképpen... Különös tekintettel a szerdai napra – mondta Füles borongós hangulatban.

De még mielőtt Micimackó megkérdezhetne volna, hogy mi köze ehhez a szerdai napnak, Róbert Gida mesélni kezdte Füles ellopott kuckójának szomorú történetét. És Micimackó és Malacka figyeltek, és egyre szélesebb és nagyobb karikára nyílt ki a szemük.

– Hol volt az a kuckó szerinted? – kérdezte óvatosan Micimackó.

- Itt, éppen irt – mondta Füles.
- Dorongokból készült?
- Abból.
- Hű – mondta Malacka egyszerűen.
- Mi az? – kérdezte Füles.
- Csak éppen mondtam, hogy hű, mert eszembe jutott – jegyezte meg Malacka szórakozottan, de kissé idegesen. És hogy ne legyen feltűnő az idegessége, a „zik-zik”-et dúdolta hozzá kétszer vagy háromszor, olyan „hát-most-aztán-mit-csi-ná-lunk” hangon.
- Biztos vagy benne, hogy igazi kuckó volt? – kérdezte Micimackó. – Úgy értem, biztos vagy benne, hogy itt állt az az igazi kuckó?
- Hát persze hogy biztos vagyok – mondta Füles, és magában még hozzátette: „Valami szürke pépet fújtak a fejükbe nekik.”
- No mi az, miről van szó, Micimackó? – kérdezte Róbert Gida.
- Hát – mondta Micimackó. A dolog úgy áll – mondta Micimackó.
- Nos, hogy ne sokat váltsuk a szót... ugyanis... – tette hozzá Micimackó, de valami azt súgta neki, hogy magyarázata nem az a kristálytisza és világos beszéd, amit a helyzet megkövetel. Így hát megint csak Malacka felé biccentett.
- Ugyanis – mondta Malacka gyorsan – sokkal melegebb lesz – tette hozzá némi megfontolás után.
- Mi lesz melegebb?
- A liget másik oldala, ahol a Füles kuckója áll.
- Az én kuckóm?! – mondta Füles. – Az én kuckóm itt állt ezen a helyen.
- Nem! – mondta Malacka most már nagyon határozottan. – A másik oldalon.
- De hát én csak tudom...
- Jöjj, és tekintsd meg magad! – mondta Malacka egyszerűen, és mutatta az utat.
- Nem lehet az, hogy két kuckó legyen... – mondta Füles. – És még hozzá ilyen közel egymáshoz.
- Megkerülték a liget sarkát, és íme ott állt a Füles kuckója, egyszerűen és nyugodtan, mint más rendes kuckó.
- Íme! – mondta Malacka.
- Ha belül is... – mondta Füles habozva.

Befordult a kuckóba – aztán megint kifordult.

– Csodálatos dolog ez – mondotta. – Ez az én kuckóm, de én oda építettem, ahol mutattam nektek. Úgy látszik, a szél idefújta. Átfújta a fák fölött, az erdő fölött, és lefújta ide a földre. Egész jó helyre. Bizonyos tekintetben még jobb hely ez, mint odaát.

– Sokkal jobb – mondta Micimackó és Malacka egyszerre. – Ugye jobb, Micimackó? Ugye jobb, Malacka?

– Többet ésszel, mint erővel – mondta büszkén Füles. – Ide süssetek! Így kell egy szép kuckót felépíteni!

Ebben maradtak, és Róbert Gida hazament ebédelni barátaival, Micimackóval és Malackával, és útközben barátai bizalmasan elmondták neki, minő szörnyű félreértés áldozatai lettek ők ketten. Ezen mindhárman jót nevettek, utána együtt elénekelték a Havazásról szóló Szabadtéri Éneket. Malacka persze kontrázott.

„Könnyűnek látszik – gondolta magában Malacka –, de nem is olyan könnyű. Nem mindenki csinálná utánam.”

Második fejezet

amelyben Tigris megjelenik a kertben, és reggelizni szeretne

Micimackó felriadt az éj sötétjében, és fülelni kezdett. Aztán kiugrott az ágyból, meggyújtotta a gyertyát. Átevickélt a szobán, hogy megnézzze, nem a méztartó almáriumban kotorásznak-e véletlenül. De mert nem látott senkit, visszatalpalt, elfújta a gyertyát, és lefeküdt.

Akkor megint hallotta a motoszkálást.

– Te vagy az, Malacka? – kérdezte.

De nem ő volt.

– Lépj be, Róbert Gida – mondta.

De Róbert Gida nem lépett be.

Ezzel szemben tovább zörgött és mocorgott valami.

– Bu... u... u... bru... u... – mondta ez az Akárkicsoda, aki volt, és Micimackó úgy érezte, hogy ezek után mégis ébren van.

„De mi lehet az? – gondolta. – Ismerem az Erdő különféle zörejeit, egyik se az. Ez nem morgás, nem ugatás, nem sipítás – és nem is olyanféle zaj, mint mikor Valaki elszánja magát, hogy most verset fog költeni. Ezt a zörejt egy Ismeretlen Állat okozza. Felkelek, és szépen megkérem az illetőt, hogy hagyja abba.”

Kikelt az ágyból, és kinyitotta az ajtót.

– Szervusz! – mondta Micimackó, arra az esetre, hogy valaki majd csak meghallja.

– Jó napot! – mondta az Akárkicsoda, nem egészen korszerűen.

– Aha – mondta Micimackó – hát, akkor szervusz!

– Hát akkor – mondta az Ismeretlen Állat, és azon tűnődött, meddig tart még ez a kölcsönös köszönetés.

Micimackó már azon volt, hogy negyedszer is köszönjön, de akkor eszébe jutott, hogy azt már mégse. Így hát ehelyett azt mondta:

– Ki az?

– Én – mondta egy hang.

– Aha, értem – mondta Micimackó, mint aki csakugyan érti. – Na jó, hol vagy?

Az Akárkicsoda közelebb jött, és a gyertyafényben megnézték egymást.

– Micimackó vagyok – mondta Micimackó.

– Tigris vagyok – mondta Tigris.

– Aha – mondta Micimackó, mert effélét még soha nem látott életében. – Tud rólad Róbert Gida?

– Természetesen – mondta Tigris.

– Akkor jó – mondta Micimackó. – Csak azt akartam mondani, hogy éjszaka van, és ez az idő nagyon is alkalmas rá, hogy az ember aludjék. Reggelre kelve majd reggelizni fogunk, egy kis mézet fogunk reggelizni. A Tigrisek, remélem, szeretik a mézet.

– Mindent szeretnek a Tigrisek – mondta a Tigris lovagiasan.

– Hát ha a Tigrisek azonkívül szeretnek szőnyegen aludni, a magam részéről bebújok az ágyamba – mondta Micimackó. – Majd reggel aztán mindenfélét lehet csinálni.

Ezzel visszabújt az ágyába, és menten el is aludt.

Reggel, ahogy felébredt, az első dolog, amit meglátott, a Tigris volt. Ott ült a tükör előtt, és nézte magát.

– Jó reggelt! – mondta Micimackó.

– Jó reggelt! – mondta Tigris. – Találtam itt a szobában egy másik Tigrist. Pedig azt hittem, hogy csak egyedül vagyok.

Micimackó kiugrott az ágyból, és magyarázni kezdte, hogy tulajdonképpen mit kell érteni egy tükör alatt, illetve benne a tükörben. A legérdekesebb résznél tartott, amikor Tigris megszólalt.

– Bocsáss meg, egy pillanatra – mondta –, de úgy látom, valami felmászott az asztalodra. – Ugyanekkor a Tigris hangos kurrogással és morgással rávetette magát az abrosz lecsüngő végére. Lerántotta, a földön hempergett vele, többször körülcsavarta magán, aztán vad tusakodás után kidugta belőle a fejét, és csak ennyit kérdezett értetlenül:

– Nyertem?

– Ez az én abroszom – mondta Micimackó, igyekezően kigabalyítani Tigrist az abroszból.

– Nem tudom, hogy hívják – mondta Tigris.

– Ez arra való, hogy az asztalra tegyék, és rárakjanak mindenfélét – mondta Micimackó.

– Akkor miért akart megharapni, mikor elfordultam? – kérdezte Tigris.

– Nem hinném, hogy meg akart harapni.

– Csak szeretett volna – mondta Tigris –, de én fürgébb voltam.

Micimackó visszatette az abroszt az asztalra. Jókora mézescsuprot tett rá, és leültek reggelizni. Alighogy leültek, Tigris teljes pofára való mézet hörpintett fel... aztán hátrahajtott fejével darabig a mennyezetet nézte, közben jobbra-balra lefetyelt a nyelvével jó hangosan, a fogát is csattogtatta, mindez nagy lármával történt. Végre megszólalt, igen határozott hangon.

– A Tigrisek nem szeretik a mézet – mondta.

– Csodálom – mondta Micimackó, igyekezően, hogy a hangjából sajnálkozást lehessen kiolvasni. – Azt mondtad, a Tigrisek mindent szeretnek.

– Kivéve a mézet – mondta Tigris.

Micimackónak titokban tetszett a dolog, megreggelizett, és közben megnyugtatta Tigrist, hogy majd átmennek Malackához, akitől kapnak finom kukoricát.

– Köszönöm, Micimackó – mondta Tigris hálásan –, a Tigrisek ugyanis legjobban a kukoricát szeretik.

Így hát reggeli után átmentek Malackához. Útközben Micimackó elmagyarázta, hogy Malacka aránylag kicsike állat, nem is szereti az olyan vad ugrásokat, és arra kérte Tigrist, ezeket a Nagy Ugrásokat mellőzze eleinte. Tigris, aki útközben a fák dereka mögé bújt, s onnan hirtelen nagyokat ugrott, rávetve magát Micimackó árnyékára, mikor az nem figyelt oda – egyszóval Tigris megnyugtatta Micimackót, hogy a Tigrisek csak reggeli előtt szoktak ilyen nagyokat ugrani, és hogy kellő mennyiségű kukorica élvezete teljesen nyugodttá és átszellemülten finommá varázsolja őket. Így elérték Malacka kuckóját, és bekopogtak.

– Szervusz, Malacka! – mondta Micimackó. – Látod, ez itt Tigris.

– Ú... ú... úgy – mondta Malacka óvatosan, és átment a szoba túlsó felébe. – Én eddig azt hittem, hogy a Tigrisek valamivel kisebbek.

A nagyobbacska már nem olyan kicsik – mondta Tigris.

– És nagyon szeretik a kukoricát – mondta Micimackó pártolóan.
– Ezért jöttünk. Szegény Tigris még nem reggelizett.

Malacka rögtön odatolta a kukoricával megrakott tálat Tigris elé, és udvariasan azt mondta:

– Szolgáld ki magad, Tigris! – Aztán Micimackó közelében helyezkedett el, amitől rögtön bátrabb és elfogulatlanabb lett.

– Úgy, úgy, szóval te vagy a Tigris – mondta könnyedén és előkelően, de Tigris nem felelt, mert a pofája tele volt kukoricával.

Hosszú rágás és csámcsogás után váratlanul megszólalt:

– E... be... ne... kő...

S mikor Malacka és Micimackó megkérdezték, mit mondott, csak azt felelte:

– Heő... fu (talán kínaiul beszélt) – s egy pillanatra kiment a szobából. Mikor visszajött, igen határozottan kijelentette:

– A Tigrisek nem szeretik a kukoricát.

– De mikor azt mondtad, hogy a Tigrisek mindent szeretnek, kivéve a mézet – mondta Micimackó.

– Kivéve a mézet és a kukoricát – mondta Tigris határozottan. Ezt hallva Micimackó megjegyezte, hogy hm, hm!

Malacka pedig, aki tulajdonképpen örült a dolgok ilyen fordulatainak, megkérdezte:

– No és a bogáncsot?

– Bogáncs? – mondta Tigris örömmel. – Leginkább a bogáncsot szeretik.

– Akkor keressük fel Fülest – ajánlotta Malacka.

És így hárman elindultak. Mentek, mentek, míg el nem érték a liget szélét, ahol Fülel lakott.

– Szervusz, Fülel! – mondta Micimackó. – Biztosan nagyon fogsz örülni – tette hozzá bizonytalanul. – Bemutatjuk neked Tigrist.

– Kicsodát? – mondta Fülel, és nem is örült.

– Ezt itten – mondta Malacka és Micimackó egyszerre. Tigris egy szót se szólt, csak nagyon kedvesen mosolygott. Legalább ő úgy hitte.

Fülel lassan megkerülte Tigrist, aztán megfordult, és még egyszer megkérdezte:

– Mit mondtatok, hogy mi ez?

– Tigris.

- Vagy úgy – mondta Füles.
- Éppen most érkezett – magyarázta Malacka.
- Értem – mondta Füles.

Sokáig gondolkodott, aztán így szólt:

- És mikor megy el?

Micimackó elmagyarázta, hogy Tigris jó barátja Róbert Gidának, hogy eljött az erdőbe, itt akar maradni. Malacka elmagyarázta Tigrisnek, hogy ne törődjék Füles barátságtalan viselkedésével, mert mindig ilyen „érzelmes”, mire Füles biztosította Malackát, hogy ellenkezőleg, ma reggel neki különösen jó kedve volt. Végre Tigris az egész társaságot értesítette, hogy nagyon érdekes, amit beszélnek, de viszont ő még nem reggelizett.

– Na igen – mondta Micimackó –, tudod, a tigrisek nagyon szeretik a bogáncsot, azért jöttünk hozzád, Füles.

- Szót sem érdemel, Micimackó.

– Nem azért mondom – tette hozzá Micimackó bűnbánóan – különben is nagyon akartalak már látni...

– Tudom, tudom. De ami a... izé... kedves barátotokat illeti... hát ő persze reggelizni szeretne. Hogy is mondtátok, hogy hívják?

- Tigris.
- Hát errefelé jöjj, Tigris!

Füles egy bogáncsoktól viruló ösvényre vezette Tigris, és kinyújtotta a patáját.

– Ezt az ösvényt a születésnapomra tartogattam – mondta –, de hát, istenem, mi az, hogy születésnap, nem igaz? Ó, nem tesz semmit. Egy ilyen születésnap jön és megy, mint a többi nap. Szót sem érdemel. Parancsolj, szolgálj ki magad, Tigris.

Tigris megköszönte, és egy kicsit aggodalmasan nézett Micimackóra.

- Ez igazi bogáncs? – suttogta.
- Igazi.
- Amit úgy szeretnek a Tigrisek?
- Az bizony!

– Látom – mondta Tigris udvariasan. Beleharapott vitézül a bogáncsba, és rögtön csuklani kezdett.

- Hu! – mondta Tigris.

Leült, és mindkét mancsával belenyúlt a szájába.

– No mi az? – kérdezte Micimackó.
– Fovvó... – dadogta Tigris.
Nem értették, hogy forrót akar mondani.
– A barátotok – jegyezte meg Füles – talán darazsat kapott be.
De Micimackó barátja csak a fejét rázta, töviseket szedegetett ki a szájából, és kijelentette, hogy a Tigrisek nem szeretik a bogáncsot.
– Pedig nagyon jó bogáncs – mondta Füles.
– De hiszen azt mondtad – jegyezte meg Micimackó –, hogy a mézen és a kukoricán kívül mindent szeretnek.
– És a bogáncson kívül – mondta Tigris, miközben körben szaladgált, és a nyelvét lógatta.
Micimackó bánatosan tűnődött.
– Mit tegyünk? – kérdezte Malacka.
Rögtön eszébe is jutott a válasz. Meg kell kérdezni Róbert Gidát.
– Kangáéknál van – mondta Füles. Aztán odalépett Micimackóhoz, és a fülébe súgta:
– Nem volnál szíves megkérni a barátodat, hogy ezeket az izé... ezeket a gyakorlatokat ne itt hajtsa végre? Éppen én is reggelizni akartam, és nem ragaszkodom hozzá, hogy az asztalomon akkorákat ugráljanak. Nem nagy eset, furcsa is, hogy megemlítem, de mindenkinek megvan a maga bogara.
Micimackó komoran bólintott, és odaszólt Tigrisnek:
– Tarts velünk, Tigris, elmegyünk Kangához. Nála biztosan remek reggelit kapsz.
Tigris befejezte az utolsó kört, és csatlakozott hozzájuk.
– Forró volt – magyarázta barátságosan mosolyogva. – Mehetünk! – kiáltott, és vadul előreiramodott.
Malacka és Micimackó lassan követték. Malacka gondolataiba volt elmerülve, ezért nem szólt egy szót se. Micimackó se szólt, mert ő viszont egy költeményen törte a fejét. S már el is kezdte:

*Mit tehetünk veled, te kis tigrismacska?
Ha nem eszöl, sose leszöl nagyobbacska.
Nem kell néked lépes, se bogáncs, se túske.
Túlságosan szerény vagy, vagy túlságosan büszke.
Minden Jó Falat, mit szívesen nyelünk.
Mi lesz veled, Tigris, ó jaj, s mi lesz velünk?*

Malacka türelmesen végighallgatta, aztán csak ennyit jegyzett meg:

- Tényleg elég nagy ez a Tigris.
- No nem olyan nagyon.
- Legalábbis úgy hat, mintha nagy volna.

Közben Tigris nagyokat ugrott hol jobbra, hol balra, folyton ki-be fordulva, hogy betartja-e az irányt. Végre meglátták Kanga házát. Csakugyan ott volt Róbert Gida. Tigris egyenesen hozzá futott.

– Te vagy az, Tigris? – kérdezte Róbert Gida. – Tudtam, hogy megérkeztél.

– Ó, olyan érdekes az Erdő! – rajongott Tigris. – És mi minden van benne! Találtam már Mackót meg Malackát meg Fülest, de sajnos még nem reggeliztem.

Addigra Malacka és Mackó is odaérkeztek, és elmesélték, mi történt.

– Nem tudod véletlenül, mit eszik a Tigris? – kérdezte Micimackó. Róbert Gida gondolkodott.

– Tudtam, de elfelejtettem – mondta végre Tigris nagy bánatára, aki mohón figyelt. – Azt hittem, Tigris tudja.

– Tudom is – mondta Tigris gyorsan. – Mindent a világon, kivéve mézet és kukoricát és izé... mi is volt az a forró dolog, amit etettetek velem?

- Bogáncs.
- Igen, és kivéve bogáncsot.
- Nagyon helyes. Majd Kanga ad neked jó kis reggelit.

Bementek Kanga házába, és Zsebibaba örömmel felkiáltott:

– Jé, Micimackó! – és – Jé, Malacka! – Aztán kétszer is mondta: – Nini, Tigris! – Csak mert most látta először. Elmondták Kangának, mi járatban vannak. Kanga nagyon kedvesen azt mondta:

– Nézz körül, Tigris fiam, az almáriumban, és válaszd ki magadnak, ami jólesik! – Mert Kanga rögtön tudta, hogy Tigrissel éppolyan kedvesen kell beszélni, mint Zsebibabával, akármilyen nagy növésű is Tigris.

– Segíthetek? – mondta Micimackó előzékenyen, mert olyan tizenegyóraizhatnékja támadt. Találtak egy üveg kondenzált tejet, de valami azt súgta, hogy a tigrisek nem szeretik a kondenzált tejet.

És hiába szaglászott Tigris, hiába dugta bele az orrát, a különféle edényekbe, egyre csak olyan ételeket talált, amiket a tigrisek nem szeretnek. És mikor mindent végigszaglászott az almáriumban, Kangához fordult, és azt mondta:

– Na most mi lesz?

De közben Kanga és Róbert Gida és Malacka és Mackó körülülték Zsebibabát, aki éppen a mindennapi erősítő csukamájolajat szedte be. Zsebibaba nyafogott.

– Muszá...á...j? – kérdezte, és Kanga azt felelte:

– Zsebibaba, drágám, emlékezz rá, mit ígértél.

– Mit ígért? – suttogta Tigris Malackának. – És mi ez?

– Erősítő orvosság – mondta Malacka. – De utálja szegény.

Tigris közelebb jött, könnyedén odatámaszkodott Zsebibaba karosszékének a támlájára. Aztán hirtelen kilökte a nyelvét a szájából, ho...o...oip! – mondta –, és nagyot nyelt. Kanga meglepetve félreugrott, de közben elkapta a kanál nyelét, s a nyelénél fogva kirántotta a kanalat Tigris torkából. A kanál megvolt, de a csukamájolaj hiányzott belőle.

– No de Tigriském! – mondta Kanga szemrehányóan.

– Lenyelte az orvosságot, lenyelte az orvosságot! – énekelte Zsebibaba boldogan. Meg volt győződve róla, hogy ez valami remek tréfa.

Tigris pedig felbámult a mennyezetre, behunyta a szemét, és a nyelve úgy forgott a szájában, mint egy cséphadaró. Még az ajkát is megnyalta. Aztán mennyei mosoly ömlött el az ábrázatán.

– Ez az, amit a tigrisek szeretnek – mondta.

Így magyarázható, hogy ettől fogva főként Kanga háza körül tartózkodott, és csukamájolajat evett reggelire, ebédre és vacsorára. Néha pedig, ha Kanga azt gondolta, hogy egy kis erősítőre van szüksége, egy evőkanál húskivonatot se sajnált tőle étkezés után vagy előtt egy fél órával.

– Csak attól tartok – mondta Malacka Micimackónak –, hogy már nagyon is megerősödött.

Harmadik fejezet

amelyben Felderítő Expedíciót szerveznek, és Malacka csaknem megint találkozik az Elefánttal

Egy napon Micimackó a kuckójában üldögélt. A mézescsupokat számolta sorjában, amikor kopogtak az ajtaján.

– Tizennégy! – kiáltotta Micimackó. Azután mormogva hozzátette: – Szabad! Tizennégy vagy tizenöt? Borzasztó. Most összezavartam.

– Szervusz, Mackó! – mondta Nyuszi.

– Szervusz, Nyuszi! Ugye, tizennégy volt?

– Micsoda?

– A mézescsupor, amit összeszámoltam.

– Biztosan tizennégy volt.

– Biztosan?

– Nem biztosan. Mit törődsz vele?

– Szeretném tudni – mondta Micimackó szerényen. – Mégis jobb, ha az ember elmondhatja magában: tizennégy csupor mézem van. Vagy tizenöt esetleg. Ez olyan megnyugtató.

– Mondjuk, hogy tizenhat. Mindegy. Mondd csak, izé... azért jöttem, nem láttad valahol a Kist?

– Ritkán látom mostanában – mondta Micimackó. Csekély tűnődés után hozzátette: – Ki az a Kis?

– Egyike a rokonságomnak – mondta Nyuszi könnyedén.

Ez nem sokat jelentett, mert hiszen Nyuszinak annyi rokona és üzletfele volt, s annyira különböztek nagyságban és fajtában és jelentőségben, hogy maga se nagyon tudhatta, hol keresse azt a bizonyos Kist – a tölgy tetején vagy egy vadvirág kelyhében?

– Ma még senkit se láttam – mondta Micimackó. – Kist se láttam. Kellene valamire az illető?

– Nekem nem – mondta Nyuszi. – De sohase árt tudni, merre ténfereg az ember rokonsága. Akár szükség van rá, akár nincs.

– Értem – mondta Micimackó. – No és izé... talán eltévedt?

– Azt kell hinnem. Az utolsó időben senki se látta őt. Egyébként – tette hozzá jelentősen – megígértem Róbert Gidának, hogy expedíciót szervezek a felderítésére.

Micimackó titokban búcsút mondott a tizennégy mézescsupornak, abban a reményben, hogy talán mégis tizenöt volt. Aztán együtt kiballagtak az Erdőbe.

– Mostan – mondta Nyuszi – ez egy Felderítő Expedíció. És én szerveztem.

– Micsináltál?

– Szerveztem. Ez azt jelenti, hogy... más szóval kutatást jelent, amikor az ember mindenhová néz, nemcsak egy helyre. Azért arra kérlek, Micimackó, előbb kutasd át a Hét Fenyőfák vidékét, aztán indulj el Bagoly házának irányába, és ott keress engem. Érted?

– Nem – mondta Micimackó.

– Akkor én foglak téged keresni Bagoly házában egy órán belül.

– Mondjad csak, Malacka is szervezve van?

– Mindnyájan – mondta Nyuszi, és elment.

Alighogy Nyuszi eltűnt, Micimackónak eszébe jutott, hogy elfelejtette megkérdezni, ki légyen az a Kis. Hogy a rokonságnak és üzletfeleknek abba a csoportjába tartozik-e, amelyik ráröpül az ember orrára, vagy abba, amelyik a földön csúszik. Azért hát tekintettel arra, hogy már későcske volt, elhatározta, hogy felkeresi Malackát, és megkérdi tőle, mi az, amit ők együtt kutatnak, illetve kutattak, mielőtt ő személyesen kutatni kezdene.

– Márpedig Malackát nem találom meg a Hét Fenyőfák vidékén – tette hozzá –, mert ő egy bizonyos határozott helyre van szervezve. Azért hát elmegyek arra a határozott helyre. Csak tudnám, merre van. – És az egész dolgot sorban kidolgozta a fejében, következő sorrendben:

A DOLGOK UTÁN VALÓ KUTATÁS SZABÁLYOS RENDJE:

1. Határozott Hely. (Megkeresni Malackát.)
2. Malacka. (Megtudni tőle, ki az a Kis.)
3. Kis. (Ezt kell megtudni.)
4. Nyuszi. (Meg kell mondani neki, hogy megtaláltam Kist.)
5. Megint Kis. (Meg kell mondani neki, hogy megtaláltam Nyuszit.)

„Na, elég dolgom lesz ma” – mondta magában Micimackó, amint lassan talpalt Malacka felé.

A következő pillanatban kiderült, hogy ez a nap csakugyan elég nehéznek, sőt keservesnek ígérkezik. Sőt bizonytalanná is válik bizonyos értelemben. Micimackónak feltűnt, hogy úgy látszik, valami nem tűnt fel neki eléggé menés közben, hogy ugyanis az Erdő talajának egy részét tévedésből kifelejtették az erdőből – ennek következtében éppen csak annyi ideje maradt, hogy megállapítsa: „Úgy látszik, repülök. Ahogy a Baglyok szoktak. Csak én nem huhogok közben. De azért érdekel, mi lesz ennek a vége, és hol állok meg.” – Ekkor megállt.

Bumm! – így állt meg.

– Puff! – kiáltott valaki.

„Ez furcsa – gondolta Micimackó. – Úgy látszik, azt mondtam: puff! De ez nem huhogás.”

– Segítség! – sipított egy magas, vékony hang.

„Ez megint én lehettem csak – gondolta Micimackó. – Úgy látszik, baleset áldozata vagyok, beléestem egy mély kútba. Ettől a hangom ilyen magas és vékony lett. Talán belső sérülés ért. Kellemetlen.”

– Segítség, segítség!

„Tessék. Kiabálok, anélkül, hogy akarnám. Nagyon súlyos lehet a baleset.” – Aztán arra gondolt, hogy ezzel szemben olyankor, mikor tényleg beszélni akar, talán nem sikerül, ezért hát hangosan így szólt:

– Micimackót súlyos baleset érte.

– Micimackó! – mondta a vékony és kétségbeesett hang.

– Ez Malacka! – állapította meg Micimackó örömmel. – Hol vagy, Malacka?

– Alul – mondta Malacka, olyan alul került hangon.

– De mi alatt?

– Alattad – nyögött Malacka.

– Állj fel.

– Ó! – mondta Micimackó, és gyorsan felállt. – Rád estem, Malacka.

– Rám estél, bizony.

– Nem akartam, Malacka! – mondta Micimackó sajnálkozva.

– Én se akartam alul kerülni – mondta Malacka tompán és bánatosan. – De már jól vagyok, Micimackó, és örülök, hogy te voltál az.

– Mi történt? – kérdezte Micimackó. – Hol vagyunk?

– Azt hiszem, valami veremfélébe kerültünk. Sétáltam, kerestem valakit, aztán egyszerre nem is voltam, aztán körülnéztem, hogy vagyok-e még, és hogy hol vagyok, egyszerre csak rám esik valami. Hát ez voltál te.

– Úgy látszik – mondta Micimackó, mert nagyon megtetszett neki ez a szó.

– Igen – mondta Malacka. Aztán idegesen és halkabban hozzátette: – Te, csak nem kerültünk kelepcebe?

Micimackó erre nem gondolt, de most világosság gyúlt az agyában. Mert eszibe jutott, hogy Malackával együtt ők maguk ástak egyszer kelepccét Elefánt részére. Rögtön megértette, mi történt. Most biztosan az Elefánt csinált kelepccét Mackók és Malackák részére, és ők beleestek. Hát erről van szó.

– És mi lesz, ha jön az Elefánt? – kérdezte Malacka reszketve, mikor Micimackó elmondta neki rémes gyanúját.

– Téged talán nem vesz észre – bátorította őt Micimackó. – Hiszen te olyan kicsike vagy.

– De téged észrevesz, Micimackó.

– Észre fog venni engem, de én is észre fogom venni őt – mondta Micimackó, átvizsgálva elméjében az esetet. – Észre fogjuk venni mindketten, mert ezt fogja mondani már messziről: hu-u-hu!

Malacka összerázkódott a félelmes hangra, ahogy utánozta, és a fülei is viszkettek.

– És... és... te mit fogsz akkor mondani?

Micimackó igyekezett eltalálni, hogy ő akkor mit fog mondani, de minél inkább gondolkodott, annál valószínűtlenebbnek találta, hogy egy ilyen „hu-u-hu!”-ra az ember értelmes választ adjon. Különösen ha Elefánt mondja az ilyesmit, ahogy Elefántok szokták mondani.

– Semmit se fogok mondani – jelentette ki végre. – Csak úgy dúdolni fogok magam elé, mintha várnék valakit. Nem őt.

– De hátha akkor megint azt fogja mondani, „hu-u-hu!” – vetette fel Malacka a lehetőséget aggodalmasan.

– Fogja bizony!

Malacka fülei olyan hevesen viszkettek az elképzelésre, hogy kénytelen volt a kelepce oldalához dörgölni a füleit.

– Megint fogja mondani – jegyezte meg –, és én akkor tovább dúdlok majd. Ez zavarba fogja hozni. Mert ha valaki kétszer mondja, „hu-u-hu!”, és a másik csak dúdol, akkor az illető alaposan meg fogja gondolni, mielőtt harmadszor is „hu-u-hu”-t mond.

– Miért?

– Nem tudom – mondta Micimackó őszintén. – Tudtam, de elfelejtettem.

– Mit?

Micimackó tudta is előbb, de igen Csekélyértelmű Medvebocs lévén, nem tudta magát kifejezni.

– Nem megy – vallotta be végre.

– Harmadszor már nem tud „hu-u-hu”-t mondani? – kérdezte Malacka reménykedve.

Micimackó elragadtatva nézett Malackára, és kijelentette, hogy ő is erre gondolt. Végre is az ember nem mondhat „hu-u-hu”-t a végtelenségig.

– De hátha valami mást mond?

– Ez az. Valószínűleg ezt fogja mondani: „Hát ez meg mi?” Mire én azt fogom mondani – ide hallgass, Malacka, remek ötletem van, ezt fogom mondani: „Ez, kérem, egy kelepce, amit én Elefántok részére ástam, és most arra várok, hogy az Elefánt beleessen.” És azzal nyugodtan tovább dúdlok. Ettől meg fog ijedni.

– Micimackó! – kiáltotta Malacka, és most ő álmélkodott a barátja lángeszén. – Micimackó, megmentetted az életünket!

– Ugye? – mondta Micimackó szerényen. De nem volt egész biztos a dolgában.

Malacka ellenben teljesen megnyugodott. Élénken elképzelte, hogy beszélgetnek egymással Micimackó és Elefánt, s már egy kicsit irigykedett is, és arra gondolt, hogy Malacka is beszélgethetne ilyenformán az Elefánttal, ilyen nagystílusú és előkelően; ez nem tetszett neki, bár nagyon szerette Micimackót. De azt mindenki elismeri, hogy neki tulajdonképpen több esze van, mint Micimackónak, és a társalgás tulajdonképpen értelmesebb volna, ha ő társalogna Elefánttal. Este aztán elmesélhetné, hogy társalgott ő az Elefánttal, bátran és hanyagul, tekintettel arra, hogy Elefánt akkor

már nem volna ott. Olyan egyszerűnek látszott a dolog. Már tudta is, mit beszélnek.

ELEFÁNT (*hörögve*): Hu-u-hu!

MALACKA (*könnyedén*): Tralala, tralala.

ELEFÁNT (*csodálkozik, de már nem bízik magában olyan nagyon*): Hu-u-hu!

MALACKA (*még fölényesebben*): Tralala, tralala.

ELEFÁNT (*megint rákezd a hu-u-hura, de nem tudja folytatni, és ezért úgy tesz, mintha csak köhögni akart volna*): Ehe... Khöhő. Hát ez meg mi?

MALACKA (*egész természetes hangon*): Ez? Ez egy kelepce, amit én csináltam, és most arra várok, hogy egy Elefánt beleessen.

ELEFÁNT (*nagyon kellemetlenül érintve*): Ú-úgy. (*Idegesen.*) Érdekes, én azt gondoltam, hogy ezt a kelepcecét én csináltam, oly célból, hogy a Malackák beleessenek.

MALACKA (*könnyedén legyintve*): Ugyan!

ELEFÁNT (*elpirul*): No igen. (*Bocsánatkérő hangon.*) Izé... bizonyára eltévesztettem az utat.

MALACKA: Magam is azt hiszem. (*Udvariasan.*) Igazán sajnálom. (*Tovább dúdol.*)

ELEFÁNT (*zavartan*): Hm, hm. Akkor hát – a legjobb volna, ha visszafordulnék.

MALACKA (*előkelően*): Azt hiszi? Ön legjobban tudja. De kérem, ha találkozik Róbert Gidával, mondja meg neki, hogy szeretnék beszélni vele.

ELEFÁNT (*gyorsan és mohón*): Hogyne, hogyne, bizonyára. (*Gyorsan eliszkol.*)

MICIMACKÓ (*ki eddig nem szólt, de mégis illik őt is mint értelmi szerzőt belevenni a társalgásba*): Ó, Malacka, milyen bátor és okos vagy te!

MALACKA (*szerényen*): Ugyan, Micimackó, szót sem érdemel. (*Megvárják Róbert Gidát, és Micimackó, folyton Malackát dicsérve közben, elmondja az egész történetet.*)

Míg Malacka ezt a szép álmot álmodta végig, és Micimackó azon tűnődött, hogy tizennégy vagy tizenöt-e a csuprok száma, az Erdőn zengett a halali, mert mindenki részt vett a Kis felkutatására indított Expedícióban. Kis valódi neve Darázs volt, de mától fogva mindenki

csak Kisnek hívta, aránylag csekély terjedelmére való tekintettel. Különben ritkán került szóba, ha mégis, rendszeren azt felelték rá: „Hja persze, az a kis Darázs!” Egyszer azt mondják, találkozott Róbert Gidával, de csak pillanatra, ugyanis a reketyebokrot repülte körül – csak úgy repülési gyakorlatból, nem volt különösebb dolga –, de a másik oldalon nem repült vissza, ahogy várni lehetett volna, és így azóta senki se látta többé.

– Lehet, hogy hazament – jegyezte meg akkor Róbert Gida Nyuszinak.

– Nem mondta: „Alászolgája, nagyon kellemes társalgás volt” vagy effélét? – kérdezte Nyuszi.

– Ha jól emlékszem, csak annyit mondott: „Hogy vagy?” – jegyezte meg Róbert Gida könnyedén.

– Úgy! – mondta Nyuszi. Aztán hozzátette: – Levelet se írt másnap, melyben kifejtette, milyen kellemesen érezte magát, és hogy sajnálja, amiért olyan hirtelen el kellett mennie?

Róbert Gida szerint ez nem történt meg, nem emlékszik rá.

– Úgy! – ismételte Nyuszi, és jelentősen bólintott. – Hát ez komoly dolog. Úgy látszik, eltűnt. Azonnal hozzá kell fognunk a Felderítő Expedícióhoz.

De Róbert Gida másra gondolt, és azt kérdezte: – Hol van Mackó? – de közben már Nyuszi elugrált. Róbert Gida pedig hazament, és elképzelte, hogy Micimackó reggel hétkor elment sétálni az Erdőbe, felmászott egy fára, azután megint lemászott. De mi történt aztán? Ezt már nem tudta elképzelni Róbert Gida, azért hát újra eljött, végigsétált az Erdőn, hogy megtudja.

Mikor a kelepchéhez ért és lekukucskált, azt kellett látnia, hogy Micimackó és Malacka lent fekszenek a kelepce fenekén, és mindketten hortyognak.

– Hu-u-hu! – mondta Róbert Gida hangosan és hirtelen.

Malacka nagyot ugrott meglepetésében és aggodalmában, de Micimackó tovább aludt.

„Az Elefánt! – gondolta Malacka idegesen. – No most!” – Egy kicsit megköszöri a torkát, hogy jól menjen a dúdolás. Aztán dúdolni kezdett egész vidáman. Azt mondta: – Tralala-tralala! – mintha éppen most jutott volna eszébe. De közben nem nézett föl, behúzta a fejét, mert megeshetik, hogy amennyiben egy ember

fölfelé pislog, és meglát egy Nagyon Vad és Tüzes Elefántot, amint éppen lefelé kukucskál – megeshetik, hogy ilyenkor az ember elfelejti, hogy mit akart előbb mondani.

Róbert Gida pedig a Malacka hangján kezdett énekelni egy ilyen dúdoló szöveget: – Pam, pam, tramtadaram.

„Ez nem jó – gondolta Malacka aggodalmasan. – Azt kellett volna mondania még egyszer: Hu-u-hu! Legjobb lesz, ha eszébe juttatom.” Így hát vadul előmondta Elefántnak: – Hu-u-hu!

– Hogy kerültél ide, Malacka? – kérdezte Róbert Gida a tulajdon hangján.

„Ez borzasztó – gondolta Malacka. – Először a Malacka hangján beszélt, és most a Róbert Gida hangján. Úgy látszik, ki akar hozni a sodromból. Borzasztó ravasz Elefánt.” – S mivel most csakugyan kijött a sodrából, nagyon gyorsan és sipító hangon hadarni kezdte:

– Ez egy Micimackó számára készült kelepce, és én arra várok, hogy beleessen, hu-u-hu, erről van szó, és ezért megismétlem, hogy hu-u-hu!

– Micsoda? – csodálkozott Róbert Gida.

– Ez egy hu-u-hu kelepce! – kiáltott Malacka teljesen összezavarodva. – Éppen most ástam ki, és most várom a hu-u-hu-t, hogy jöjjön már, és essen ki belőle...

Nem lehet tudni, meddig folytatta volna Malacka ezt a bolond beszédet, mert Micimackó fölébredt, és határozottan és boldogan így szólt: mégis tizenöt. De rögtön meg is fordult, mert nagyon viszkedett a háta, pont a közepén. És ahogy megfordult, meglátta Róbert Gidát.

– Hopp! – kiáltott örömmel.

– Szervusz, Micimackó! – mondta Róbert Gida.

Malacka most már felpillantott. Aztán gyorsan elfordult megint. És olyan ostobának és szerencsétlennek érezte magát, hogy már el is határozta, hogy kivándorol, és hajósinasnak megy egy vitorlás hajóra, amikor hirtelen megpillantott valamit.

– Micimackó! – kiáltotta. – Valami van a hátadon.

– Mindjárt gondoltam – mondta Micimackó.

– Hiszen ez Kis! – mondta Malacka.

– Úgy? Hát itt bujkált?

– Róbert Gida, megtaláltam Kist! – ujjongott Malacka.

– Bravó, Malacka! – bólintott elismerően Róbert Gida.

Ezekre a bátorító szavakra Malacka megint boldog volt, s már le is tett a tervéről, hogy elmegy hajósinasnak. És mikor Róbert Gida kihúzta őket a veremből, mindhárman nagyon boldogok voltak.

Két nappal később Nyuszi találkozott az Erdőben Fülelssel.

– Szervusz, Fülel! – kiáltott. – Mit keressz?

– Természetesen Kist keresem – mondta Fülel. – Lehetne annyi eszed, hogy tudhatnád.

– Hát még nem mondtam neked? – mondta Nyuszi. – Két nappal ezelőtt megtalálták Kist.

Pillanatnyi szünet állott be.

– Hahaha! – nevetett keserűen Fülel – Hahaha! Vigasság és hejehuja és dínomdánom. Szót sem érdemel. Biztosan elfelejtették, hogy engem erről értesíteni kellett volna. Nem tesz semmit. Így is jó. Nagyon örülök. Nem is történhetett másképpen.

Negyedik fejezet

amelyből kiderül, hogy a Tigrisek nem tudnak fára mászni

Egy napon Micimackó éppen gondolkodott, és arra gondolt, hogy elmegy és felkeresi Fülest, mert tegnap óta nem látta. Ahogy a fenyéren ballag és dúdol magában, egyszerre csak eszébe jutott, hogy Bagolyt meg tegnapelőtt óta nem látta, így hát illőbb, ha előbb a Pagony felé fordítja útját, és felkeresi Bagolyt, ha otthon tartózkodik.

Hát amint így dudorászva ballag, leér a folyó partjára, oda, ahol az átjárókövek vannak kirakva. Ahogy rálép a harmadik kőre, tűnődni kezd, mi van Kangával és Zsebibabával és Tigrissel, mert ezek együtt laktak az Erdő másik részében. Azt gondolta: „Régen nem láttam Zsebibabát, és ha ma se látogatom meg, holnapra még régebben nem láttam lesz.” Ezek után leült a folyó közepén, a harmadik kőre, és verset költött, azon tűnődve közben, ez milyen furcsán megy, magától szinte:

*Oly boldog volnék, mint az élet,
amikor jó a kedve,
miként Kanga s mint Zsebibaba
s most én, a Medve.
Feltéve, hogy bőrömbe férek,
vagyis hogy nem leszek kövérebb,
(s ugyan miért lennék kövérebb?)
bút, bajt feledve.*

Közben gyönyörűen sütött a nap, s a kő is, amin ült, úgy áttüzesedett, hogy Micimackó, a folyó közepén, már-már indulásra szánta el magát. Ekkor eszébe jutott Nyuszi.

„Nyuszi, Nyuszi – mondta magában Micimackó. – Nyuszival mindig szívesen csevegek. Olyan szánalmas dolgokat szokott beszélni. Szánalmas? Azt hiszem, érzelmesnek mondják inkább. De

lehet, hogy szájalmasnak mondják. Annyi bizonyos, nem használ olyan hosszú szavakat, mint Bagoly például. Könnyű, rövid szavakat használ. Ilyeneket például: »Mikor ebédelünk?« Vagy ilyeneket: »Tessék, Micimackó?« Igazán legjobb, ha Nyuszit keresem fel.”

Ettől a következő versszak jutott eszébe:

*Mert kedvelem ékes beszédit,
mikor fecseg,
ilyenkor bájak zengedeznek
s kecsek.
Imádom én a daliás Nyuszit,
s a gúny hiába ostoroz és uszít,
adok neki, ha kell, cvikipuszit.
Csak úgy recseg.*

Alighogy ezt elénekelte, felállott a kőről, átsétált a folyón, és elsétált Nyusziék felé.

De alig tett pár lépést, így kezdett tűnődni:

„Igen ám, de tegyük fel, hogy Nyuszi nincs otthon. Vagy tegyük fel, hogy megint beszorulok a kijáróba, mint már egyszer megtörtént, mikor kiderült, hogy a bejáró befelé tágas, kifelé meg szűk. Én ugyan tudom, hogy ezúttal nem leszek kövérebb, de lehet, hogy az ajtó közben soványabb lett... Talán mégis jobb volna, ha...”

S miközben nyugat felé talpalt, folyton ilyeneket mondogatott magában, azzal leült, hogy gondolkozzon rajta. Egyszerre csak ott találta magát a tulajdon konyhája ajtaja előtt. Tizenegy óra volt.

Ilyenkor az ember egy kis üdítésre gondol...

Fél órával később elindult oda, ahová eredetileg menni akart, Malackához. Ahogy ballag, törülgetve száját a mancsa külső felével, vidám kis dalt fütyörészett maga elé. Ilyenformát:

*Oly boldog volnék, mint az élet,
ha jönne most Malacka,
s boldog volnék, mint az illat,
ha nem jönne Malacka.
S a Lét akkor sem volna tán üres,
ha nem jönne Bagoly és Füles (vagy akárki),*

*otthon maradna most Bagoly s Füles (vagy akárki),
s akkor se volna tán hiba,
ha nem jönne Róbert Gida.*

Így leírva persze nem hangzik valami különösen, de ha meggondoljuk, hogy fél tizenkettőkor költötték, egy nagyon meleg nyári délelőtt, könnyen kijöhet a számításból, hogy Micimackó legszebb dalainak egyikét költötte ezúttal. El is énekelte magának néhányszor.

Malackát a háza előtt találta. Keskeny lyukat ásott éppen a földbe.

– Szervusz, Malacka! – mondta Micimackó.

– Szervusz, Micimackó! – mondta Malacka, és idegesen ugrott egyet meglepetésében. – Tudtam, hogy te vagy az.

– Én is – mondta Micimackó, és már szívesen nem mondta volna, de elkésett. – Hát mit ásunk, mit ásunk?

– Csak egyedül ások – mondta Malacka nyugtalanul, miután körülnézett. – Kukoricát ültetek, Micimackó, oly célból, hogy akkorára nőjön, mint a fenyőfa. Akkor majd kukoricaerdő nő a házam előtt, és nekem nem kell mérföldeket gyalogolnom. Érted?

– És ha nem terem meg?

– De megterem, mert Róbert Gida mondta, és ő csak tudja.

– Akkor jó – mondta Micimackó. – Én, is elültetek a házam előtt egy darab lépet, majd meglátod, milyen gyönyörű méhkas nő ki belőle.

Malacka ebben kételkedett.

– Csak egy darabot – magyarázta Micimackó –, nem ám sokat. Mert azt akarom, hogy csak egy egészen kicsi méhkas nőjön, nem ám valami nagy, amiben zümmögnek és duruzsolnak és fenyegetőznek a méhek. Azt nem szeretem.

Malacka megjegyezte, hogy az csakugyan kellemetlen.

– Egyébként, kedves Micimackó – tette hozzá –, érteni kell a módját ennek az ültetésnek. – Egy szem kukoricát dobott a lyukba, elföldelte, és ugrálni kezdett rajta.

– Én tudom – mondta Micimackó –, én tudom, mert nekem Róbert Gida adott pár tilupámhagymát, hogy ültessem el. Egy idő múlva sok tilupám lesz a házam előtt...

– Én azt hiszem, tulipánnak hívják – mondta Malacka csendesen, és tovább ugrott.

– Nem – mondta Micimackó –, ezeket tulipánnak hívják.

Mire Malacka befejezte az ugrálást, megtörölte homlokát a patájával, és azt mondta:

– Na, most mit csinálunk? – És Micimackó azt felelte:

– Most felkeressük Kangát és Zsebibabát és Tigris. – És Malacka óvatosan azt felelte:

– I... igen, jó lesz. – Mert kicsit gyanús volt neki Tigris. Amiért olyan Ugrálós Nagy Állat, aki, ha azt mondja az embernek: „hogyan vagy?”, olyan viszketős lesz a füle tőle, bár Kanga szereti őt, és „nagyon derék Tigrisnek” nevezi.

Így hát elindultak Kanga irányában.

Ezen a reggelen Kangát anyai és háziasszonyi érzelmek kerítették hatalmába. Afféle Össze-Kell-Számolni-érezelmek voltak ezek, így például Zsebibaba mellényét, meg hogy hány darab szappan maradt a kamrában. El is küldte hazulról a gyerekeket, kétszersülttel Zsebibaba részére meg egy üveggel, csukamájolaj is kellett Tigrisnek. Ezeket felpakolták, és elmentek sétálni az Erdőbe. Szép idő volt.

Így ballagtak. Tigris arról mesélt Zsebibabának (mert Zsebibabát érdekelte), mi mindenfélét tudnak csinálni a Tigrisek.

– Tudnak például, izé... repülni? – kérdezte Zsebibaba.

– Hogyne – mondta Tigris. – A Tigrisek általában jó repülők. Bizony. Híres jó repülők.

– Például, izé... repülnek olyan jól, mint a Bagoly?

– Na hallod?! Hogyne! Csak nem akarnak repülni mindig.

– Miért nem akarnak?

– Tudom is én! Valahogy nincs kedvük hozzá.

Ezt Zsebibaba nem értette, ő úgy képzelte, aranyos dolog lehet repülni. De Tigris biztosította őt, hogy ezt nagyon nehéz elmagyarázni valakinek, aki nem Tigris személyesen.

– No és, izé... – mondta Zsebibaba kíváncsian – tudnak olyan messzire ugrani, mint Kanga?

– Hogyne! – bólintott Tigris. – Ha akarnak.

– Nagyon szeretek ugrálni – mondta Zsebibaba. – Versenyezzünk, ki ugrik messzebb. Jó?

– Biztosan én – mondta Tigris. – De majd máskor versenyezzünk, mert most elkésünk.

– Miről késünk el?

– Akármiről. Amit idejében el kell érünk.

Nemsokára elérték a Hét Fenyőfákat.

– Én tudok ám úszni! – dicsekedett Zsebibaba. – Beestem a folyóba, és úsztam. Tudnak a Tigrisek úszni?

– Természetesen. A Tigrisek mindent tudnak.

– És hálót fenni és lyukat ásni és például fára mászni is tudnak olyan jól, mint Micimackó? – kérdezte Zsebibaba, és megállt a legmagasabb Fenyőfa alatt.

– Hát, tudod, fára mászni, azt tudnak a legjobban a Tigrisek – mondta Tigris. – Sokkal jobban, mint Micimackó.

– Például erre fel tudnának mászni?

– Mindig ekkorákra szoktak felmászni. Felmásznak vagy lemásznak estig.

– Igazán?

– Majd mindjárt megmutatom – mondta Tigris elszántan. – Még a hátamra is felülhetsz, onnan nézheted. – Mert Tigris e percben hirtelen úgy érezte, hogy mindama dolgok közül, amikről azt állította, hogy a Tigrisek értenek hozzá, a fára mászás egészen bizonyos.

– Uj-jé! Uj-jé! Jaj, Tigriském! – lelkesedett Zsebibaba izgatottan.

Így hát felült Tigris hátára, és megindultak.

Az első két méter után Tigris azt mondta magában boldogan: „Ennyire volnánk.”

És további két méter után így szólt:

– Na, ugye megmondtam, hogy a Tigrisek nagyszerűen tudnak fára mászni?!

Aztán azt mondta:

– Nem mintha az olyan könnyű volna.

És a következő két méter után azt mondta:

– Most aztán lefelé kell mászni. Visszafelé.

Aztán azt mondta:

– Ami nem olyan egyszerű.

Feltéve, hogy az ember...

...például zuhan.

Mely esetben sokkal...

...könnyebb...

Erre a szóra, hogy „könnyebb”, az ág, amire éppen rákapaszkodott, hirtelen eltört, és egyszerre csak úgy érezte... mintha... legjobb volna... ha a fölötte levő ágat szépen elkapná... a két praclijával... meg az állával... kicsit rúgna magán egyet... és végre felkerült a felső ágra... Sebesen lélegzett, és arra gondolt, hogy mégis jobb lett volna ehelyett az úzásban való gyakorlottságát bemutatni.

Zsebibaba is felkapaszkodott, és leült melléje az ágra.

– Mondd, Tigris – kérdezte izgatottan –, fent vagyunk a tetején?

– Nem – mondta Tigris.

– Felkapaszkodunk a tetejére?

– Nem! – mondta határozottan Tigris.

– Kár – mondta Zsebibaba szomorúan. Aztán reménykedve hozzátette: – Remek volt, mikor úgy tettél, mintha most hanyatt-homlok lezuhannánk, és mégse zuhantunk. Nem csinálnád még egyszer?

– *Nem!* – mondta Tigris.

Zsebibaba hallgatott, de csak rövid ideig. Aztán azt mondta:

– Ne együk meg az elemózsiát, Tigris? – És Tigris ebben már benne volt; azt mondta:

– De igen, hol az elemózsia? – Mire Zsebibaba azt mondta:

– Lent, a fa alatt. Mire Tigris azt mondta:

– Azt gondolom, nem kell elsietni azt az evést.

És nem siették el.

Közben Micimackó és Malacka megérkeztek. Micimackó éneklő hangon közölte Malackával, hogy nem kell neki elhízni, és Malacka azon tűnődött, mennyi idő alatt nő ki a földből a kukoricaszem.

– Nézd csak, Micimackó – mondta Malacka. – Az egyik Fenyőfán van valami.

– Úgy van – erősítette meg Micimackó –, valami Állatféle.

Malacka mindenesetre megfogta Micimackó karját, arra az esetre, ha Micimackó megijedne.

– Olyan... olyan Tüzes Állat?... – mondta kicsit vacogva, és másfelé fordult.

Micimackó bólintott.

– Azt hiszem, Január – mondta.

– Az egy hónap.

– De állat is.

– Mit csinálnak a Januárok? – kérdezte Malacka aggodalmasan, s titokban remélte, hogy nem csinálják azt.

– Elrejtőznek az ágak közt, és hirtelen rád ugranak, mialatt elmész a fa alatt – magyarázta Micimackó. – Róbert Gidától hallottam.

– Talán menjünk el a fa alól – mondta Malacka hirtelen, aztán elszégyellte magát, és gyorsan hozzátette: – Tudod, csak azért mondom, mert esetleg... izé... nagyon megütné magát az a Január, mikor ránk akarna ugrani.

– Sohase ütik meg magukat – mondta Micimackó. – Nagyon jól ugranak.

Malacka arra gondolt, hogy egy ilyen Jó Ugró alatt állni a fa tövében nagy tévedés volna, ugyanakkor az is eszébe jutott, hogy valamit otthon felejtett, amiért gyorsan haza kellene szaladni. Ekkor a Január megszólalt a fa tetején.

– Segítség! – kiáltotta.

– Mindig így szokták a Januárok – mondta Micimackó izgatottan.

– Azt kiabálják: „Segítség!” – és ha felnézel a fára, a fejedre ugranak.

– Én nem néztem fel – mondta Malacka hangosan, hogy a Január is meghallhassa.

Egy izgatott hang Január mellett ezt sivította:

– Micimackó! Malacka! Micimackó! Malacka!

Malacka úgy érezte egyszerre, hogy a délelőtt sokkal kellemesebb és enyhébb, mint ahogy előbb gondolta. Olyan langyos és verőfényes...

– Micimackó! – kiáltott. – Én azt hiszem, ezek Tigris és Zsebibaba.

– Úgy is van – mondta Micimackó. – Én már azt hittem, hogy egy Január, és mellette egy másik Január. Esetleg Február.

– Hé, Zsebibaba! – kiáltott Malacka bátran. – Mit csináltok ott?

– Nem tudunk lejutni! – kiáltott Zsebibaba. – Ugye, milyen érdekes? Micimackó, mit szólna hozzá, milyen érdekes?! Most mi ketten itt élünk a fán, mint Bagoly, és most örökké itt is maradunk. Én innen látom ám Malacka házikóját. Malacka, mit szólna hozzá,

milyen érdekes, látom a házikódat innen! Ugye, milyen magasan vagyunk?! Ugye, Bagoly nem lakik ilyen magasan, ugye?

– Hogy kerültetek fel, Zsebibaba? – kérdezte Malacka.

– Tigris hátán. Csak én. Tigris nem a saját hátán jött fel. És a Tigrisek nem mernek lefelé mászni, ugye érdekes, mert a farkuk útban van nekik, csak felfelé mászni, és Tigris ezt elfelejtette, mikor megindultunk, és csak most jutott eszébe. Ugye érdekes? Így hát örökké itt maradunk, hacsak nem mászunk magasabbra. Mit gondolsz, Tigris? Ó, kérlek, Malacka, Tigris azt mondja, ha magasabbra kapaszkodnánk, nem látnánk olyan jól a házikódat, mint innen, legjobb, ha itt maradunk. Ugye, érdekes?

– Malacka! – mondta Micimackó ünnepélyesen. – Mit tegyünk? – És közben rágcsálni kezdte a Tigris bepakolt félbevágott zsemlyéjét.

– Töltve van? – kérdezte Malacka.

Micimackó bólintott.

– Hát... nem mászhatnánk utánuk?

– Arról lehetne szó – mondta Micimackó. – Felmászhatnék, és a hátamon lehozhatnám Zsebibabát. De Tigrist nem tudnám lehozni. Valami egyebet kell kimódolnunk.

És mélyen elgondolkozva rágcsálni kezdte Zsebibaba félbevágott zsemlyéjét is.

Nem lehet tudni, kimódolt-e valamit, miközben végére járt a zsemlyéknek – de erre nem is került a sor, mert egyszerre csak zörrent a bozót, és Róbert Gida és Füles megjelentek a színen.

– Nem csodálkoznék – mondta Füles –, nem csodálkoznék, ha jégesőt kapnánk. Jégesőt és villámlást és mennydörgést. Csak azért, mert olyan szép idő van. Ahogy gondolod különben. Szót sem érdemel. Minthogy olyan verőfényes kis időcske van.

– Nini, Micimackó! – mondta Róbert Gida. – Szervusz, Micimackó!

– Á, Róbert Gida! – örvendett Malacka. – Ő majd megmondja, mi itt a teendő.

Odasiettek hozzá.

– Drága Róbert Gida! – kiáltotta Micimackó.

– És Füles! – mondta Füles.

– Tigris és Zsebibaba fennakadtak a Hét Fenyőfákon, és nem tudnak lejönni.

– Éppen azt javasoltam – mondta Malacka –, hogy kérdezzük meg Róbert Gidát.

– És Fülest...

– És hogy ő majd meg fogja mondani.

Róbert Gida felnézett a fára, ott látta Tigrist és Zsebibabát. Összehúzta a homlokát, és úgy tett, mint aki gondolkodik.

– Azon tűnődöm – mondta Malacka nagyon komolyan –, hogy amennyiben Füleles ott állana a fa tövében, és Micimackó ott állana Füleles hátán, és én ott állnék a Micimackó vállán...

– Úgy van, és ha Füleles háta leszakadna, volna min nevetni – jegyezte meg Füleles. – Hahaha! Hejjehuja! Nagyon mulatságos lenne, de nem segítene barátainkon.

– Jó, jó – mondta Malacka szelíden. – Hiszen csak úgy gondoltam.

– Beszakadna a hátad? – kérdezte Micimackó csodálkozva.

– Nem szakadna be, Micimackó – mondta Füleles –, de nagyon mulatságos volna, ha beszakadna.

– Az más – mondta Micimackó, és mindnyájan tovább gondolkodtak.

– Van egy ötletem! – mondta Róbert Gida hirtelen.

– Ide figyelj, Malacka – mondta erre Füleles –, figyelj csak, és meg fogod tudni, mi a teendő.

– Levetem a zubbonyomat, és mind a négyen tartani fogjuk az egyik sarkát, és akkor Tigris és Zsebibaba beleugorhatnak. A zubbony kicsit ugrálni fog velünk, egészen lágyan, kicsikét, és nem lesz semmi bajuk.

– Úgy van – mondta Füleles. – Nekik nem lesz semmi bajuk. Jól jegyezd meg, Malacka, amit mondtam. Nekik nem lesz semmi bajuk.

De Malacka nem figyelt oda, úgy örült, hogy láthatja Róbert Gidát ingujjban. Csak egyszer látta így, mikor még fiatalabb volt, és egy este fél órával korábban kellett lefeküdnie – azóta sokszor gondolt rá, jól megnézte-e Róbert Gidát ingujjban. De Róbert Gida frissen levetette a zubbonyát, és Malacka most már odafigyelt Fülelesre, boldogan, és mosolyogva megfogta a zubbony rá eső sarkát Füleles mellett, aki odasúgott neki:

– Én nem mondom, hogy most éppen baleset történhetik. Mert különös dolog ezekkel a balesetekkel. Soha még nem történt meg,

hogy mielőtt a baleset megtörtént volna, valami baj történt volna. Csak éppen akkor.

Mikor Zsebibaba megtudta, mit határoztak, egész izgatott lett, és kiabálni kezdett:

– Tigriském! Tigriském! Ugrani fogunk, jaj de érdekes! Majd nézd meg, hogy tudok ugrani! Mintha repülnék, bizony! Majd nézd meg, Tigriském! Mondd, tudnak a Tigrisek ugrani? – S már sivalkodott is: – Jövök, Róbert Gida! – S már ugrott is – egyenesen a zubbony kellős közepébe. Olyan gyorsan és szelesen ugrott, hogy a zubbony csaknem olyan magasra feldobta megint, mint ahonnan ugrott. Megint leesett. – Hohó! – mondta. – Jaj de érdekes! – mondta. – Jé! – mondta, és végre sok ugrálás után megállt.

– Remek volt! – mondta, miközben letették őt a földre. – Ugorj, Tigris! – kezdte el rögtön a biztatást. – Ugorj, egész könnyű.

De Tigris az ágba kapaszkodott, és azt mondta magában: „Könnyű bizony olyan ugró állatoknak, mint a kangafélék, de nem olyan egyszerű olyan úszó állatféléknek, mint a Tigrisek.” S látta magát, amint a hullámok lágyan ringatják, és lágyan lefektetik egy gyönyörű sziget partjára. „Ez igen – gondolta vágyakozva –, az ilyen élet, nem mondom – ez Tigrisnek való élet lenne.”

– No, ugorj már! – mondta Róbert Gida. – Nem lesz semmi baj.

– Mindjárt, egy pillanatot kérek – mondta Tigris idegesen. – Valami beleesett a szemembe. – És dörgölte a szemét.

– Ugorj már, olyan könnyű! – sivalkodott Zsebibaba.

A következő pillanatban Tigris megtudta, milyen könnyű.

– Bu... u!... – üvöltött, amint a fa dereka elrepült mellette.

– Vigyázzatok! – mondta Róbert Gida a többieknek.

Bumm, recsegés-ropogás! – mintha valami megrepedt volna, s a következő pillanatban az egész társaság ott hevert szétszórva a mezőn.

Róbert Gida és Micimackó és Malacka szedték össze magukat először. Feltámogatták Tigrist, aztán a többieket. Legalul feküdt Füle.

– Jaj Fülelkém! – mondta Róbert Gida sajnálkozva. – Csak nem ütötted meg magad? – És aggódva leporolta és megtapogatta és lábra segítette.

Füle hosszú ideig egy szót se szólt. Aztán csak ennyit mondott:

– Hol van Tigris?

Tigris ott volt, nagyon virgoncnak és erősnek és ugrálósnak érezte magát.

– Igen – mondta Róbert Gida. – Itt van. Semmi baja.

– Hát – mondta Füles eltűnődve – kérlek, fejezd ki neki köszönetemet. Helyettem. Nem tesz semmit.

Ötödik fejezet

amelyben Nyuszinak mozgalmas napja kerekedik, azonkívül azt is megtudjuk, mivel tölti Róbert Gida reggeli sétáit

Mozgalmas és elfoglalt napja volt Nyuszinak ez a nap. Már reggel úgy ébredt, hogy nagyon fontosnak érezte magát, és mintha egyenesen tőle függene valami. Olyan nap volt, amikor Szervezni kell valamit, vagy Levelet kell írni Nyuszi s. k. aláírással, vagy megmondani, kimondani a véleményét valamiről, amiben mindenki élénken helyesel. Olyan nap volt, amikor az ember sürgősen elszalad Micimackóhoz, és azt mondja neki: „Jó, ebben megegyezünk, megmondom Malackának is” – és Malackának azt mondja: „Micimackó szerint ugyanis” – de esetleg nem is Micimackónak szól először, hanem Bagolynak. Olyan Intézkedő és Utasító nap volt, amikor mindenki azt feleli: „Igenis, Nyuszi”, és „Rendben van, Nyuszi”. Sajnos mostanában egy másik állat is lakott ott, az az Ugribugri Tigris – ez meg olyan volt, hogy mindig másfelé ugrott, mint amerre mutatták neki az utat, és rendesen eltűnt szem elől, ha az ember megérkezett, és büszkén azt mondta: „Na, itt volnánk.” – Nem, mégse Kanga – mondta Nyuszi eltűnődve, a nap felé kunkorítva pofaszakállát, és hogy biztos legyen a dolgában, megfordult, és ellenkező irányba indult el, a Róbert Gida házikója felé.

„Mindezt összevetve – morfondírozott magában, sőt Magában –, Róbert Gida is Tőlem függ. Miután ő nagyon szereti Micimackót és Malackát és Fülest, és én is szeretem őket, de valljuk be, ezeknek nagyon kevés a vágott dohányuk a fejükbe, benne. És Bagolyt nagyon tiszteli Róbert Gida, muszáj is tisztelni olyasvalakit, aki tökéletesen ki tudja betűzni az ilyen nehéz szót például, hogy: elengedhetetlen. Lehet, hogy nem is betűzi helyesen, de nem az a fontos. Vannak esetek, amikor nem elengedhetetlen, és ilyenkor nem számít. Mármost Kanga odavan Zsebibabaért, de viszont Zsebibaba nagyon kiskorú, a Tigris pedig folyton ugrál, az se tud

segíteni. Így nem marad más Rajtam kívül, ha meggondoljuk. Meglátogatom és megtudom, mit kell tennem, aztán megteszem érte. Ma olyan nap van, hogy megteszem.”

Boldogan ugrált tovább, leért a folyóhoz azon a ponton, ahol a Rokonai és Üzletfelei éltek. Mintha a szokottnál is többen lettek volna ma. S miután odabólintott egy zöld békának, akivel nem ért rá kezét szorítani, s miután fontosan és elfoglaltan odaszólt másoknak: „ó, jó reggelt, jó reggelt!” – s a kisebbekhez is volt egy barátságos és elnéző szava, „aha, hát itt vagytok” vagy efféle, könnyedén billegette a mellső lábát a válla fölött, és továbbsietett. Nagy izgalom és olyan izés nem tudom micsoda támadt a nyomában. A darazsak, beleszámítva Zümmögő Henriket is, azonnal szerteröppentek a fenyér irányában, fontosan röpködtek és mászkáltak fölfelé a fák derekán, igyekezték elérni a csúcst, mielőtt megtörténik, aminek történnie kell, hogy utóbb jól láthassák az egészet.

Nyuszi a fenyér szélére sietett, és fontosabbnak érezte magát, mint valaha. Nemsokára elérte a fát, amelyben Róbert Gida lakott. Kopogott az ajtón, kiáltott is egyszer-kétszer, aztán visszahúzódott, lábát pontosan fenn tartotta, napellenzőül. Felfelé is makkantott néhányat, az ágak irányában: „Hé!” – mondta, és „Jó, jó!” – mondta, és azt is mondta: „Én vagyok az, Nyuszi!” – de semmi se történt. Megállt és hallgatódzott, de az egész Erdő állt és hallgatódzott vele együtt. Olyan magányosan és csöndesen feküdt minden az aranyos verőfényben, alig lehetett észrevenni, hogy valahol, sok kilométer magasban egy csalogány trillázik.

– Kellemetlen – mondta Nyuszi. – Úgy látszik, nincs itthon.

A zöld ajtóhoz lépett, hogy megbizonyosodjék. Elfordult, látván, hogy az egész délelőttje el van rontva, amikor papírszeletkét pillantott meg a földön. Gombostű is volt benne, ez arra vallott, hogy az ajtóra volt erősítve a papírszelet.

– Ha! – mondta Nyuszi, és megint felvillanyozódott. – Íme, sürgős üzenet!

Ez állt a cédulán:

ELMENTEM
MINGYÁR GYÜVÖK
DÓGOMVAN
R. G.

– Ah! – mondta Nyuszi. – Ezt azonnal közölnöm kell a többiekkel.
– És fontosan elsietett.

Legközelebb volt Bagoly lakása, a Százholdas Pagony közepén. Odaért, előbb kopogott, aztán csöngetett és kopogott, és Bagoly feje megjelent, és így szólt:

– Távozz, idegen, el vagyok merülve gondolataimba. Ó, te vagy az, Nyuszi? – mint ahogy rendszeren kezdeni szokta.

– Bagoly – mondta Nyuszi kurtán –, nézd, nekem meg neked van sütnivalónk. A többieknek – nincs, tudod. Ha előfordul valami az Erdőben, amin gondolkodni kell – és te tudod, mit értek alatta, ha azt mondom, gondolkodni –, más nem akad erre a célra, csak mi ketten.

– Kétségkívül – mondta Bagoly.

– Olvasd ezt el.

Bagoly átvette a cédulát, és sokáig tanulmányozta. Kicsit ideges volt. Ugyanis nagyszerűen ki tudta betűzni a saját nevét s még azt is, hogy „elengedhetetlen”, és általában egész kényelmesen tudott olvasni, feltéve, hogy nem kandikálnak közben a vállán keresztül, és nem mondják folyton: „Na? Na?”

– Na? – mondta Nyuszi.

– Hát igen – mondta Bagoly rendkívül bölcsen és elgondolkodva.
– Látom, miről van szó. Kétségkívül.

– Na?

– Vítán fölül – mondta Bagoly. – A leghatározottabban – mondta. Aztán kis szünet után hozzátette: – Ha nem jöttél volna hozzám, én kerestelek volna fel.

– Miért? – kérdezte Nyuszi.

– Ugyanezért – mondta Bagoly abban a reményben, hogy majd csak a segítségére jönnek.

– Tegnap reggel – mondta Nyuszi ünnepélyesen – meglátogattam Róbert Gidát. Nem találtam otthon. Papírszelet volt az ajtajára szúrva, gombostűvel.

– Ez?

– Egy másik. De az értelme ugyanez volt. Nagyon különös.

– Meglepő – mondta Bagoly. Még egyszer megnézte a cédulát. Egy pillanatra átvillant rajta, hogy Róbert Gidával történt valami.

– No és mit tettél?

– Semmit.

– Ez volt a leghelyesebb – jegyezte meg Bagoly bölcsen.
– Nos? – kérdezte Nyuszi. Bagoly előre sejtette, hogy ezt fogja kérdezni.

– Kétségkívül – mondta Bagoly.

Percekig nem jutott semmi az eszébe, aztán hirtelen ötlettel így szólt:

– Mondd csak, Nyuszi, a szöveg első változatát. De pontosan betűről betűre. Ez most nagyon fontos. Minden ettől függ. Az első változatot, pontosan. Betűről betűre.

– Ugyanaz volt, mint ma.

Bagoly tünődve nézett rá, és arra gondolt egy pillanatig, nem volna-e legegyszerűbb, ha szépen lelökné Nyuszit az ágról. De aztán eszébe jutott, hogy ezt később is megteheti. Így hát még egy kísérletet tett, hogy megtudja, vajon miről beszélgetnek ők ketten.

– Pontosán kérném a szöveget – mondotta még egyszer.

– Ennyi volt: „Elmentem. Dógomvan.” Ugyanúgy, mint ma.

Bagoly megkönnyebbülten felsóhajtott.

– Na látod – mondta. – Most legalább tudjuk, mihez tartjuk magunkat.

– Igen ám, de hol van Róbert Gida? Ez a nagy kérdés.

Bagoly még egyszer megnézte a cédulát. Mert úgy tűnt neki, nem is lehet rajta más, és hogy ő ezt már előbb is tudta.

– Nyilvánvaló, mi történt, kedves Nyuszi – mondta aztán. – Róbert Gida elment hazulról ezzel a Dógomvannal vagy Van Dógommal, ami mindegy, dán, illetve holland származású egyénről lévén szó. Együtt mentek el, közös célzatú tevékenység szempontjából. Nem láttad az Erdőben, az utóbbi napokban Van Dógomot?

– Nem tudom – mondta Nyuszi kis habozás után. – Azért jöttem, hogy megbeszéljük. Hogy festenek az ilyen Van Dógomok?

– Hát kérlek – mondta Bagoly vontatottan –, van köztük olyan... pettyes... és van olyan... inkább növényyszerű...

– Vagy inkább – tette hozzá – olyan, mint...

– Természetesen – tette hozzá – minden attól függ, hogy...

– Végre is – fejezte be –, ami a ténymegállapítást illeti, bizonyos tekintetben izé... nem tudom, hogy hat külső látszatra – vallotta be őszintén.

– Köszönöm – mondta Nyuszi, és elsietett, hogy Micimackóval beszéljen.

Nem messze jutott, mikor zajt hallott. Megállt és fülelt. Ez volt a zaj:

NESZEK. ÍRTA: MICIMACKÓ

*A Pillangó csak röpdös és dalol,
s a kegyetlen Tél is haldokol.
A Kökörcsin bujkál valahol
a Földből.*

*A Báránycák is oly búsan bégenek,
a Végek is zörögve végenek,
s az Ibolyák epedve kéklenek
a Zöldből.*

*A sok Méhecske zümmög és dönög,
szárnyait zizegve láthatják Önök.
A Nyárról sok dalt cincog és pönög
a lantom.*

*Tehénszívek közt bógés a kapocs,
Gerlice búg, szürcsög, csobog a locs.
Zümmögve verset költ a Medvebocs
Galambom.*

*Bizony Tavasz lesz, hirdetik a fák,
saját szagától mámoros a Mák,
és egyre csenget a Harangvirág,
és énekel.*

*Haris harsog, és hangja csupa báj,
papás hangon dörmög a Papagáj,
Mackó kicsiny szíve repesve fáj,
És szárnyra kel.*

- Hé, Micimackó! – kiáltotta Nyuszi.
- Szervusz, Nyuszi! – mondta Micimackó álmatagon.
- Te szerezted a fenti költeményt?
- No igen – mondta Micimackó. – Tudom, nem sok ész kell hozzá – tette hozzá szerényen –, hiszen neked nem kell magyaráznom, Nyuszi. De néha úgy rám jön.
- Értem – mondta Nyuszi egy kis lenézéssel, és arra gondolt, hogy őrá bizony sose jönnek csak úgy a dolgok – ő szokott rámenni a dolgokra.
- Igaz csak – mondta Micimackó gyorsan. – Az imént láttam Tigrist.
- Az nem jó.
- Nem. Gondoltam is, hogy nem jó.
- És Malackát láttad?
- Láttam. De gondolom, egyik se jó – tette hozzá engedékenyen.
- Az a kérdés, nem látott-e valamit Malacka.
- De igen. Engem látott ugyanakkor – mondta Micimackó.
- Nyuszi leült a földre Micimackó mellé, de miután így sokkal kevésbé érezte fontosságát, gyorsan felállt megint.
- Arról van szó – mondta titokzatosan és fontosán –, arról van szó, vajon milyen elintéznivalói lehetnek Róbert Gidának mostanában reggelenként?
- Mire gondolsz?
- Nem láttad őt az utóbbi időben, reggelenként, egyedül, vagy Valakivel? Úgy értem, mostanában.
- De igen – mondta Micimackó. – Tegnap például együtt reggeliztünk. A Fenyőfák alatt. Kosarat is hoztam magammal, egy egész kis kosárkát. Egy egész kicsike szerény méretű kis kosarat, egy olyan rendes, inkább kicsiféle alakú kosarat, telve...
- Igen, igen – mondta Nyuszi türelmetlenül –, de aztán? Úgy tizenegy és tizenkettő között nem láttad – egyedül vagy Valakivel?
- Tizenegy-tizenkettő – gondolkodott Micimackó. – Tudod, fél tizenkettőkor haza szoktam menni. Egy-két elintéznivalóm akad ilyentáiban rendesen.
- Negyed tizenkettőkor? – sürgette Nyuszi.
- Hát...
- Vagy fél tizenkettőkor?

– No igen – mondta Micimackó sarokba szorítva.

Némi töprengés után ráeszmélt, hogy fél tizenkettő után bizony nem látta Róbert Gidát. Délután igen, este is. Reggeli előtt igen, és reggeli után szintén. Akkor azt mondja: „Viszontlátásra, Micimackó!” – és elmegy.

– De hová? – kérdezte Nyuszi. – Ez a bökkenő.

– Talán meg kell látogatnia valakit.

– De kit? – kérdezte Nyuszi.

– Én is éppen ezt akartam kérdezni – mondta Micimackó. – Lehet, hogy... lehet, hogy... egy izét...

– Nem egy dán vagy holland származású állatot vagy növényt... aki olyan pettyes... esetleg növényyszerű?

– Bizony – mondta Micimackó. – Valami effélét.

Komolyan néztek egymásra.

– Attól tartok, nem tudsz ebben segítségemre lenni – mondta Nyuszi.

– Nem – mondta Micimackó. – De majd megpróbálom – tette hozzá buzgón.

Nyuszi megköszönte, és azt mondta, hogy most felkeresi Fülest ebben az ügyben, és Micimackó, ha óhajtja, vele tarthat. De Micimackó, aki úgy érezte, hogy újabb veresszak közeledik lelkében, azt mondta, hogy neki meg kell várnia Malackát. – Isten veled, Nyuszi. – És Nyuszi elment.

Mégis úgy esett, hogy Nyuszi előbb találkozott Malackával. Malacka korán kelt fel ma reggel, elment ibolyát szedni. Összeszedte, csokorba rakta és hazavitte, és betette a csokrot edénybe. És akkor az jutott eszébe, hogy Fülel számára még soha nem szedett ibolyát senki csokorba és edénybe, és arra is gondolt, milyen szomorú sorsa lehet egy olyan Állatnak, akinek még nem szedett senki ibolyát. Így hát gyorsan elszaladt megint hazulról, és folyton ezt mondogatta magában: „Füles” – és ezt „lbolya”, aztán megfordítva: „lbolya, Füles”, hogy el ne felejtse, hogy ezek összetartoznak. Szedett megint egy csokorralalót, és ezt szagolgatta, miközben bandukolt. És nagyon boldog volt, és eljutott arra a helyre, ahol Fülel lakott.

– Ó, Füles! – mondta Malacka kicsit kiesve szerepéből, mert, Füles éppen el volt foglalva.

Füles felemelte egyik lábát, és integetett, hogy menjen most.

– Majd holnap – mondta. – Vagy holnapután.

Malacka közelebb jött, hogy megnézzze, miről van szó. Füles előtt három pálcika hevert a földön, azt tanulmányozta. Két pálcika összeért a végén, de csak az egyik végén, és a harmadik keresztbe volt fektetve. Malacka arra gondolt, hogy ez talán valami kelepce vagy efféle.

– Ó, Füles! – mondta Malacka. – Azért jöttem...

– Ez Malacka? – kérdezte Füles, anélkül hogy felpillantott volna pálcikáiról.

– Igen, Füles. És azért jöttem...

– Tudod-e, mi ez itten?

– Nem tudom.

– Ez egy A betű.

– Igenis? – Ó, Füles...

– Nem Ó – mondta Füles komolyan. – Nem Ó, hanem A. Talán rosszul hallottad, vagy azt hiszed, műveltebb vagy, mint Róbert Gida?

– Igen – mondta Malacka, aztán gyorsan hozzátette: – Nem, dehogy. – És közelebb jött.

– Róbert Gida azt mondta, hogy ez egy A betű, és ez csakugyan A betű. Legalábbis amíg valaki rá nem tapos – tette hozzá Füles komoran.

Malacka gyorsan hátraugrott, és megszagolta az ibolyacsokrot.

– Tudod-e, Malacka, mit jelent az A betű?

– Nem tudom, Füles.

– Az A betű tanulást jelent, és Műveltséget jelent és minden egyebet, amit te és Micimackó soha nem fogtok elérni. Ezt jelenti az A betű.

– Ó – mondta Malacka, és gyorsan hozzátette: – Úgy értem, hát ezt jelenti.

– Én mondom neked. A népek csak úgy jönnek-mennek az Erdőben, és azt mondják: „Ez csak Füles volt, nem számít.” És járkálnak jobbra-balra, és azt mondják: „hahaha, hejjuhujja!” De az A betűről nem tudnak semmit. Nem, nem. Nekik ez csak három pálcika a földön. De a Műveltek számára – és ezt jól jegyezze meg, kis Malacka –, akiket nem kell összetéveszteni Micimackóval és

Malackával, ez egy nagy és diadalmas A betű. Feltéve, ha nem jön valaki, hogy egyszerűen szétfújja az egészet.

– Nini – mondta gyorsan, és felderült –, itt jön Nyuszi. Jó reggelt, Nyuszi!

Nyuszi nagyon fontosan jött, csak úgy odabiccentett Malacka felé, aztán, kissé orrhangon, azt mondta:

– Lám, lám, Füles – olyasvalaki modorában, aki rögtön azt is hozzáteszi majd: Hát jó reggelt, jó reggelt!

– Csak meg akartalak kérdezni, Füles. Csak azt akartam kérdezni, Füles, nem tudod véletlenül, mivel tölti Róbert Gida reggeli óráit mostanában?

– Mit gondolsz, mi ez itt, amit tanulmányozok? – mondta Füles.

– Három pálcika – mondta azonnal Nyuszi.

– Látod, ugye – mondta Füles Malackának. Aztán Nyuszihoz fordult. – Most majd felelek a kérdésedre – mondta ünnepélyesen.

– Köszönöm előre – mondta Nyuszi.

– Hogy mivel tölti Róbert Gida reggeli óráit mostanában? Hát tanul. Műveltséget szerez. Tudományt szed magába – azt hiszem, ez a helyes kifejezés. A magam szerény eszközeivel én is ezt teszem – ha szabad használnom a kifejezést. Azt teszem, amit ő. Ez itten például...

– Egy A betű – mondta Nyuszi. – De nem valami tökéletes. Most megyek, és megvizsem a jó hírt a többieknek.

Füles megnézte pálcikáit, és aztán Malackára nézett.

– Mit mondott Nyuszi, hogy mi ez? – kérdezte.

– Azt mondta, A betű – mondta Malacka.

– Te mondtad meg neki?

– Nem, Füles, igazán, én nem mondtam meg. Biztosan tudta már magától.

– Tudta? Azt hiszed, az A betű olyan dolog, amit Nyuszi is tudhat?

– Bizony, Füles, Nyuszi nagyon okos és ravasz.

– Ravasz! – kiáltotta Füles, és egyik patájával haragosan rátaposott a három pálcikára. – Műveltség! – tette hozzá keserűen, és már hat pálcika volt előtte, csak félakkorák. – Tanulni! – kiáltott, és a levegőbe rúgta a tizenkét pálcikát. – Ha Nyuszi is megtanulhatja! Hahaha!

– Én azt gondolom – mondta Malacka zavartan.
– Ne gondolj semmit – mondta Füle.
– Én csak azt gondoltam... – mondta Malacka – hogy az ibolyák nagyon kedvesek...

Ezzel letette a csokrot Füle elé a földre, és gyorsan elszaladt.
Másnap a következő cédula állt Róbert Gida ajtaján:

**MINGYÁR GYÖVÖK
DÓGOM VAN
R. G.**

És ezért tudja már minden állat az Erdőben – kivéve természetesen a pettyes és növény nevű dán vagy holland származású Van Dógom urat –, mivel tölti Róbert Gida mostanában a reggeli óráit.

Hatodik fejezet

amelyben Micimackó új játékot talál ki, és ebben Füles is részt vesz

Mire az Erdő alá ért, jókorára megnőtt a patak. Majdnem folyó lett belőle. Na és az ekkorára megdagadt Patak már nem ugrál és csörgedezik, mint egy patak, mert akkor még fiatal és kicsi. Így mint folyó szép méltóságosan hömpölyög. Tudja, hová ér, mondja is magának: „Sietni, azt nem muszáj. Egyszer úgyis odaérünk.” Ám csatlakozott hozzá sok patakocska az Erdőben; ezeknek sietős volt. „Gyerünk, gyerünk! Nézzük csak, mi van ott! Még elkésünk, csirr, csurr!”

Volt egy ösvény; beillett kisebbfajta útnak is. Ez kívülről jött az Erdőbe, mielőtt beért, át kellett kanyarognia a folyón. Fahíd volt ott, ahol átjött, az is majdnem olyan széles volt, mint egy út, fakerítés mind a két oldalán. Róbert Gidának pont a kerítés tetejét érte az álla, ha kicsit kapaszkodott. Jobb volt rajta állni, keresztülhajolni és belenézni a folyóba, alatta siklott a víz. Micimackónak a kerítés aljába ért csak az álla, de így is jó volt, azért áthajtotta a fejét... Malacka meg már csakis innen alulról láthatta a folyót, mert ő olyan kicsi, hogy a legalsó fokot se éri el. Ott ültek hát, és nézték a folyót, a folyó gyött, lassan, mert nem volt neki sietős, úgyis odaért, ahová kellett.

Valamelyik nap Micimackó lesétált a híd felé. Verset akart írni a tobozokról, mert ott feküdtek körülötte, és nótás kedvében volt. Felvett egyet, azt mondja magának, míg jól megnézi: – Jó dolog; ha volna hozzá egy rímem, akkor könnyen menne. – Csakhogy nem talált rímet. Ennyi ötlött csak az eszébe:

*Jaj, de csuda egy fenyő,
titokzatos fajta.
Bagoly szerint az övé,
s a Kanga ül rajta.*

„Értelme, az nincs – gondolja Micimackó –, mert a Kanga nem ül a fán. Sajnos.”

Leért a folyóhoz, de mert nem nézett se jobbra, se balra, beleakadt valamibe. A fenyőtoboz kirepült a kezéből, bele a folyóba.

– Ördög rúgjon meg! – mondta Micimackó, ahogy a toboz szép lassan úszott lefelé a folyóban. Visszament, másikat kell hozni, de olyat, akire kijön a rím. Á, inkább marad, és nézi a folyót. Úgyis olyan csendes, nyugodt nap van ma. Lefeküdt, és úgy érezte, ő is lassan úszik a folyóval, és mintha a fenyőtoboz vele úszna.

„Hát ez is furcsa – gondolta Micimackó –, hogy lehet az? Hisz a másik oldalon ejtettem bele, és tessék, ezen az oldalon bújik elő! Vajon mindig így csinálják ezek?” Már ment is vissza új fenyőtobozokért.

Csakugyan fordítva jöttek vissza. Pedig sokáig próbálgatta. Egyszerre dobott be kettőt, és áthajolt a hídon, hogy nézze, melyik ér ki gyorsabban. Hát az egyik gyorsabban ért ki. De mert mind a kettő egyforma nagy volt, nem tudhatta, az volt-e az első, amelyiknek győztesnek kellett volna lenni. Most egy nagyot és egy kicsit dobott bele, hát a nagyobbik volt az első, de ez természetes, a kicsi az utolsó volt, az is természetes... Lám, kétszer nyert; mire hazamehetett uzsonnázni, nyert már harminchatot, de elvesztett huszonnyolcat, ami annyit jelent... na persze, vonatok csak le huszonnyolcat harminchatból! Akkor hogy állunk?

Így kezdődött ez a játék, a Micimackó-Vízipóló. Micimackó találta ki, gyakran játszották ő meg a barátai, lenn az erdőszélen. Igaz, hogy nem volt mindig elég fenyőtoboz kéznél, akkor botokkal játszották. Ezekkel könnyebben is lehetett, mert jobban lehetett őket látni.

Valamelyik nap Micimackó, Malacka, Nyuszi és Zsebibaba együtt játszották a Micimackó-Vízipólót. Bedobálták a botocskákat a folyóba, és mire Nyuszi kimondta: „Gyerünk!” – átrohantak a híd másik felére, és valamennyien áthajoltak a korlát alsó felén, lesték, kinek a botja jön ki leghamarabb. Csakhogy lassan jöttek a botok; aznap volt a folyó a leglustább, úgy látszott, most már el volt szánva, azt se bánja, ha egyáltalában nem ér el odáig.

– Lám, az enyém! – kiáltott Zsebibaba. – Á, mégse... ez valami más. Látod te a tiédet, Malacka? Én már szinte azt hittem, hogy az

enyém... De mégis! De mégse! Látod a tiédet, Micimackó?

– Nem én.

– Úgy látszik, az én botom.

– Úgy látszik, az én botom elbotlott – mondta mélán Zsebibaba. – Nyuszi, az én botom elbotlott! Malacka, elbotlott a te botod?

– Á, mindig tovább tart, mint az ember hiszi – mondta Nyuszi.

– Mit gondolsz, mennyi ideig tart, amíg átérnek? – kérdezte Zsebibaba.

– Malacka! Én látom a tiédet! – mondta hirtelen Micimackó.

– Az enyém olyan szürkés – mondta Malacka, aki nem mert túl mélyen hajolni, mert könnyen beleeshetik.

Nyuszi azonban még mélyebbet hajolt, mint szokott. Kereste a maga botocskáját. Zsebibaba föl-alá ugrándozott.

– Gyere már ki, botocskám! Botlott botocskám, gyere ki, botocskám!

Malacka felizgult, eddig még csak az övét látták, akkor pedig ő nyert!

– Gyün! – kiáltott Micimackó.

– Biztos, hogy az enyém? – sivalkodott Malacka izgatottan. – Persze hogy az enyém, hiszen szürke! Nagy, szürke! Nicsak, itt gyön! Naagy, naagy, szürke! Á, jaj... mégse az. Hisz ez Füles!

Ott úszott el előttük Füles.

– Füles! – kiáltották valamennyien.

Nyugodt és méltóságteljes volt Füles. Négy lába égnek meredve. Úgy jött, szép lassan, a híd alól.

– Füles! – kiáltott szörnyű izgalomban Zsebibaba.

– Én volnék? – kérdezte Füles, kicsit fölemelkedve, és gyorsan hármat fordult maga körül. – Alig hittem.

– Jaj, nem tudtam, hogy csak játszol! – mondta Zsebibaba.

– Egyáltalán nem játszom – felelt Füles.

– Ugyan, Füles, mit csinálsz te ott lenn? – kérdezte Nyuszi.

– Három találós kérdést teszek fel neked, Nyuszi. Lyukat túrni a földbe? Az nem az igazi. Fiatal tölgyön ágról ágra repdesni? Az se az igazi. Még hogy én arra várjak, hogy valaki kihúz a vízből? Az már igen. Hagyjátok a Nyuszit... adjatok neki időt... időt... tudni fogja a kötelességét.

– De Füles, kérlek – mondta a megszemérmeskedett Micimackó –, mondd, hogy lehetne?... Ha úgy érted, hogy mi... érted... Hogy talán...

– Úgy értem – felelt Füles. – Egyiket... egyiknek meg kellene kezdeni, igen köszönöm, Micimackó. Nem tesz semmit. Szót sem érdemel.

– Né, forog! – sikoltott a megrettent Zsebibaba.

– Miért ne? – kérdi Füles hidegen.

– Úszni én is tudok – véli Zsebibaba büszkén.

– Na, így körbe-körbe aztán nem! – véli Füles. – Ez, kérlek, sokkal nehezebb. Különben is én nem is szándékoztam ma úszni. – És lassan megfordult újra. – De ha már benne vagyok, és ha már itt tartok, és így fest a helyzet, és ha én itten némely forgógyakorlatokat akarok végezni jobbról balra és balról jobbra... vagy (kicsit elhallgatott, mert újabb forgóba került) ha úgy vélem, hogy jobbról balra még jobb, akkor ahhoz senkinek semmi köze, mert az kizáróan és egyedül az én ügyem.

Pillanatnyi szünet következett. Mindenki mélyen elgondolkodott.

– Én valamit... valamit... kieszeltem – mondta végre Micimackó.

– Nem mintha azt hinném, hogy a gondolat valami nagyszerű...

– Én se remélem, hogy valami különleges – mondta Füles.

– Halljuk, Micimackó! – sürgette Nyuszi.

– Hát... mondjuk, hogy köveket és mindenfélét és izéket dobálunk bele a folyóba, és Fülesnek csak az egyik oldalára kell feküdni... a kövek hullámokat vernek, és a hullámok kimossák őt a partra...

– Ez nem egészen rossz – vélte Nyuszi, és Micimackó ragyogott.

– Egész ügyes gondolat – vélte Füles. – Ha fürdőbe akarok menni, majd értesítek, hogy megmoshass...

– De hátha nyakon ütjük véletlenül? – kérdi Malacka aggódva.

– Vagy véletlenül nem találtok el? – kérdi Füles. – Fontolóra kell venni minden lehetőséget... mielőtt mulatni mentek, Malacka...

De Micimackó már meg is ragadott egy akkora követ, amit egyáltalán vinni tudott. Áthajolt a hídon, úgy szorította a mancsa közé.

– Nem vágom hozzád, csak úgy leejtem, Füles – magyarázta buzgón. – Nem téveszthetem el, csak rád eshet... vagyis hát csakis

melléd mehet, Füles... Mondd, abbahagynád kevés időre a bukdácsolást és forgást? Tudod, csupa sár leszek!

– Nem hagyhatom abba – felelt Füles. – Szeretek így forogni.

Nyuszi érezte, hogy itt az ideje a parancsnokságot átvenni.

– Micimackó – mondta –, ha azt mondom: NNA MOST!!, akkor dobhatod. Füles, ha azt mondom: NNA MOST!!, akkor Micimackó dob...

– Köszönöm, Nyuszi..., de úgy vélem, úgyis észreveszem majd...

– No kész vagy, Micimackó? Malacka, engedj csak egy kis helyet Micimackónak! Térj ki kicsit, Zsebibaba... Kész vagytok?

– Én egész kész vagyok – mondta Füles.

– Nna most! – vezényelt Nyuszi.

Micimackó elengedte a követ. Hatalmas csobbanás, Füles eltűnt...

Hát ez félelmetes volt ott fönn a hídon azoknak, akik nézték... Csak nézték ám, nézték, bámulták... még azon se örültek, hogy a Malacka botja végre megjelent, kicsit előbb, mint a Nyuszié. Szívből ennek se tudtak örülni. Mikor Micimackó már éppen azon kezdett tűnődni, hogy alighanem a rosszabbik követ választotta, vagy pedig a folyó nem az, aminek lenni kellene, és ahogy ő a Folyókat képzei: egyszer csak valami szürkét pillantott meg a folyó partján... valami szürke, de mindig nagyobb lesz – na tessék! Füles kecmereg kifelé.

Hangos kiáltással, egyetemesen üdvözlük a hídról. Ide-oda forgatják, nézegetik. No de ilyet! – mihelyt ott áll köztük a szárazföldön.

– Na hallod, Füles, te aztán igazán átnedvesedtél! – mondja Malacka.

Füles megrázza magát, és megkér valakit, szíveskednék Malackának megmagyarázni, hogy szokott az történni, ha az ember bizonyos hosszabb időt tölt egy folyó belsejében.

– Ezt jól csináltad, Micimackó – mondta Nyuszi barátságosan. – Na látod, ez egy jó gondolat volt.

– Mi volt a jó gondolat? – kérdi Füles.

– Hát hogy úgy odacsapkodott a parthoz téged...

– Még hogy engem odacsapkodott, és mihez csapkodott oda? Micsodához? Hogy érted? Hogy engem valaki csapkodott volna?

Micimackó egy rettenetes nagy követ vágott hozzám, és hogy ne találjon nyakszirten, alámerültem, és kiúsztam a partra.

– Nem vágtál te oda akkorát – súgta Malacka Micimackónak, hogy kicsit megvigasztalja.

– Nem is vághattam akkorát – véli Micimackó aggódalmasan.

– Füles – mondja Malacka –, azért ez okosan volt megcsinálva.

Micimackó kezdte magát jobban érezni. Utóvégre, ha az ember Csekélyértelmű Medvebocsocska, kevés Tapasztalattal és Mindenféle Dolgokra gondol, sokszor úgy gondolja azokat a Mindenfélét, hogy azok nincsenek is a valóságban, vagy legalábbis egész mások, mikor kijönnek a fejből. Végre is a Füles odabe volt a vízbe, és most kinn van a vízből – hol itt a hiba?

– Hogy estél bele tulajdonképpen, Füles? – kérdi Nyuszi, mialatt Malacka zsebkendőjével szárítgatja.

– Kérlek, nem is estem bele.

– Nade...

– *Beleugrottam...*

– J-a-j – mondta Zsebibaba izgatottan –, valaki beelökött?

– IGENIS BELEUGRASZTOTTAK... Ott álltam a folyóparton, véletlenül mély gondolatokba voltam elmerülve. Azon gondolkodtam, hogy mit értenétek ti alatta, ha... és akkor VALAKI MEGLÖKÖTT...

– Ugyan, Füles! – mondják karban a többiek.

– Biztos, hogy nem csúsztál meg véletlenül? – kérdi Nyuszi bölcsen.

– Hát valamelyest csúsznom is kellett... Ha az ember ott áll a csúszós folyóparton! Hogyisne! És valaki hátulról ráugrik az emberre... megcsúszik, persze. Hogy gondoltátok?

– De ki lökött meg?

Füles nem felelt.

– Tigris volt alighanem – mondta idegesen Malacka.

– Füles – véli Micimackó. – Tréfából vagy Szerencsétlenségből vagy Akarattal... Tudod, hogy gondolom?

– Nem állhattam oda, hogy megkérdezzem, Micimackó. Még mikor a folyó legmélyén feküdtem, ott is csak folyton mondogattam magamnak, azt mondja: „Na, ez Remek Tréfa volt vagy csak Egyszerű Szerencsétlenség?” – De ahogy ott úszok a folyó felületén, már csak annyit tudtam, hogy VIZES. Nem tudom, értitek-e.

– És hol volt Tigris? – kérdi Nyuszi.

Még mielőtt Füles felelhetett volna, neszt hallottak. Tigris maga jött át a cserjén.

– Mi újság, gyerekek? – mondta Tigris jókedvűen.

– Hogy vagy, Tigris? – kérdezte Zsebibaba.

Nyuszi fontoskodni kezdett.

– Te, Tigris! – mondta ünnepélyesen. – Mi volt ez?

– Mi hogy mi volt? – kérdi Tigris kicsit kényelmetlenül.

– Fülest a folyóba lökte valaki.

– És te voltál az a valaki – mondta Füles hidegen. – Bocsánat.

– Ugyan, ugyan! Köhögtem... Erős köhögésem volt, és véletlenül épp Füles mögött álltam... Annyit mondtam csak: „H-á-á-ápp-cc-ii!”

– Köhögteél? – Nyuszi felsegítette a földről Malackát, és szépen letörölgette. – Na jó, Malacka. Jól van.

– Ja? Úgy elcsodálkoztam... – mondja Malacka idegesen.

– Nahát, ez lökdösődés – mondja Füles. – Csak úgy meglepni az embert! Meglepegetni. Nézzétek, nekem mindegy, hogy Tigris itt jár az Erdőben, vagy nem jár itt – folytatta –, végre is ez egy Nagy Erdő, és akinek kedve van, taszigálhat is benne. De minek jön pont az én kis zugomba taszigálni? Nem mintha az én zugos kertem valami különlegesen nagyszerű volna... Persze az olyanoknak, akik szeretik a hideget, a kellemetlenséget, a szemetet, a rossz kosztot, azoknak esetleg tetszik, de különben olyan házikó az is, mint a többi, és ha valaki taszigáló kedvében van...

– Nem megmondtam, hogy nem taszigáltam? Nem megmondtam, hogy csak köhögtem? – kérdi Tigris bosszúsan.

– Taszigálás vagy köhögés, mindegy az, ha ott fekszünk a folyó fenekén...

– Nna – mondja Nyuszi –, én csak annyit mondok... itt jön Róbert Gida. Az majd megmondja.

Róbert Gida a híd felől jött le az Erdőbe. Sütött a nap; gondtalan és jókedvű volt. Ha az a kétszer tizenkilenc nem volna... ugyan mit törődik vele az ember ilyenkor délután, mikor ilyen szépen süt a nap? Akkor oda lehetne állnia a hídkarfa legalsó deszkájára. Áthajol az ember, és nézi, milyen lassan megy a víz... akkor egyszerre minden eszébe jutna. Megmagyarázhatja mindent Micimackónak is, aki kicsit úgyis ostoba, és sok dologban nem biztos... De hogy leért

a hídhöz, és ott látta az állatokat, már tudta, hogy ez nem is *olyan* délután, hanem *amolyan* délután... valamit tenni kellene...

– Úgy történt, Róbert Gida – kezdi Nyuszi. – A Tigris...

– Én nem – mondja a Tigris.

– Akárhogy is, én a vízben voltam – mondja Füles.

– De nem történt akarattal – véli Micimackó.

– Olyan öklelős – véli Malacka –, nem is tehet róla tulajdonképpen.

– Próbálj engem is lökdösni! – mondta Zsebibaba mohón. – Nézz ide, Füles... a Tigris engem is... Mondd, Malacka, te mit gondolsz?...

– Rendben van, rendben van, kérlek, egyszerre csak egy beszélhet, kérlek... Itt az a kérdés, hogyan ítéli meg Róbert Gida ezt az ügyet.

– Hát pedig én csak köhögtem – mondta a Tigris.

– Taszigált – véli Füles.

– Istenem, egy kicsit meglegyinthettem – így Tigris.

– Csend legyen! – kiált Nyuszi. Feltartja a mancsát. – Itt az a kérdés, mit szól mindehhez Róbert Gida.

– Hát... – Róbert Gida nem érti jól az egészet – nekem az a véleményem...

– Nos? – kérdik mohón.

– Én úgy vélem, hogy játszhatnánk mindnyájan Micimackó-Vízipólót.

Aztán így is lett. Füles, aki még ilyet sose játszott, a legjobb nyerőnek bizonyult, Zsebibaba kétszer esett a folyóba, először véletlenül, másodsor akarattal, mert látta, amint Kanga befordult az Erdőn, és érezte, hogy úgyis minden hiába, jön a lefekvés.

Nyuszi akkor kijelentette, hogy velük megy. Tigris és Füles is együtt távoztak, mert Füles meg akarta mondani Tigrisnek, hogy lehet nyerni Micimackó-Vízipólóban. Az ember csuda ravaszul ejtheti a botját! „Nem tudom, érted-e, Tigris?” Róbert Gida, Micimackó és Malacka egyedül maradtak a hídon.

Sokáig nézegették a folyót a híd alatt; a folyó nem bánta, ő se szólt.

Ez egy olyan szép nyári délután volt.

– Igazán nem is olyan komisz ez a Tigris. Egész jó gyerek – jegyezte meg Malacka odavetően.

– Ki mondta, hogy nem rendes gyerek? – kérdi Róbert Gida.

– Általában senki se olyan nagyon komisz – véli Micimackó. – Nekem ez a véleményem... De azt hiszem, valahogy így is van...

– Igazad van – felel Róbert Gida.

Hetedik fejezet

amelyben Tigris megfékezik

Valamelyik nap Nyuszi és Malacka kinn üldögéltek Micimackó háza előtt. Nyuszit hallgatták, Micimackó is velük volt. Álmos nyári délután volt, az Erdő teli finom hangocskákkal... Mintha mind a finom hangocska azt mondta volna: „Ne hallgass Nyuszira, a Nyuszira ne hallgass, ránk hallgass, ránk hallgass...” Malacka kényelembé helyezte magát, és nemigen hallgatott Nyuszira, csak néha-néha nyitotta ki a szemét, és annyit mondott: „Ugyan!” vagy „Ez igaz!” – néha, mikor Nyuszi hangosabban mondta: „Ugye, érted, Malacka?” – és a hangja komoly volt, Malacka is bólintott: érti hát.

– Mert – Nyuszi végre kezdte befejezni – Tigris olyan szertelen és rakoncátlan, hogy kicsit ráncba kellene szedni... Mit gondolsz, Malacka?

– Én is így gondolkodom – véli Nyuszi. – Hát te, Micimackó? Micimackó kinyitja a szemét, nagyot ásít.

– Hogyne, hogyne!

– Hogyne, hogyne; de hogy?

– Igazatok van – feleli Micimackó. – Ebbe nektek feltétlenül igazatok van.

Malacka egy kevés megvetéssel nézett rajta végig. Micimackó kezd ráérezni, hogy nem arról beszélnek, amiről beszélnek.

Lassan felkel, és magához tér.

– Igen, de hogy csináljuk? – kérdezte Malacka. – Milyen ráncba szedésről beszélsz, Nyuszi?

– Éppen ez az.

„Ráncba szedni.” – Erre emlékezett Micimackó. Hallotta már valahol.

– Aha. Izé... Hallottam valamiről... Tudjátok, mi az a „kétszerkettő”?

– Igen, igen... Kétszerkettő! Róbert Gida akarta egyszer megértetni velem... Azt mondta, ellátja a bajomat, és megtanít a

kétszerkettőre. De aztán mégse...

– Mit mégse?

Micimackó megrázza a fejét.

– Nem is tudom. Mégse tanított meg. Miről is volt szó?

– Micimackó – mondja Malacka szemrehányóan –, ugye, te nem is hallottad, amit Nyuszi elmondott.

– Igenis, hallottam, a bal fülemre meg vagyok hűlve. Mondanád még egyszer, Malacka?

Nyuszi nem bánta, jó, ő elmondhatja még egyszer... De honnan kezdve? Micimackó arra kéri, hogy attul kezdve, mikor a fülében kezdte érezni azt az izét... De az mikor volt – kérdi Nyuszi –, amire Micimackó nem emlékezett? Malacka aztán elmondta, hogy arról van szó, hogy a Tigrisből ki kell szedni a féktelenségeket, mert ha az ember szereti is őtet, az az egy tagadhatatlan, hogy igenis féktelenkedik.

– Most már tudom – bólintott Micimackó.

Elkezdett gondolkodni.

De csak olyasmi jutott eszébe, ami nem illett erre az esetre. Csupa nóta; el is dúdolta:

*Ha Nyuszi
nagyobb lenne
s kövérebb
s erősebb,
mint Tigris,
és kisebb lenne Tigris,
mint szokott,
(elég rossz szokás)
s nem ugrana Nyuszira
többé,
vagy Nyuszi
magasabb lenne.*

– Mit dúdolgat Micimackó? – kérdezte Nyuszi. – Értelmes dolgokat dúdolgat?

– Á! – sóhajt Micimackó. – Ennek nincs értelme.

– Nekem van egy jó eszmém – mondja Nyuszi. – Hallgassatok ide. Elcsaljuk Tigris valami jó messzi vadonba, magányos helyre, ahol még sose volt, aztán otthagyjuk. Másnap reggel érte megyünk – de jól ide figyeljétek –, meglássátok, mennyire megváltozott! Egész más Tigris lesz belőle.

– És ugyan miért? – kérdi Micimackó.

– Azért, mert egy Alázatos és Szerény Tigris lesz ott belőle. Szomorú, Mélabús, Bánatos kis Állattá válik... olyan „Jaj-De-Örülök-Hogy-Láthatlak, Nyuszi”... Megjavul... Na.

– Nekünk is fog örülni? Nekem meg Malackának?

– Persze.

– Ez jó lesz – véli Micimackó.

– Én ugyan nem szeretném, ha aztán mindig szomorú maradna – mondja Malacka kételkedően.

– A Tigrisek nem maradnak szomorúak – magyaráz Nyuszi. – Bámulatos Gyorsasággal teszik túl magukat a bajokon. Egyszer megkérdeztem Baglyot, hogy biztos legyek benne. Hát ő is mondta, hogy igenis Bámulatos Gyorsasággal. De elég is, ha egy kicsit összezsugorodik és elszomorodik... csak úgy öt percre, az is valami... azzal is segítettünk...

– Hogy fogná fel ezt a dolgot Róbert Gida? – kérdi Malacka.

– Ő is így gondolkodna – véli Nyuszi. – Csak annyit mondana: „Ezt jól megcsináltad, Malacka. Magam is így csináltam volna, de éppen más dolgom volt. Köszönöm, Malacka. És persze Micimackónak is köszönöm.”

Malacka örült az egész dolognak. Érezte, hogy jó lesz az, amit Tigrissel akarnak csinálni, bizony az jó dolog lesz. Hiszen Micimackóval és Nyuszival együtt csinálja, mégiscsak nagy eset! Egész Piciny Állatka megy bele ebbe a dologba... és nem csinál semmi rosszat... Ha reggel felkel, nem mondhatja magának: Na, én rosszat akarok csinálni. Csak az a kérdés, hogy hova vigyék Tigris, és hol hagyják magára.

– Hát majd elvisszük az Északi-sarkra – véli Nyuszi. – Az nagyon messzi van, végre is egy magányos hely... Belezavarodik, ha onnan haza akar találni Tigris úr.

Ennek megint Micimackó örült meg. Utóvégre ő fedezte fel az Északi-sarkot, és ha odaérnek, Tigris meg fogja látni az ő

feljegyzéseit: „ÉSZAKI-SARK, FELFEDEZVE MICIMACKÓ ÁLTAL, VAGYIS Ő TALÁLTA MEG.” Majd csodálkozik Tigris! Ha még eddig nem tudta, hogy ő miféle Micimackó. Igenis, ő ez a fajta Micimackó.

Abban maradtak, hogy másnap reggel indulnak. Nyuszi, aki közel lakott Kangához és Zsebibabához, most hazamegy, és megkérdezi Tigrist, mit csinál holnap reggel. Mert ha nem volna semmi dolga, nem tartana-e velük felfedezőútra? Micimackó és Malacka is velük tartana... Ha azt mondaná: „Igen”, akkor rendben van, ha azt mondaná: „Nem”, akkor...

„Nem fogja azt mondani, hogy nem! – véli Nyuszi, – Ezt aztán csak bízzátok rám” – és elsietett.

Másnap egész más nap volt. Nem volt meleg, nyáriás, hideg volt és ködös. Micimackó, ami őt illeti, nem is bánta volna. De ha arra gondolt, hogy mennyi mézet készítettek volna a méhek, ha szép maradt volna az idő, akkor elszomorodott. Az ilyen hideg, ködös napok mindig elszomorították... Meg is mondta ezt Malackának, mikor Malacka eljött érte. Malacka kijelentette, hogy neki ez kevésbé fontos. Inkább az a fontos, hogy majd milyen hideg és rémes lesz, ha otthagyják Tigrist egy teljes napig... a Nagy Erdő közepén!

Mire Micimackó és Nyuszi elértek az utolsó ház elé, Nyuszi kijelentette, hogy ez a nap pedig éppen hogy neki való. Ilyenkor szokott Tigris leginkább féktelenkedni, ilyenkor köhög és taszigál. Ha majd ott lesznek, ők kicsit előremennek, aztán elkerülnek más irányba... Hadd keresse őket! Őket ugyan nem látja többé...

– Nem látja többé? – kérdi Malacka.

– Addig legalább nem, amíg érte nem megyünk... Majd holnap... igen, vagy akármikor... Na, menjünk. Vár.

Kangáékhoz értek. Zsebibaba is várt rájuk, nagy barátja a Tigrisnek. Ez elég Rettenetes, de Nyuszi Micimackó fülébe súgja:

– Ezt csak bízd rám megint – és Kangához fordul:

– Jobb volna, ha Zsebibaba nem tartana velünk... Mindenesetre ha legalábbis ma nem jönne velünk...

– Miért ne? – kérdezte Zsebibaba, akiről pedig azt hitték, nem hall semmit.

– Csúf, didergős nap – rázza a Nyuszi a fejét. – Úgyis köhögtem ma reggel.

– Honnan tudod? – kérdi sértődötten Zsebibaba.

– Na ugye látod, Zsebibaba, drágám? – kérdi Kanga szemrehányóan.

– Nem volt igazi köhögés. Megakadt valami a torkomon. Ilyenkor nem panaszkodik az ember – mondja Zsebibaba.

– De jobb, ha itthon maradsz, drágám. Majd máskor.

– Holnap? – kérdi reménykedve Zsebibaba.

– Majd meglátjuk – feleli Kanga.

– Mindig „meglátjuk, meglátjuk”, és sose történik semmi – szontyolodik el Zsebibaba.

– Úgyse lát az ember semmit ilyen csúnya, esős napon – vigasztalja Nyuszi. – Úgyse hiszem, hogy nagyon messzire mennénk, és aztán majd délután úgyis mindnyájan... úgyis mindnyájan... ja, itt vagy, Tigris? No menjünk. No szervusz, Zsebibaba! Majd délután átjövünk... Menjünk, Micimackó! Készen vagyunk? Jó. Gyerünk, gyerünk!

El is indultak.

Eleinte Micimackó, Nyuszi és Malacka együtt haladtak. Tigris körbe-körbe szaladgált körülöttük; később, mikor keskenyebb lett az út, Nyuszi, Malacka és Micimackó egymás után haladtak, és Tigris félkör alakban kerülgette őket. Néha, ha horzsolta az útszéli csalán, Tigris előttük baktatott, vagy mellettük szaladgált; néha-néha beleszaladt Nyusziba, néha nem. Ahogy mind magasabbra kerültek, a köd is sűrűbb lett. Tigris néha el-eltünedezett. Mikor az ember azt hitte, hogy már nincs ott, egyszerre csak előbukkant; csak annyit mondott: „Hát gyerünk, gyerünk!” – s mielőtt az ember egy szót szólhatott volna, megint csak nem volt sehol.

Nyuszi megfordult, megbökte Malackát. – Majd most – mondta. – Szólj Micimackónak is.

– Majd most – mondta Malacka Micimackónak.

– Most, mi? – kérdezte Micimackó Malackát.

Tigris hirtelen megjelent. Belevágódott Nyusziba, és újra eltűnt. – No most! – mondta Nyuszi. Beugrott egy bokorba az út szélén; Micimackó és Malacka utána ugrottak. Jól elbújtak és hallgatóztak. Az erdő nagyon csöndes volt, ha az ember jól odafigyelt. Nem láttak, nem hallottak semmit.

– Csss! – mondta Nyuszi.

– Én nem szólok – így Micimackó.

Valahol kopogtak – aztán megint csönd lett.

– Halló! – mondta Tigris, és olyan nagyon közélről hangzott a hangja, hogy Malacka felugrott volna, ha Micimackó véletlenül nem ül rajta.

– Hol vagytok?! – kiáltott Tigris.

Nyuszi meglökte Micimackót, és Micimackó körülnézett Malacka után, de nem látta sehol. Malacka olyan halkán lélegzett, amilyen halkán csak tudott, érezte, hogy bátor dolgot cselekszik, és nagyon izgatott volt.

Pillanatig csönd volt, aztán újra hallották Tigrist kopogni. Akkor aztán vártak még egy darabig, mígnem az erdő úgy elcsendesedett, hogy attól majdnem megijedtek. Nyuszi felkelt és nyújtózkodott.

– No? – suttogta büszkén. – Látjátok? Nem megmondtam?

– De én azt hittem... – mondja Micimackó – és azt hiszem...

– Á! – felelte Nyuszi. – Csak ne gondold... Rohanjunk. Gyertek. – S mindhárman elrohantak. Nyuszi volt a vezető.

– No – mondta Nyuszi, mikor már egy darabig szaladtak... – most már beszélhetünk. Mit szólsz az egész dologhoz, Micimackó?

– Hát... nem sokat... Mért megyünk pont erre?

– Hazafelé megyünk...

– Hm? – kérdezte Micimackó.

– Én azt hiszem, jobbra kellene tartanunk... – mondta Nyuszi idegesen. – Te mit gondolsz, Micimackó?

Micimackó a két mancsára pillant. Tudta, hogy az egyik a jobb mancsa. Ha az ember elhatározza, hogy melyik az, akkor biztos, hogy a másik a bal. De nem emlékezett, hogy kezdje.

– Hát... – mondta lassan.

– Gyerünk! – türelmetlenkedett Nyuszi. – Én tudom, hogy ez a helyes út. – Előbbre haladtak. Tíz perccel később újra megálltak.

– Buta ügy – vélte Nyuszi. – Ja, persze... Majdnem... Egy pillanatig... Vagy úgy! Gondolhattam volna... Na, gyerünk!

– Itt volnánk – mondta Nyuszi tíz perccel később. – De mégse...

– Nem is – mondta ugyancsak Nyuszi tíz perccel később –, én azt hiszem, hogy izé... Nem vagyunk mi egy kicsit erősen jobb irányban?

– Ez igazán furcsa – mondja Nyuszi tíz perccel később –, hogy a ködben minden egyformán szürke... Vetted észre, Micimackó?

Micimackó helybenhagyta, hogy de bizony úgy van.

– Még szerencse, hogy olyan jól ismerjük az Erdőt, másképp esetleg el is tévedhattünk volna... – mondta Nyuszi félórával később, és azon a gondtalan hangon nevetett, amelyiken az nevet, aki túl jól ismeri az Erdőt, és úgyis tudja, hogy nem tévedhet el.

Malacka Micimackó mögött lépkedett.

– No mi az, Malacka?

– Semmi. – Malacka megfogta Micimackó mancsát. – Csak nem akartalak elereszteni...

Mikor Tigris megunta a várakozást, hogy elfogják, és hiába várt erre, és mikor azt is megunta, hogy már nem mondhatja senkinek: „Na, hát akkor menjünk előre, fiúk!” – gondolta: inkább megy haza ő is. Visszafelé indult. Mihelyt hazaért, és Kanga meglátta őt, mindjárt azzal fogadta:

– No lám, itt a jó kis Tigriske, milyen szépen hazajött. Épp jókor érkeztél, úgyis be kell most venni az Erősítő Orvosságból. – Mindjárt ki is öntötte neki.

Zsebibaba büszkén jegyezte meg:

– Én már megittam az enyémet!

Erre Tigris lenyelte az övét, és csak annyit mondott:

– Én is.

Zsebibabával barátságosan kötekedni kezdtek. Tigris véletlenül fellökött egy-két széket, Zsebibaba véletlenül fellökött egyet akarattal, mire Kanga megszólalt:

– Játsszatok most egy kicsit a ház előtt.

– Hol? – kérdezte Zsebibaba.

– Ugyan menjetek ki, és szedjetez nekem pár fenyőtobozt – mondta Kanga, és kosarat adott nekik.

Lementek a Hét Fenyőfákhoz, fenyőtobozokat vagdaltak egymáshoz, míg csak el nem felejtették, hogy miért küldték őket. Ekkor otthagyták a kosarat a fa alatt, és hazamentek ebédelni. Éppen elkészültek az ebéddel, mikor Róbert Gida bedugta a fejét az ajtón.

– Hová lett Micimackó? – kérdezte.

– Tigris, drágám, hová lett Micimackó? – kérdezte Kanga

Tigris elmondta, hogy mi történt ma reggel, és Zsebibaba belevágott, hogy az nem is volt igazi köhögés. Kanga megkérte őket, ne beszéljenek egyszerre. Róbert Gidának így jó idejébe tellett, míg megtudta, hogy Micimackó, Malacka és Nyuszi elvesztek az Erdőben.

– Furcsa dolog ez a Tigrisekkel – suttogta Tigris Zsebibabának –, hogy a Tigrisek soha el nem vesznek, el nem tévednek.

– MÉR nem?

– Egyszerűen csak nem tévednek el – magyarázta Tigris. – Valahogy így van.

– Hát jó – mondta Róbert Gida –, akkor meg kell őket keresni. Gyere, Tigris.

– Most mehetek és kereshetem őket – magyarázta Zsebibabának Tigris.

– Kereshetem őket én is? – kérdi mohón Zsebibaba.

– Ma még nem... Zsebibaba, drágám – vélte Kanga. – Majd máskor.

– Ha még holnap is el vannak tévedve, akkor mehetek én is?

– Majd meglátjuk – felelte Kanga, és Zsebibaba, aki nagyon jól tudta, hogy ez mit jelent, egy sarokba kuporodott, és megpróbált saját magából kifelé ugrálni. Egyrészt gyakorolni akarta magát benne, másrészt nem szerette volna, ha Róbert Gida meg a Tigris látják, hogy ő szomorkodik azon, amiért nem vitték el.

– A dolog úgy áll – vallotta be végre Nyuszi –, hogy mi bizony valahol eltévedtünk.

Egy árokban pihentek, fenn az Erdőben. Micimackó már unta az árkot, gondolta, ez valahogy úgyse jó így, mert akármerre indultak, mindig ugyanabba az árokba értek vissza. Valahányszor feltűnt előttük a ködben, Nyuszi mindig diadalmasan kiáltotta: „No, végre tudom, hol vagyunk!” Ilyenkor Micimackó is szomorúan megjegyezte: „Hiszen én is tudom.” Akart is valamit mondani, de nem jutott más eszébe, csak annyi, hogy „SEGÍTSÉG! SEGÍTSÉG! SEGÍTSÉG!” Igaz, kicsit ostobának tetszett az ilyesmi, mikor Nyuszi és Malacka is ott voltak mellette.

– Hát – mondta Nyuszi hosszabb hallgatás után, miközben senki sem rebegett köszönetet a szép sétáért – mégiscsak jobb lesz, ha

felszedelőzködünk... Melyik lesz a legjobb út?

– Az hogy volna – kérdi Micimackó lassan –, ha mihelyt innen kiteszük a lábunkat, újra próbáljuk megkeresni... és újra visszatalálunk?

– Mi hasznunk volna abból? – kérdi Nyuszi.

– Hát ha haza akarunk találni, és képtelenek vagyunk... úgy gondoltam, hogyha ide akarunk visszatalálni, akkor ezt se találnánk meg többet; na és az direkt Jó Dolog lenne, ha nem látnám ezt az árkot többet, mert akkor esetleg olyasmit találunk, amit nem keresünk, és akkor az a valami, amit keresünk, de nem találunk, talán az a valami lenne, amit nem keresünk, de találunk.

– Ennek nem sok értelmét látom – véli Nyuszi.

– Mert nincs is – mondta Micimackó alázatosan. – De mikor elkezdtem mondani, még volt értelme. Valami elromlott közben.

– Ha kijönnénk ebből az árokból, és aztán visszajönnénk bele, akkor megtalálnám...

– Azt gondoltam, hogy esetleg mégse találnád meg... Csak épp gondoltam rá...

– Nézd, próbáld meg – mondta hirtelen Malacka. – Mi majd itt várunk rád.

Nyuszi csak nevetett azon, hogy milyen ostoba ez a Malacka. Elindult a ködbe. Mehetett úgy száz métert, aztán megfordult és jött vissza...

Micimackó és Malacka már húsz percig vártak akkor. Micimackó felállt.

– Gyerekek! – mondotta Micimackó. – Valami eszembe jutott. Nézd, Malacka, menjünk haza.

– De kérlek, Micimackó – sikoltott Malacka, és csupa izgalom volt –, te talán tudod az utat?

– Nem – ismerte be Micimackó. – De nekem tizenkét csupor méz van a kredencemben, ezek engem már órák óta várnak haza. Eddig nem hallottam, hogy mit akarnak, mert ez a Nyuszi beszélt és beszélt és beszélt, de ha senki se beszél, csak azok a tizenkét csuprok, akkor... azt hiszem, Malacka, én tudni fogom, merről jön a hang... Most gyerünk.

Együtt indultak, egy ideig Micimackó nem is szólt semmit. Nem akarta zavarni a csuprokat. Hirtelen mégis valami hangot adott...

majdnem hogy visított... ahogy Malackák szoktak... kezdett ám; mert kezdte tudni, hol vannak. Hangosan persze nem merte mondani, mert hátha mégis téved. Mikor annyira biztos volt a dolgában, hogy már azt se bánta hívják-e a csuprok vagy se, valaki elkiáltotta magát előttük: a ködben ott állt Róbert Gida.

– Hát itt vagytok? – mondta egész hanyagul, úgy tett, mintha nem is ijedt volna meg.

– Hát itt vagyunk, bizony – felelt Micimackó.

– Hát Nyuszi?

– Azt nem tudom.

– Esetleg Tigris megtalálja... ő majd megtalálja... Úgyis keres benneteket...

– Ja – mondta Micimackó –, nekem haza kellett jönnöm, mert valamit itthon felejtettem, meg a Malackának is... magunkkal kellett volna hozni, és így hát...

– Jó. Jövök én is, majd megtaláljuk azt a valamit.

Hát jött szépen haza Micimackóval, és nézte, nézte... hosszú ideig kellett nézni, mert Micimackó alaposan el volt foglalva... amíg nézte, Tigris az Erdőben bolyongott, és kereste Nyuszit, különös hangokat hallatott, mindenáron meg akarta találni. Végre meghallotta a hangot. Egy igen-igen ijedt, FÉLÉNK ÉS ALÁZATOS Nyuszi... A Félnk és Alázatos Nyuszi uzsgyi neki a ködnek... lám! A hangok irányában ott Tigris! De most úgy látta, hogy ez egy egész Barátságos Tigris. Nagyszerű egy Tigris ez! Ez egy Segítő és Mentő Tigris... olyan Tigris, amelyik ha ugrik nagyot, hát hadd ugorjon... úgyis csak ugrik, ahogy Tigrisek szoktak, a Tigriseknek tulajdonképpen így kell ugraniuk, taszigálniuk...

– Jaj, Tigris! No de ilyen szerencse! – siránkozott Nyuszi.

Nyolcadik fejezet

amelyben Malacka nagy tettet hajt végre

Micimackó és Malacka kuckójától nem messze, úgy a feleúton, egy Gondolkodó Sarkocska volt: ott szoktak megállni és a dolgokat mérlegelni, ha látogatóba indultak egymáshoz. Meleg zug volt, és a szél se érte; ilyen alkalmakkor leültek ott, elgondolták azt is, hogy mit csináljanak most, mikor már ott voltak, és vége a látogatásnak. Valamelyik nap elhatározták, hogy nem csinálnak semmit; ezt a dolgot Micimackó versben akarta megörökíteni. Tudni kell mindenkinek, mire jó ez a kitűnő helyecske.

*Langyos és napos a zugocska,
hol Micimackó heverész.
Ide sűt mindig a napocska,
és a birtoka az egész.
Hú, elfelejtettem Malackát!
Övé belőle egy kis rész.*

Valamelyik őszi reggel, mikor a szél lekaszálta a levelet a fákról, és olyan hideget csinált éjjel, hogy az ágakat is le akarta kaszálni, Micimackó és Malacka ketten üldögéltek a Gondolkodó Sarkocskában, és törték a fejüket.

– Mert ami engem illet, én azt vélem – mondta Micimackó –, elmegyek a Micimackó Kuckóba, és meglátogatom Fülest... Ekkora szél! Hátha az ő házát el is fújta? Talán azt akarja, hogy segítsünk neki újat építeni.

– Ami pedig engem illet, én azt akarom, keressük fel előbb Róbert Gidát... de ha nincs odahaza, akkor úgyse kereshetjük fel – mondta Malacka.

– Na akkor menjünk és látogassunk meg mindenkit – vélte Micimackó. – Mer ha az ember úgyis órák hosszat sétált már a szélben, és hirtelen betoppan valakihez, és ott azt mondják neki:

„Ejnye, Micimackó, éppen jókor jöttél, mert van itt egy kis nyalánkság részedre” – akkor rendben is van minden, mer akkor azt úgy hívom, hogy: „Jaj de jó Nap.”

Malacka ugyan azt tartotta, hogy valami okának kell lennie annak, ha az ember valakit látogat. Az ember beteget látogat, vagy valamit meg akar tudni, valamit ki kellene eszelnie Micimackónak. Talán ki tud eszelni valamit.

Micimackó tud.

– Mehetünk is... Azért megyünk, mert úgyis Csütörtök van, és kívánhatunk mindenkinek Boldog Csütörtököt.

Felkeltek, és amikor Malacka újra leült, mert nem is sejtette, hogy ilyen ereje van a szélnek, és Micimackónak fel kellett őt emelni, akkor megindultak. Először Micimackó házába nyitottak be. Még szerencse, hogy mihelyt odaértek, Micimackó otthon is volt. Beinvitálta őket; kicsit nyalakodtak, és mentek tovább Kanga Kuckójáig, jó szoroson egymás mellett. Hangosan vitatkoztak:

– Na, nem igaz?

– Mi nem igaz? – és:

– Hangosabban, kérlek, nem hallom jól.

Mire Kanga házához értek, már annyira el voltak fáradva, hogy ott kellett maradniuk ebédre. Mire újból nekiszedelőzködtek, bizony kicsit hideg volt odakünn. Siettek is Nyuszihoz, amennyire csak tőlük tellett.

– Itt vagyunk, mert Boldog Csütörtököt akartunk neked kívánni – mondta Micimackó. Párszor ki-be járt az ajtón; mégis, ki kellett próbálni, biztos-e, hogy éppen olyan jól ki tud majd jönni, ahogy bement.

– Mért, mi különös van azon, hogy csütörtök van? – kérdezte Nyuszi. Mire Micimackó elmagyarázta a dolgot. Nyuszi, akinek mindig Rengeteg Fontos Dolga volt, csak annyit mondott:

– Én azt hittem, hogy csakugyan valami komoly dolog hozott ide – mire persze leültek, és azért kaptak valamit. Nemsokára Micimackó és Malacka újból felkerekedtek, most hátulról kapták a szelet, nem volt olyan nagy a baj.

– Nyuszi csöppet se buta – mondta Micimackó elmélyedve.

– Úgy van. Okos – vélte Malacka.

– Esze, az van neki.

– Van neki – vélte Malacka. – Esze, az van neki.

Mire hosszú hallgatás következett.

– Úgy vélem – mondta Micimackó –, ez az oka annak, hogy soha semmit meg nem ért.

Már akkor Róbert Gida is otthon volt. Délután lévén, nagyon megörült a vendégeinek, akik ott is maradtak majdnem uzsonnaidőig. Kaptak így is egy Majdnem Uzsonnát. Ez olyan, amit az ember hamar elfelejt. Nosza, szaladtak Micimackó kuckójába, hogy végre megtalálják Fülest, nehogy lekéssenek egy Tulajdonképpeni Uzsonnáról Bagolyéknál.

– Szervusz, Füles! – kiáltották vígan már messziről.

– No! – mondta Füles. – Talán eltévedtetek?

– Nem a!... Csak meg akartunk látogatni – mondta Malacka. – És hogy milyen is nálad. Nézd csak, Micimackó, hisz ez a ház még áll!

– Persze, hogy áll – mondta Füles. – Ez furcsa. Talán valakinek le kellett volna bontania?

– Azt hittük, hogy esetleg a szél elvitte – vélekedett Micimackó.

– Senki se vitte el. Talán elfelejtették...

– Jó, igazán örülünk, hogy láthatunk, Füles, és most megyünk is Bagolyékhoz.

– Hát csak menjetek. Majd meglátjátok, ott milyen jó. Egy-két nappal ezelőtt repült erre; bizony, engem is észrevett. Nem mintha megszólított volna – erre, kérlek, figyelmeztetek! –, de az bizonyos, hogy észrevett. Kedves tőle... Az embert sok mindenre felbátorítja... Nem tesz semmit.

Micimackó és Malacka még egy kicsit körülszaglásztak.

– Hát isten veled, Füles! – mondták, és könnyed oldalgással siettek el, mint akiknek nem fontos – utóvégre hosszú út áll előttük, és jó lesz sietni.

– Isten áldjon! – mondta Füles. – Vigyázz, Malacka, nehogy a szél elfújjon. Hiányoznál... Azt kérdenék: „Ejnye, ejnye, hová fújta a szél azt a kedves kis Malackát?...” Igazán mindenki szeretné tudni, hová. Na, isten áldjon meg, és igazán örültem...

– Isten áldjon! – Micimackó és Malacka véglegesen elbúcsúztak, s baktattak előre, Bagolyékhoz.

De most szembejött a szél, Malacka fülei a feje mögött billegtek, akárcsak holmi zászlók, s úgy kellett törtetni előre. Mintha egész

csomó óra telt volna el, míg eljutottak a Százholdas Pagonyba, és újra kiegyenesedhettek. Kicsit idegesek voltak muszáj volt odafigyelni, mikor a vihar tombolt az ágak közt.

– Na és ha egy fa akkor esik le, Micimackó, mikor éppen alatta állunk?

– Na és ha nem éppen akkor? – mondta Micimackó alapos megfontolás után.

Malacka megvigasztalódott. Nemsokára egész vígan, derűsen kopogtattak Bagoly ajtaján.

– Jó napot, Bagoly! – mondta Micimackó. – Eljöttünk megkérdezni, hogy vagy. Malacka is itt van... Tudod, mert úgyis Csütörtök van...

– Ül le, Micimackó... Te is, Malacka – mondta Bagoly barátságosan. – Helyezzétek magatokat kényelembe.

Szépen megköszönték, és kényelembe helyezték magukat.

– Mert látod, Bagoly – mondta Micimackó –, borzasztóan siettünk, hogy el ne késsünk – látni akartunk, mielőtt elmegyünk...

Bagoly ünnepélyesen bólogatott.

– Kérlek, igazítsd ki a szavaimat, ha tévedek – mondta –, de vajon az igazat állítottam-e, ha kijelentem, hogy véleményem szerint csuda egy ronda idő van odakünn.

– Csuda – felelt Micimackó helyett Malacka, aki éppen olvadozni kezdett.

Szárítgatta a fülét, és azt óhajtotta, bár az isten adná, bár odahaza lenne végre a tulajdon házában.

– Nekem úgy rémlett – mondta Bagoly. – Akkor is épp ilyen ronda nap volt, mikor Róbert nagybátyám – amott van az olajfestésű képe jobbra tőletek a falon – valamelyik nap, hogy kicsit megkésve érkezett... atyaúristen, mi az?

Szörnyű csattanás, rettenetes recsegés-ropogás töltötte be a hajlékot.

– Vigyázz, vigyázz! – sivített Micimackó. – Jaj, csak az ingaórát! El az utamból! Malacka! Malacka, te, hisz én rád esek!

A szobának az az oldala, amit Micimackó foglalt el, lassan lefelé kezdett süllyedni, és a székek halkán Malackára borultak... Az óra elegánsan siklott le a kandallóról, útjában néhány vázát ragadván magához, míglén egyszerre csörrent valamennyi egymás nyakába

azon a helyen, amelyik valamikor padló volt, de most szerette volna tudni, hogy festene falnak. Róbert, a nagybácsi, aki a kandalló előtti szőnyegecske helyét volt elfoglalandó, rámájával együtt magával hozta azt a darab falat, amin tartózkodni szokott, hogy az is szőnyeg legyen már egyszer. Ezek a Malacka széke köré csoportosultak éppen akkor, mikor Malacka felállni készült róla, s darab ideig senki se tudta volna biztonsággal megmondani, hogy Észak merre van. Aztán jött egy még nagyobb reccsenés... Bagoly háza igyekezett magát a lehetőség szerint összeszedni... – aztán csönd lett.

A szoba egyik sarkában az asztalterítő felduzzadt, labdává csavarodott, és gurulni kezdett a szobán keresztül, aztán egyszer-kétszer felfelé meg lefelé ugrott, és kilátszott belőle két fül. Még egyszer átgurult a szobán, és kihámozta magát.

– Juj ! – mondta idegesen Malacka.

– Na? – kérdezte a székek egyike.

– Hol vagyunk?

– Nem vagyunk olyan biztosak benne – így a Szék.

– Az izé – Bagolyéknál vagyunk?

– Alighanem, mert épp uzsonnázni akartunk, és nem lett belőle semmi.

– Ahá! – mondta Malacka. – És Bagoly mindig a mennyezeten tartotta a levélszekrényét?

– A mijét?

– Oda nézz!

– Nem lehet – mondta Micimackó a szék alól. – Arccal lefelé vagyok valami alatt... ilyenkor, Malacka, az ember nehezen pillant fel mennyezetre.

– Pedig ott tartotta, Micimackó.

– Talán most annak is megváltozott a helye – vélte Micimackó. – Mert ő szereti a változatosságot.

Zavaros hangok hallatszottak az asztal mögül, a szoba másik sarkában. Megjelent Bagoly.

– Malacka – mondta Bagoly, és úgy festett, mint aki hihetetlenül bosszankodik –, hol van Micimackó?

– Nem tudom biztosan...

Bagoly megváltoztatta a hangját. Csúnyán nézett arra a darabra, ami Micimackóból látható volt.

– Micimackó – mondta Bagoly igen szigorúan –, te csináltad ezt?
– Nem hinném – mondta alázatosan Micimackó.
– Hát akkor ki csinálta?
– Alighanem a szél – vélte Malacka. – Alighanem leszdedte a szél a házad Bagoly.
– Ú-úgy? Gondoltam, inkább Micimackó...
– Nem a' – mondta Micimackó.
– Ha a szél volt – mondta bagoly eltűnődve –, akkor nem Micimackó a hibás. Akkor őt vád nem illetheti. – E barátságos szavakkal felrepült, hogy megnézzze az új mennyezetet.
– Malacka! – kiáltott Micimackó halkán.
Malacka lehajolt hozzá.
– Mit mondott, hogy mi illet vagy nem illet engem?
– Azt mondta, hogy téged nem illet vád.
– Hja, vagy úgy... Azt hittem, azt mondta, hogy ami engem illet...

Na igen.

– Bagoly – mondta Malacka –, gyere le, és segíts Micimackónak. Bagoly, aki a levélszekrényének szépségét csodálta, leszállt. Együtt húzták-vonták a karosszéket, s nemsokára Micimackó alulról felfelé kecmergett ki s körülnézett.
– Na? – kérdezte Bagoly. – Szépen vagyunk, mi?
– Mit csináljunk, Micimackó? – kérdezte Malacka. – Nem jut véletlenül az eszedbe valami?
– Éppen most jutott valami – felelt Micimackó. – Olyan kis semmiség. – Mindjárt el is kezdte:

*Hevertem hátamon,
s legjobb lesz, gondolom,
heverni a nyári nappal szemben.*

*Nem volt külön dolog,
gondolom, dúdolok
de nem jutott semmi eszembe.*

*Vállamba benyomva
csak arra gondoltam:
Délutáni álmom?*

*Hasamon forogva,
mellemben szorultan
az ébredést várom.*

*Nem jött semmi. Arcom
fődbe benyomódik,
akrobatának semmi.*

*Ám egy derék medve?
Annak csak nincs kedve
szék alá nyomódni?*

*Szorítják meg nyomják
szegény öreg orrát,
kérem, ez csak nem szép!*

*Majd széjjelpréseltek,
majdnem felkéseltek
nyakad, füled, szájad,
ó, te szegény állat.*

Bagoly köhögött, mint akinek semmi köze a vershez, és nem is találja szépnek, és kijelentette, ha Micimackó azt hiszi, hogy ez volt az egész, akkor aligha foglalkozhatnak a Menekülés eszméjével.

– Mert – tette hozzá – ott, ahol az ajtó volt, ugyan nem mehetünk ki. Arra valami ráesett.

– Na, hát akkor hogy lehet másképp kimenni? – kérdezte félénken Malacka.

– Hát éppen erről van szó, Malacka. Épp erről kellett volna Micimackónak nyilatkoznia.

Micimackó ott ült a padlón, ami még nemrégiben is fal volt. Felnézett a mennyezetre, ami még nemrégiben szintén fal volt, de egy másik, és olyan ajtó volt benne, amit ajtónak lehetett használni. Csakugyan tépelődni kezdett.

– Fel tudnál repülni a levélszekrényig, ha Malackát felkapod a hátadra?

– Á! – felelt gyorsan Malacka. – Azt úgyse tudná.

Bagoly az ilyesmihez szükséges Közbeiktatott Izmokról értekezett. Beszélte ő már egyszer erről Róbert Gidának és Micimackónak. Várta is nagyban, hogy majd újra megemlítheti. Ez is olyan dolog, hogy jó, ha az ember kétszer is elmagyarázza, mielőtt értik, hogy miről van szó.

– Mert tudod, Bagoly, ha Malackát betehetjük a levélszekrénybe, átmászik ott, ahol a leveleket szokták bedobni, lemászik a fán, és segítséget hoz.

Malacka még gyorsan megjegyezte, hogy ő úgyis sokat hízott darab idő óta. Hogy aligha tehetné, akármilyen szívesen tenné. Bagoly kijelentette, hogy múltkor csináltatta nagyobbra a levélszekrényét, arra az esetre, hogy nagyobb leveleket kap. Talán lehetne, mire Malacka megjegyzi:

– De hisz azt mondtad, hogy nincsenek meg hozzá a szükséges tudod már mik – de Bagoly csak azt mondta:

– Á, persze, minek is akkor beszélni róla.

– Akkor jobb is, ha másra gondolunk – vélte Malacka.

Micimackó előtt felrémlt az a nap, mikor kimenthette Malackát az áradásból, és mindenki őt bámulta. S miután mostanság nem bámulták túlságosan gyakran, gondolta, lehetne őt újra bámulni. S mint az előbb, újra megrohanta egy gondolat:

– Te Bagoly – mondta –, jutott valami az eszembe.

– Szép, kövér, ügyes Medve vagy – selypített Bagoly.

Micimackónak tetszett, hogy ő szép kövér, ügyes medve, és szerényen megjegyezte, hogy hiszen csak egy gondolat volt. Kössön az ember egy darabka madzagot Malackára, aztán dobja föl a levélszekrénybe úgy, hogy a madzag másik végét a csőrében tartja. Azt átlöki a dróton, lehozza a földre; Malacka is nagyot húz, ott ahol most áll, mindaddig, amíg a másik vége szépen felemelkedik.

– Na és akkor Malacka csakugyan ott van – véli Bagoly. – Hacsak a madzag el nem szakad...

– Találunk másik madzagot...

Ilyesmit Malacka nem hallgatott szívesen, mert akármennyi madzagjuk van, akármennyivel is húzzák fel, neki mégiscsak repülni kell, de úgy látszik, mást itt nem lehet tenni. Egy szomorú pillantást vet vissza életére, a boldog órákra, amiket az Erdőben töltött olyan

módon, hogy nem húzták fel madzaggal a mennyezetre, de aztán elszántan bölintott Micimackó felé, és kijelentette, hogy hiszen egész jó egy Te-Te-Te-Terv ez is...

– Úgyse szakad el – suttogta Micimackó vigasztalón. – Hiszen olyan Pici Állatka vagy, és én alattad állok, s ha megmentesz mindnyájunkat, hidd el, Nagy Dolog lesz az, és sokat fogunk még róla beszélni; esetleg Verset is csinállok róla, és a népek majd éneklük... Nagy Dolgot művelt a Malacka – lám Micimackó írta rá a Verset!

Hát ettől Malacka megvigasztalódott valahogy, s mikor mindennel elkészültek, s érezte, mint emelkedik lassan a mennyezet felé, már annyira büszke volt, hogy szinte felkiáltott: „MOST NÉZZETEK!” Csak attól félt, hogy akkor Micimackó és Bagoly elengedik odalenn a madzagot, és csak néznek.

– Haladunk, haladunk felfelé! – mondta derűsen Micimackó.

– A dolog úgy megy, ahogy elképzeltük, és várni lehetett – vélte Bagoly, igyekeztén segíteni.

Csakugyan, elég hamar ment. Malacka kinyitotta a levélszekrényt, és bemászott. Aztán, mikor leoldotta a madzagokat, benyomta magát a hasadékon, amelyikbe a régi szép napokban, mikor még ajtó volt az ajtó, rengeteg levél érkezett Baglyocskához váratlanul, miket saját maga írt magának.

Nahát nyomakodott és tolakodott befelé, addig-addig, amíg csakugyan kinyomta magát. Boldog volt és izgatott; gondolta, levisít egy utolsó istenhozzádót a bent rekedt foglyoknak.

– Itt minden rendben – mondta a levélszekrényen keresztül. – A fátat, amin laktál, ledöntötte a szél, Bagoly, az ajtón keresztül pedig egy ág fekszik. De nem baj, mert én meg Róbert Gida majd elhordjuk innen. Micimackónak is hozunk majd egy madzagot, én elmegyek, és elmondok neki mindent. Le is tudok mászni, tudom, hogy veszedelmes, de én azért megteszem, szó sincs róla, aztán egy fél óra múlva visszajövünk Róbert Gidával. Isten veled, Micimackó! – Meg se várta, míg Micimackó felel: Isten veled, Malacka; köszönet és hála – hanem ment útjára.

– Fél óra – mondta a Bagoly, és kényelembe helyezte magát. – Na, ez épp elég idő arra, hogy elmondjam azt a történetet Róbert nagybátyámról, akit elkezdtem... tudod? arról, akinek a fényképén

fekszel. De hát hol is tartottam? Persze, tudom már. Hát kérlek, az is egy olyan szörnyű nap volt, aznap délután, mikor...

Micimackó lehunyta a szemét.

Kilencedik fejezet

amelyben Füles megtalálja a kidőlt fát és Bagoly el is foglalja

Járta Micimackó a Százholdas Pagonyt. Ott állt, ott bámészkodott, ahol azelőtt a Bagoly háza volt... Bizony, az most nem festett háznak. Olyan volt, mint egy fa, amit kidöntött a szél. Ha meg a háznak ilyen pofája van, akkor itt az ideje, hogy más lakás után nézzél. Micimackó „Titokzatos Izenet”-et talált aznap reggel a kuckója előtt: „ÚJ LAKÁST KERESSEK BAGOJNAK TE IS UTÁNANÉZHETNÉL HALLOD NYUSZI.” Míg azon törte a fejét, hogy ez mit jelenthet, Nyuszi ott termett és megmagyarázta.

– Hagytam ám ilyen üzenetet a többieknek is – mondta Nyuszi –, megmagyaráztam mindnek, mit jelent; most ők is fognak keresni. Na isten áldjon, elég dolgom van. – És már szaladt is. Micimackó lassan kocogott utána. Volt neki külön dolga; még hogy ő keressen új lakást Bagolynak! Előbb úgyis verset kell írni a régi lakásról. Malackának ezt a verset már napokkal ezelőtt megígérte. Azóta, ha találkoztak – nem mintha Malacka sürgette volna, de az ember érezte, hogy mért nem sürgeti. Ha csak említeni mertek előtte olyasmit: FA, MADZAG, SZEKRÉNY, ÉJJELI VIHAROK – Malacka orra vörösre gyulladt. Ilyenkor hamar másról kezdett beszélni.

„Mert ez se könnyű feladat – mondta Micimackó magában ahogy ott állt és nézte az elmúlt Otthont. – A zümmögés, a költészet... nem lehet ám ezeket csak úgy megkapni a boltban; hatalmunkba venni őket... Ezek olyanok, hogy inkább ők kerítenek bennünket hatalmukba! Méghozzá eléjük kell menni...”

Ment és várt.

Darab ideig várt. „Na majd úgy kezdem: Fekszik egy fa itt – mert csakugyan fekszik; aztán majd meglátjuk, mi lesz.”

Így lett:

Egy Fa fekszik itt. Itten egy Fa fekszik, mit Bagoly szeretett.

*Míg állt, szerette. Őt szerette.
Barátjával dicsőítette.
(Barátja ÉN valék, ha még
e Tényt nem tudnád, kedvesem.)
S erre lett egy RE-ET-TENETES.*

*Re-et-tenetes vihar, mi hasra
fektette fáját. A laposra
vágott fa ellaposodott,
ah, mily rémséges állapot!
Lakása... fája... a barátja
álltuk körül, miként koporsót,
ilyet nem láttam még soha.*

*Malacka ekkor (A MALACKA!)
gondolt nagyot, és azt kimondta.
BÁTORSÁG – mondta és REMÉNY,
nekem kell egy MADZAG. Kemény
legyen, de inkább vékony. Mindenesetre
MADZAG LEGYEN. S ha nincs, na jó,
ám hozzatok egy Kötelet.*

*És a LEVÉLSZEKRÉNYT elérte.
Micimackó és Bagoly legott,
hálás köszönetet rebegve,
előtte térdre is rogyott.
(Honnan levelet szoknak szedni
„Ide levél jön!” felirattal.)*

*Oda nyomakodott Malacka,
s onnan intézte, áhitattal
mentési kísérleteit.
MALACKA, hős, Te! Hős bizony!
Remegtél? Nem! Hát sápítoztál?
Nem! Kúsztál, sodródtál azon
az „IDE LEVÉL JÖN CSAK”-on által.
(Én láttam ezt, kérem! Én láttam!)*

*Láttam Malackát, mint szaladt.
(„A Megmentőt én elhozom!”)
Egy Bagoly van veszedelemben
s egy Micimackó! Úgy bizony!
Emberek!
(Jöjjetek, és megtelt a berek.)*

*Segítség ide, hej, segítség!
Ordít Malacka, s jöttek
Dicső Állat... Dicső Malacka!
S ajtót nyitottak emberek,
most a rabok kijöttek.
Malac, éneklek tetedet.*

Ez megvolna – mondta Micimackó, és háromszor egymás után elénekelte magának. – Nem olyan lett, amilyenek gondoltam, de meglett. Hát most majd éneklek Malackának.

*„ÚJ LAKÁST KERESSEK A BAGOJNAK TE IS
UTÁNANÉZHETNÉL HALLOD NYUSZI.”*

– Ez mi? – kérdi Füles.

Nyuszi megmagyarázza.

– Mér, hát mi van a régi házával?

Nyuszi ezt is megmagyarázza.

– Nekem igazán nem mondanak el semmit – mondta Füles. – Engem semmiről se értesítenek. Pénteken lesz tizenhét napja, hogy nem szóltam senkihöz egy szót se.

– Hát tizenhét napja éppen nem lehet.

– Jövő pénteken lesz.

– S ma szombat van – mondta Nyuszi. – Az akkor tizenegy nap lenne. Pedig én magam is itt voltam ma egy hete.

– De nem diskuráltál – mondta Füles. – Nem beszélgettél. Nem mondtál semmit. Annyit mondtál: „Halló!” – és már szaladtál is. Láttam a farkadat száz méteren szaladni dombról le, és még mindig azon tűnődtem, hogy mit feleljek. Gondoltam: majd azt mondom neki, „Mi?” – de akkor már késő volt.

– Nekem akkor sietni kellett.

– Ez nem volt tisztességes üzlet. ADOK-VESEK. Nem váltottunk szót... „Hallo-Mi?” Evvel nem messzire jut az ember, pláne, ha az egyik beszélőnek a farka mihamarabb láttávolon kívül kerül. A beszélgetés második szakaszában már nem is látszik.

– Te vagy a hibás, Füles. Sose látogattál meg egyikünket se. Mindig itt vagy, az Erdőnek ebben az egy sarkában, és várod, mikor jönnek a többiek hozzád. Miért nem mész te hozzájuk néha?

Füles kicsit hallgatott. Gondolkodott.

– Ebben lehet valami, amit mondasz, Nyuszi – mondta végre. – Kicsit elhanyagoltalak benneteket. Kicsit többet kellene mozognom. Kicsit jönnöm-mennem kellene.

– Hát ebben igazad van, Füles.

– S ha azt hallom kívülről: „Ejnye, a fene egye meg, ez a Füles” – akkor már mehetek is, ha kedvem van.

Nyuszi egy lábon állt darabig.

– Na igen – mondta –, mert nekem most úgyis mennem kell.

– Isten áldjon! – mondta Füles.

– Micsoda? Ja, igen, isten áldjon! És ha véletlenül találsz valami jó tanyát Bagoly részére, ne felejts el értesíteni.

– Majd gondom lesz rá – mondta Füles.

Nyuszi megindult.

Micimackó megtalálta Malackát és együtt indultak el a Százholdas Pagonyba.

– Te, Malacka – mondta Micimackó némileg félénken, mikor már egy darabig hallgatagon mentek egymás mellett.

– Mi az, Micimackó?

– Emlékszel te arra, mikor én neked kijelentettem, hogy egy TISZTESSÉGES MICIMACKÓ VERSET kellene írni arról a TUDODMÁRMIRŐL?

– Kijelentetted, Micimackó? – Malacka orra pirulni kezdett. – Ja, igen, emlékszem...

– Meg is írtam, Malacka...

A vörösség Malacka orráról lassan átment a fülére. Ott le is telepedett.

– Meg is írtad, Micimackó? Arról az... Izéről... mi? Mikor az az Izé... Úgy értem: csakugyan megírtad?

– Megírtam, Malacka.

Malackának fellángoltak a fülei; akart is valamit mondani, de bár köhécselt is egyet-kettőt, nem jött ki semmi. Micimackó elkezdhette:

– Hét szakból áll.

– Hét? – Malacka hallatlan közönyt tettett. – Nem szoktak hétszer zümmögni, Micimackó...

– Hát nem is – mondta Micimackó. – Ilyet ugyanis nem írtak soha.

– A többieknek már mondtad? – kérdezte Malacka, aki egy pillanatra megállt; fölvelt a földről egy ágat, és elhajította.

– Nem szóltam. Én szerettem volna tudni, neked hogy kedvesebb. Ha most itt mindjárt eldúdolom, vagy megvárjuk, amíg a többieket is megtaláljuk, és aztán valamennyiük előtt egyszerre zümmögöm?

Malacka elgondolkodott.

– Én legjobban szeretném, Micimackó, ha most itt elénekelnéd nekem. Aztán elénekelheted mindnyájunknak. Mert akkor Mindenki hallja... Én meg elfordulhatok és mondhatom: „Igen, Micimackó említette nekem.” És úgy tehetek, mintha nem is figyelnék oda.

Micimackó elzümmögte neki mind a hét verset. Malacka nem szólt semmit; hallgatta, pironkodott. Mert eddig még dicshimnusz senki se írt Malackának (MALACKÁRÓL!). Mire Micimackó elkészült, szerette volna, ha egyiket-másikat újra elzümmögi; de nem merte kérni. Azt, amelyik úgy szólt: „MALACKA! Hős, te!” Ügyes dolog így kezdeni egy verset.

– Csakugyan elkövettem én ezeket a hőstetteket? – kérdezte végül.

– Hát – mondta Micimackó – a versben persze hogy megtetted, Malacka. Ha egyszer a vers mondja... És az emberek tudják, hogy az úgy igaz.

– Ó! – mondta Malacka. – Mert eleinte bizony egy kicsit... De a vers azt mondja: „Remegtél? Nem, nem...”

– Ez csak olyan belső remegés volt – mondta Micimackó. – És mit csináljon egy ilyen Egészen Pici Állatka? Ha egyszer kicsit remeg, belsőleg...

Malacka felsóhajtott boldogságában. Foglalkozni kezdett magával. Bátor Malacka ő...

Ahogy odaértek Bagoly régi háza tájára, hát ott volt már mindenki, kivéve Fülest. Róbert Gida vezényelt, mit, hogyan csináljanak. Nyuszi újra elmagyarázta nekik, ha esetleg nem értették volna rendesen. Mindannyian nekiláttak a munkának. Volt nagy kötelük; azon húzták fel Bagoly karosszékét, képeit meg mindenféléjét, amit kihoztak a régi lakásból. Mindent szépen bele az újba. Kanga odalenn kötözgette a kötelet, onnan kiáltott fel Bagolyhoz néha-néha:

– Ugye, ezt a régi mosogatórongyot úgyse használod már semmire? Jaj, és ez a szőnyeg, hisz ez már csupa rongy!

Bagoly pedig méltatlankodva felelgetett:

– Dehogynem, az mind kell. Hisz csak úgy tudom a bútort rendesen elhelyezni, és az különben se mosogatórongy, hanem a sálam.

Zsebibaba minduntalan felröppent a kötélen, és egy-egy újabb berendezési tárggyal jelent meg; Kangát ez zavarta kicsit, mert sose tudta, hol van Zsebibaba. Össze is vezett Bagollyal, és kijelentette neki, hogy a lakása szégyellni való Lyuk; levegőtlen és piszkos, és hogy legjobb lenne, ha ez is lejönné. Milyen rémesen néznek ki azok a kecskebékafarkak – ott ni! –, mintha a sarokból nőttek volna ki. Bagoly lenézett; kicsit csodálkozott, mert ilyesmiről nem is tudott. Majd röviden és gúnyosan felkacagott, és kijelentette, hogy azok a spongyái mosakodáshoz, s ha a népek azt se tudják már, mi a fürdőszivacs, mikor ott fekszik előttük, akkor úgylis jól nézünk ki.

– Hát... – mondta Kanga, és Zsebibaba rögtön sírni kezdett:

– Jaj, mutasd meg nekem a Bagoly fürdőszivacsát! Jaj, ott van ni, ott van ni! Ó, Bagoly! Ó, Bagoly, hisz az nem is szivacs má... Tudod, mi az, Bagoly, mikor már a szivacs...

De Kanga csak ennyit mondott:

– Zsebibaba, kedves!

Nagyon gyorsan mondta, mert így mégse lehet beszélni olyanokkal, akik helyesírást tudnak, és rendesen ki tudják írni: KEDD.

Mire Micimackó és Malacka odaérkeztek, már valamennyien boldogok voltak; kicsit megpihentek: meg akarták hallgatni

Micimackó új dalát. Megdicsérték Micimackót; kijelentették, hogy a vers kitűnő. Malacka csak úgy odavetőleg megjegyezte:

– Ja, vagy úgy; ugye, nem rossz? Úgy értem, mint vers.

– Na és hogy állunk az új házzal? – kérdezte Micimackó. – Találtál már új lakást, Bagoly?

– Nevet már talált az új háznak – mondta Róbert Gida, aki egy fűszálat rágcsált –, most már csak a ház kell neki.

– Ez lesz az új házam neve – mondta Bagoly fontoskodva, és megmutatta, mit csinált. Négyszögletes deszkadarab volt, és rajta a ház neve:

ODVASLAK

Ez volt az az izgalmas pillanat, mikor valami levágódott a fáról, és ráesett Bagolyra. A felirati tábla leesett a földre; Malacka és Zsebibaba kíváncsian hajoltak fölibe.

– Ja, te vagy? – kérdezte Bagoly bosszúsan.

– Halló, Füles! – kiáltott Nyuszi. – Na nézzék! Hát itt vagy? Hát te hol voltál?

Füles rájuk se nézett.

– Jó reggelt, Róbert Gida! – mondta, és eltolta az útjából Zsebibabát és Malackát. Leült az „ODVASLAK”-ra. – Egyedül vagyunk?

– Egyedül – mondta Róbert Gida, és mosolygott magában.

– Arról értesítettek – a hír az Erdőn át szivárgott hozzám, lenn, a mocsár mellől, ahol nemigen járnak –, hogy bizonyos Személyiség lakást keres.

– Ez derék – mondta melegen Róbert Gida.

Füles lassan maga körül nézett, aztán visszafordult Róbert Gidához.

– Valaki, úgy látszik, kihallgatja a beszélgetésünket – mondta hangos suttogással. – No nem baj. Hiszen egyelőre úgyse fontos. Gyere velem, Róbert Gida, megmutatom a lakást.

Róbert Gida felugrott.

– Gyere, Micimackó! – mondta.

– Gyere, Tigris! – mondta Zsebibaba.

– Menjünk, Bagoly? – kérdezte Nyuszi.

– Várj egy kicsit! – mondta Bagoly, és felvette a felirati táblát, amelyik e pillanatban vált újra láthatóvá.

Füles visszaintegetett.

– Róbert Gida meg én egy kicsit járkálunk – mondta. – Ha Micimackót és Malackát magával hozza, örülni fogok a társaságuknak. De az ember lélegzethez szeretne jutni...

– Rendben van – mondta Nyuszi, aki örült, hogy rábíztak valamit, és maradhat. – Majd lehozzuk a többi dolgokat is. No, Tigris: hol az a kötél? Mi az, Bagoly?

Bagoly, aki most vette észre, hogy új lakáscíme *elmázolódott*, szigorúan köhécselt Füles irányába. De nem szólt. Füles, akinek az „ODVASLAK” a hátát díszítette, elindult a barátaival.

Nemsokára meg is találták, amit Füles talált. De mielőtt odaértek volna, Micimackó meglökte Malackát, és Malacka meglökte Micimackót. Az egyik azt mondta: „De úgy van!” – a másik rámondta: „Na de nem lehet!” – és újra: „Na de ha mondom!” S mire odaértek, hát csakugyan az volt.

– Ehun van ni! – mondta Füles büszkén, és megállt Malacka előtt. – Van már ezen név is meg minden!

– Hó – mondta Róbert Gida, mert nem tudta, hogy nevéss-e vagy mit csináljon.

– Pont Bagolynak való lakás. Nem gondolod, kis Malacka?

S Malacka ekkor egy Nemes Cselekedetet követett el; mintha álomban cselekedne. Eszébe jutott mind a gyönyörű szó, amit Micimackó dalolt róla.

– Pont Bagolynak való lakás – mondta nagyszerűen. – S remélem, boldog lesz benne. – Nagyot nyelt, kétszer is, mert igen-igen boldog volt a lelke mélyén.

– Mit gondolsz, Róbert Gida? – kérdezte Füles kicsit aggódva, mert érezte, hogy valami nincs egészen rendjén.

Róbert Gida előbb kérdezni akart valamit, de nemigen tudta, hogy kezdje.

– Hát – mondta – a lakás mindenesetre nagyon szép, s ha saját lakásodat fújta volna le a szél, neked is valahová máshová kellene menned, mi, Malacka? Te mit csinálnál, ha a te házadat fújta volna le a szél?

De még mielőtt Malacka felelhetett volna, Micimackó megelőzte.

- Velem jönne lakni – mondta. – Jönnél, Malacka?
Malacka mancsát rázta.
- Köszönöm, Micimackó – mondta. – Örömmel jönnék.

Tizedik fejezet

amelyben Róbert Gida és Micimackó elérkeznek az Elvarázsolt Völgybe, ott el is búcsúznak, és magukra hagyjuk őket

Róbert Gida elindult. Senki se tudta, miért indul el, senki se tudta, hová indul. Még azt se tudták, hogy honnan tudják, hogy Róbert Gida csakugyan elindul. De valahogy az Erdőben tudták valamennyien, hogy ennek el kell következnie. Még a Kicsik Legkisebbike, Nyuszinak egy ismerőse, sőt mondhatnók, rokona és üzletfele – aki azt állította, hogy látta egyszer Róbert Gida lábát, bár hisz ez nem olyan biztos, mert lehetett az éppen másvalami is –, hát igen, még ez a K. L. is tudatára ébredt annak, hogy a Dolgok meg fognak Változni. Előbb és Utóbb, két másik ismerős, vagyis inkább rokon, már annyira biztos volt benne, hogy így szóltak egymáshoz: „Na, Korábban?” – Mire a másik azt mondta, hogy: „Á! Később!” De valahogy olyan reménytelen volt a kérdés, mint a felelet, mintha feleletet tulajdonképpen egyik se várt volna.

Valamelyik nap, mikor már érezte, hogy tovább ez így nem mehet, Nyuszi egy „Értesítés”-t agyalt ki, amiben ez állt:

„Itten arról értesítetik, hogy mindenki találkozzék Micimackó kunyhója előtt. Határozatot kell hoznunk, igenis Balra Tartsatok, aláírás Nyuszi.”

Kétszer-háromszor nekigyürkőzött, mert a „Határozat”-tal nem volt olyan tisztában, hogy hogy írják. Mire nagy nehezen elkészült, elvitte a többiekhez, hogy elolvassák. Valamennyien megígérték, hogy jönnek.

– Hát – mondta Füles aznap délután, mikor látta, hogy valamennyien a lakása felé tartanak – ez aztán a meglepetés! Tartsak én is veletek?

– Füles is? – súgta Nyuszi Micimackónak.

– Jöhet. Elmondtam neki reggel mindent.

Így hát mindenki megkérdezte Fülestől, hogy hogy van. Füles kijelentette, hogy nincs is, mármint tudomása az Értesítésről. Na

aztán leültek, és mikor már valamennyien helyet foglaltak, Nyuszi felállt.

– Valamennyien tudjuk, miért jöttünk itt össze – mondta. – Füle barátomat azonban még külön is megkértem arra.

– Engem kért meg – mondta Füle. – Óriási.

– Megkértem őt, hogy terjesszen elő egy indítványt. – Nyuszi leült. – Rajta, Füle! – mondta.

– Kérlek, ne siettess – mondta Füle, és kényelmesen emelkedett fel. – Kérlek, ne „rajtázz” engem.

Darab papírt vett elő a füle mögül, és szétterítette.

– Erről itten nem tud senki semmit – mondta. – Meglepetés. – Fontoskodva köhögött, és újra kezdte: – Hát izé és a többi, mert mielőtt megkezdhetném, és illetőleg mielőtt be tudnám fejezni, egy kis költeményt szeretnék felolvasni mindenekelőtt. Eddigelé... ugyanis eddig, vagyis hát eddigelé... hosszú szó! mingyárt meglátjátok a jelentőségét... eddigelé, mint mondám, verseket az Erdőn Micimackónk írt; jó modorú Medve, hanem határozottan Feltűnően és kifejezetten Csekélyértelmű. A vers, mit felolvasandó vagyok, Füleünk szerzeménye, vagyis hát Én szereztem egy nyugodtabb pillanatomban. Ha valaki kiveszi Zsebibaba kezéből a kis ökörszemet, és ismét másvalaki lesz szíves Bagolyt felébreszteni, valamennyien hallhatjuk... A címe... egyszerűen VERS-nek címeztem.

Elindult a Róbert Gida.

(Mondják, elindult.)

Hová?

Senki se tudja,

de ő csak ment –

ment, annyi szent.

(A „szent” se rím.)

És már

csak ennyi,

hogy menni, menni, menni...

Mint a vöcsök...

(Most erre kéne rím.)

Vöcsök:

*De erre nincs.
Még jó, hogy egyszerre mentek.
Testvérek ők,
öcsök.
Ez nehezebb, mint hogy gondolám,
e költemény –
üres a fészek,
itt abba hagyom az egészet,
isten veled, Róbert Gida,
én
s minden barátod
a vízbe hagy, na látod!
Üdv neked s béke, béke!
(Ez nagyszerű!)
Mondhatnám vége, vége!*

– Ha valaki tapsolni akar – mondta Füle, mikor befejezte –, akkor most tapsolhat.

Valamennyien tapsoltak.

– Köszönöm – mondta Füle. – A kitüntetés váratlanul ért és meghatott, ha egészen csekély mértékben Langyosak is voltak a tapsok.

– Ó, sokkal jobb, mint az enyimek! – mondta Micimackó rajongva. Csakugyan így is gondolta.

– Hát – mondta Füle szerényen – az is akart lenni.

– A Határozat – vélte Nyuszi – az, hogy mi ezt valamennyien aláírjuk, s elvisszük Róbert Gidához.

Alá is írták.

Elindultak vele Róbert Gidához.

– Szervusz, mindnyájan! – mondta Róbert Gida. – Szervusz, Micimackó!

– Szervusz! – mondták valamennyien, s valahogy egyszerre igen rosszul és kényelmetlenül érezték magukat, mert ugye ez olyan istenhozzád-forma volt, és erre nem szerettek gondolni. Hát csak álltak ott, és vártak, hogy majd valaki megszólal. Lökődösték egymást: „Ma kezd te!” – aztán Fülest valahogy előrelökték, és a többiek felsorakoztak mögötte.

– No, mi az, Füles? – kérdezte Róbert Gida. Füles a farkát csóválta; egyik oldalról a másikra csóválta, valahogy bátorítani akarta saját magát.

– Róbert Gida – mondta –, mi azért vagyunk itt, hogy elmondjuk Neked, hogy mi Tetőled... meg van írva, mert leírtuk... mindnyájan... mert izé... mi úgy hallottuk, vagyis tudjuk is valamennyien... hát igen, ez így van már... mert Te... és mi... hogy rövidre fogjam, erről van szó. – Mérgesen fordult hátra a többiekhez: – Jaj, mindenki ebben az egy Erdőben van. Alig van itt már hely. Soha életemben Ennyi sok Állatot nem láttam együtt, és egyik sincs ott, ahol kellene neki lenni. Nem látjátok, hogy Róbert Gida egyedül szeretne maradni? Na, én megyek. – És eloldalgott.

Bár nem tudták egész biztosan, hogy miért, a többiek is kezdtek eliszkolni. Mire Róbert Gida elolvasta azt, hogy VERS, és felnézett, hogy azt mondja: „Köszönöm”, már csak Micimackó volt ott.

– Nagyon kedves, nagyon vigasztaló – mondta Róbert Gida, és összehajtotta a papírt. – Jöjj, Micimackó! – És elindultak együtt.

– Hová megyünk? – kérdezte Micimackó, utána szaladva. Nem tudta, hogy mi lesz, vagy pedig az lesz, hogy „Micsináljunkhogycsináljukhisztudodmármit?” – Hová megyünk?

– Sehová – mondta Róbert Gida.

EI is indultak arrafelé, s miután egy darabig haladtak, Róbert Gida megszólalt:

– Mondd, Micimackó, mit szeretsz te a világon a legjobban csinálni?

– Mit szeretek? – Meg kellett állnia, hogy gondolkodjon. Mert mézet enni, ez csakugyan jó dolog, mielőtt nekikezd az ember, olyan az a perc, hogy szinte jobb, mint mikor már nyalja – de nem tudta, hogy hívják az ilyesmit. Azután arra gondolt, hogy Róbert Gidával együtt lenni is egész jó dolog; ha Malacka velük van, barátságos és kedves dolog az is. Mikor mindezt átgondolta, azt mondta: – Legjobban azt szeretem a világon, ha mi ketten Malackával elindulunk, hogy Téged meglátogassunk. Te meg azt mondd: „Na, nem kellene egy kis Izé?” – És én azt mondom: „Én nem bánom; elkelve egy kis Izé. Hát tenálad, Malacka?” – És különösen, ha ilyenkor szép idő van odaki, minden cseng-bong, és a madarak is énekelnek.

– Ezt én is szeretem – mondta Róbert Gida. – De hogy mit szeretek legjobban csinálni? Semmit.

– Hogy csinálsz Semmit? – kérdezte Micimackó, egy darabig elgondolkozva.

– Úgy, hogy mikor rád kiáltanak, éppen mikor indulsz, hogy csináld: „Mit csinálsz most, Róbert Gida?” – és azt feleled: „Ó, semmit!” – és mész, és csakugyan nem csinálsz semmit.

– Ahá! – mondta Micimackó.

– Most majd ilyenféle dolgot csinálunk, ami semmi.

– Ahá! – mondta újra Micimackó.

– Az ember csak megy, odahallgat olyasmire, amit úgysem hall, és nem ízél semmivel.

– Ahá! – mondta Micimackó.

Továbbmentek; gondoltak Erre meg Amarra; lassan meg is érkeztek az Erdő mögött az Elvarázsolt Völgybe, ahol Majdnem-Hatvan fa áll körbe, Róbert Gida tudta, hogy ez el van varázsolva, mert soha senki nem tudta megolvasni, hogy hatvanhárom vagy hatvannégy fa van-e ott, még akkor se, ha egy madzagot kötött minden fára, amit már megolvasott. S miután el volt varázsolva, a földje se olyan jó, mint az Erdő többi része, göröngyös és töredezett, hanem szép sima fű nőtt rajta, bársonyos és zöld. Az egyetlen hely az Erdőben, ahol az ember gondtalanul megpihenhetett anélkül, hogy rögtön fel kellett volna kelnie és mással törődni. Ott volt előttük az egész világ, amíg csak nem ért az égre, s ami csak előfordult a világon, az mind ott volt velük a Völgyben.

Róbert Gida hirtelen elkezdett mesélni Micimackónak mindenféle dolgokról: hogy az embereknek van ám Királyuk és Királynéjuk, és vannak Vezérek, de van Európa is, annak hívják, meg a tengerben van egy sziget, ahová nem is jár hajó, meg hogy csinálhat az ember magának igazi vízi szivattyút (ha nagyon akar), és hogy mikor ütötték Lovaggá a Lovagokat, meg mik jönnek Brazíliából. Micimackó nekitámasztotta a hátát egyik Majdnem-Hatvannak, összekulcsolta a mancsát, és azt mondta: „Jé” és „Nem is tudtam!” – és arra gondolt, hogy milyen jó volna, ha Igazi Esze volna és nemcsak olyan játékesze, akkor ő is megérthetne vele sok mindent. Lassan-lassan Róbert Gida elmondta mind a dolgokat, és

elcsendesedett; csak ült, és nézte a világot, és gondolta, jaj, csak ne lenne vége.

De Micimackó is gondolkodott; és hirtelen azt mondta Róbert Gidának:

– És az olyan nagyon nagy dolog, amit mondtál, ha az ember olyan izé, ló?

– Olyan mi? – kérdezte Róbert Gida lustán, mert másra gondolt.

– Izé, lovon.

– Ja, lovag?

– Persze; igaz is! – mondta Micimackó. – Mert én azt hittem... Az is olyan nagy, mint a Királyok és Vezérek és a többiek, amit mondtál?

– Akkorák nem, mint a Királyok – mondta Róbert Gida, de mikor látta, hogy Micimackónak ez nem tetszik, gyorsan hozzátette: – Azér a Vezéreknél nagyobb.

– Medve is lehet?

– Persze hogy lehet! – mondta Róbert Gida. – Csinálok is belőled egyet. – Egy vesszőt ragadott fel, ráütögetett Micimackó vállára, és azt mondta:

– Kelj fel, Micimackó úr, Lovagjaim Legnemesebbike.

Micimackó felkelt, aztán újra leült, és azt mondta: – Köszönöm! – Mert ezt kell mondani, ha az embert lovaggá ütötték. Aztán újra álmodozni kezdett, látta magát Vitéz Szivattyúval és Vitéz Brazíliával, amint valamennyien együtt laktak egy lóval, hol is hű Lovagok (kivéve a vitézeket, mert azok a lovaknak viselték gondját) a jó Róbert Gida Király körül csoportosultak... itt-ott megrázta a fejét, s elmondta magának: „Valahogy nem egész jól csinálom.” Aztán mindazokra a dolgokra gondolt, amiket Róbert Gida majd elmond neki, ha visszajön onnan, ahová menni akar, és hogy milyen nehéz dolog egy Csekélyértelmű Medvének, mikor mindezeket el akarja gondolni. – Talán – mondta saját magának bánatosan – Róbert Gida nem mond el nekem több dolgot – s azon tűnődött, hogy vajon a Hű Lovag annyit jelente, hogy az ember hű valakihez, aki már nem is mond el neki semmit se, és az illető mégis hű marad.

Róbert Gida, aki még mindig a világot nézte, állával a keze fején, hirtelen megszólalt:

– Micimackó!

- Nos? – kérdezte Micimackó.
- Ha én... Ha... Micimackó!
- Nos, Róbert Gida?
- Többé már nem csinállok Semmit.
- Soha többé?
- Most már majd nem annyit... Nem engednek...

Micimackó várta, hogy folytatja. De Róbert Gida újra elcsendesült.

- No, Róbert Gida? – kérdezte segítségre készen.
- Micimackó, ha majd... hiszen tudod... ha már majd Semmit se csinállok, eljössz ide néha hozzám?
- Még hogy én?
- Te, Micimackó.
- Te is itt leszel?
- Itt leszek, Micimackó... Igazán itt leszek... Megígérem, Micimackó.

- Így jó lesz – mondta Micimackó.
- Micimackó, ígérd meg, hogy nem fogsz engem elfelejteni. Akkor se, ha már százéves leszek.

Micimackó gondolkodott darabig.

- Én akkor milyen öreg leszek?
- Kilencvenkilenc.

Micimackó bólintott.

- Megígérem – mondta.

Még mindig a világot szemlélve, Róbert Gida kinyújtotta a kezét, és megérintette Micimackó mancsát.

- Micimackó – mondta komolyan Róbert Gida –, ha... ha én talán nem egészen... – Abbahagyta, újra próbálta: – Micimackó, akármilyen történik, ugye, te meg fogsz érteni?

- Mit fogok megérteni?
- Á, semmit! – Róbert Gida nevetett és felugrott. – No gyere!
- Hová? – kérdezte Micimackó.
- Akárhová – mondta Róbert Gida.

Így aztán együtt elindultak. De akárhová mennek, és akármilyen történik velük útközben, az Erdő végében, az Elvarázsolt Völgyben a kisfiú meg a medvéje mindig játszani fognak.

.oOo.

Tartalom

MICIMACKÓ

Első fejezet amelyben bemutatnak bennünket Micimackónak és a méheknek, mellékesen a könyv is elkezdődik

Második fejezet amelyben Micimackó látogatóba megy és beleszorul

Harmadik fejezet amelyben Micimackó és Malacka vadászni mennek, és kis híja, hogy menyétet nem fognak

Negyedik fejezet amelyben Füles elveszti a farkát, és Mackó megtalálja

Ötödik fejezet amelyben Malacka egy Elefánttal találkozik

Hatodik fejezet amelyben Fülesnek születésnapja van, és két ajándékot is kap

Hetedik fejezet amelyben Kanga és Zsebibaba megjelennek az Erdőben, később Malacka megfürdik

Nyolcadik fejezet amelyben Róbert Gida expedíció élén felfedezi az Északi-sarkot

Kilencedik fejezet amelyben Malackát kiönti az árvíz

Tizedik fejezet amelyben Róbert Gida estélyt ad Micimackó tiszteletére, egyben szerző és olvasó elbúcsúznak egymástól

MICIMACKÓ KUCKÓJA

Első fejezet amelyben Micimackó kuckót épít Füles számára

Második fejezet amelyben Tigris megjelenik a kertben, és reggelizni szeretne

Harmadik fejezet amelyben Felderítő Expedíciót szerveznek, és Malacka csaknem megint találkozik az Elefánttal

Negyedik fejezet amelyből kiderül, hogy a Tigrisek nem tudnak fára mászni

Ötödik fejezet amelyben Nyuszinak mozgalmas napja kerekedik, azonkívül azt is megtudjuk, mivel tölti Róbert Gida reggeli sétáit

Hatodik fejezet amelyben Micimackó új játékot talál ki, és ebben Fülel is részt vesz

Hetedik fejezet amelyben Tigris megfékezik

Nyolcadik fejezet amelyben Malacka nagy tettet hajt végre

Kilencedik fejezet amelyben Fülel megtalálja a kidőlt fát és Bagoly el is foglalja

Tizedik fejezet amelyben Róbert Gida és Micimackó elérkeznek az Elvarázsolt Völgybe, ott el is búcsúznak, és magukra hagyjuk őket